

AB çatısı altındaki Türkiyeli emekçiler,
gasbedilen hakları için mücadele ediyor...

“Emeğimizle Varız, Hakkımızı İstiyoruz”

**Anadolu
Federasyonu**
öncülüğünde
Almanya
Avusturya
İsviçre
Fransa
İngiltere
Hollanda
Belçika'da

“yabancılara” yönelik
emperyalist politikalar
mahkum ediliyor!

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 146 / Tarih: 20 Şubat 2005 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000 / 75 YKr
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

**5-13 Kasım 2001
Armutlu'da Katliam**
4 Ölü... Onlarca Gözaltı

**Küçükarmutlu Davası: Örgüt üyeliği yok...
ama yataklık var!.. Katiller ise hiç
ortada yok!**

**Böyle
hukuk
olur
mu?**

**1 Nisan hukuk-
suzluğu sürüyor**
18 kişi hala sahte
belgelerle tutsak!

16 Şubat:
Hayır!
Emekçilerin
gücü bu değil!

Tecrite Karşı
Direnış
118 Şehitle
Sürüyor

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Bağımsızlık isteyen gençliğin sokulmadığı Kızılay Meydanı'nda AB şovu yapan Tayyip, "bilgilendirme toplantısı" yapmış!!!

TAYYİP'İN YÖNETTİĞİ ÜLKEDE ADALET OLUR MU?

CHP Antalya Milletvekili Feridun Baloğlu, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın, AB'den müzakere tarihi alınmasının ardından, 18 Aralık günü Kızılay Meydanı'nda yaptığı "AB şovu" ile ilgili soru önergesi verdi. Baloğlu soru önergesinde, herkesin sorduğu şu soruyu soruyordu: "Ankara Valiliği'nin toplantı ve gösterilere kapattığı Kızılay Meydanı'nda 18 Aralık günü düzenlenen toplantı için izin alındı mı, alınmadı mı?"

Soruyu cevaplayan İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'nun cevabı ise şöyledi: "Kızılay alanı ile ilgili olarak kısıtlamalar devam etmektedir. Ancak 18 Aralık 2004 Cumartesi günü Kızılay Meydanı'nda düzenlenen toplantı, Başbakanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın 17 Aralık 2004 günü AB ile varılan müzakere konusunda vatandaşları bilgilendirme top-

lantısı olarak değerlendirilmiştir. Bu bakımdan 2911 Sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nun 4. maddesi kapsamında herhangi bir izne tabi olmadığı anlaşılmıştır." (11 Şubat Cumhuriyet)

Bu cevabı yeniden okuyun ve Gençlik Federasyonu'nun 1 ay süren "Ne Amerika Ne Avrupa, Bağımsız Türkiye. İşbirlikçiliğe Son!" isimli kampanyasının son eylemi olan 17 Ocak Ankara eylemini hatırlayın. Gençlik Federasyonu üyeleri Kızılay Meydanı'na yürüyecek, bu meydanda bağımsızlık şiarını haykıracaktı. Daha toplandıkları Kurtuluş Parkı'nda saldırdılar. Yerlere yüzüstü yatırıp kelepçeler taktılar kollarına. Yüzlerce bağımsızlıkçı genç işkencehanelere taşındı.

"Emperyalizmin sömürgesi değil bağımsız Türkiye istiyoruz" diyen gençliğin, AB'nin anlatıldığı gibi olmadığı, emperyalist bir birlik olduğu, yaşadığımız bütün sorunların bağımlılığımızdan kaynaklandığı konularında "halkı bilgilendirme" hakkı yok mu peki? Başbakan için açılan meydanlar niye bu ülkenin gençliğine kapalı? Yasalar Tayyip için neden geçerli değil?

Haydi, Ankara Valiliği, İçişleri Bakanlığı yalaka! Pe ki bu ülkenin başbakanı, "yasalar önünde herkes eşittir, bana ayrı muamele yapmayın" diye neden söylemez? Böyle birinin yönettiği ülkede, adalet, hukuk olabilir mi? "Yasaların herkes için olduğu" sözünü çok seven düzenin sahipleri. Ama asla gerçek değildir. "Düşünce açıklamanın özgür olduğu"ndan sözetmeyi çok severler. Ama asla gerçek değildir. Gerçek şu ki; bu ülkenin başbakanı, İçişleri Bakanı, Valisi, yasaları kendi keyiflerince uygulamakta, meydanları kapatmakta, yalan söyleyip yasalarla dalga geçmekte, bağımlılığı bayram ilan etmeye özgürlük tanıyıp, bağımsızlık isteyenleri polis terörüyle susturmaktadırlar. Kanıt arayan Aksu'yu yeniden okusun! Ve düşünün ki, bu sözler TBMM çatısı altında ediliyor.

Kahramanlar Ölmez

19 Şubat - 25 Şubat Şehitlerimiz

Ulaş Bardakçı, Türkiye devriminin yolunu netleştiren, halk kurtuluş savaşının meşalesini tutuşturan önderlerimizden biridir.

Tam adıyla Rasih Ulaş Bardakçı, 1947 Hacıbektaş doğumludur. Devrimin önderlerinden biri olmasına giden yolculuğu, öğrenci olarak geldiği ODTÜ'de başladı.

Teorisiyle, pratiğiyle, yaşamıyla devrimciliği şekillendiren bir önderdir Ulaş. **Teorik bir önderdir:** Devrimin yolunun netleştirildiği ideolojik mücadelelerin içindedir. Okuyan, araştıran, tartışandır. **Gerilla önderidir:** "Şehir gerillası"nın ülkemizdeki ilk ustası sayılır. 1969'da, daha DEV-GENÇ'liyken, ODTÜ'de "Yanki Go Home", "Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye" sloganlarıyla ABD elçisi Commer'in arabasının yakılmasında en öndekilerden biriydi. Sonraki süreçte ise,

THKP-C'nin gerçekleştirdiği bütün önemli eylemlerde yeralmış, bu eylemleri örgütleyen olmuş, THKP'nin kuruluşunda Genel Komite içinde askeri alanda sorumluluk da ona verilmiştir. Fakat o başta belirttiğimiz gibi sadece bu yanıyla da ele alınamaz. **Ulaş, devrimci yaşamıyla, ahlakıyla önderdir:** Ulaş ile aynı dönem hapishanede kalan bir devrimcinin şu satırları

onu yeterince anlatmaktadır: "Ulaş (nam-ı diğer 'fukara') sadece cezaevinde değil, devrimci gençlik kesiminden gelen militanların en yeteneklilerinden biriydi. Onun genç militanlar arasında çok saygın ve sevimli bir etkisi vardı. Kibirlilik yanından geçmemişti... O cezaevinin en disiplinli ve tutarlı militanlarından biriydi. Yatması, kalkması, okuması, spor yapması, yemesi, içmesi ve çevresiyle kurduğu ilişkilerde daima en öndeydi." (12 Mart 1971'den Portreler, syf:96, Sırrı Öztürk)

Teorik, pratik yetkinleşmesiyle 1970 Aralık'ında THKP-C'nin kurucularından biri oldu. Kamulaştırma eylemlerinden tekeli burjuvalardan Mete Has'ın kaçırılmasına, İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'un cezalandırılmasına uzanan bir dizi eylemle gerilla savaşının örgütleyicisi oldu. 1971 Mayıs'ında tutsak düştü. THKP-C davası savunmasının hazırlanmasının sorumluluğunu üstlendi. Bir yandan da tutusluğuna son verecek yolların arayışı içindeydi. Aynı yılın kasımında Maltepe Askeri Hapishanesi'nde gerçekleştirilen özgürlük eylemiyle yeniden dışarı çıktı. THKP-C saflarındaki sağ sapmaya karşı net tavır aldı.

19 Şubat 1972'de, İstanbul-Arnavutköy'de kuşatıldığı üstte, çatışarak şehit düştü. Bu tavrıyla da bir geleceğin daha yaratıcılarından oldu... Ve "Ulaş'ın elindeki mavzer", halkların dilinde türküleşti.

Ulaş Bardakçı

ÇAĞIRI DUYURU

BES eyleme çağırıyor

Büro Emekçileri Sendikası'nın Gelir İdaresi'nin Yeniden Yapılandırılması ve diğer saldırı yasalarına karşı eylemleri:

- ◆ 22 Şubat: İstanbul'dan çıkılarak 4 günlük yürüyüş sonunda 25 Şubat günü tüm BES üyelerinin katılımı ile Başbakanlığa yasaların geri çekilmesi talebi ve toplanan dilekçeler iletilecek.
- ◆ 4 Mart günü, tüm emek örgütlerini mücadeleye çağıran ve hükümeti uyaran 1 Günlük Grev yapılacak.

İÇİNDEKİLER

- * Yoksulluk ve Devrim
- * Sendikalar ve İşçi Sınırı
- * Tarımı yokeden emperyalist politikalar ve Örgütlenme
- * Direniş ve Sol
- * Eylem tarzı sınıflardan, ideolojilerden bağımsız değildir
- * Çarpıtılan bir kavram; insan hakları
- * İnsan hakları savunuculuğu İHD ve Sol
- * Neden okumalı, ne okumalıyız?
- * Himalaya Dağları'nda yanan ateş: Nepal Devrimi
- * Ölüm orucu üzerine görüşme tutanakları: KİM NE DEDİ?

Ekmek ve

Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Pembe Özlem OLGUN
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar KESİCİ
Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26
Akşahin Pasajı Aksaray-Fatih-İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınçılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X
Fiyatı: 750 000 TL/75 Ykr Fransa:3 Euro İngiltere: £ 2.5
Avrupa: 3 Euro İsviçre:3 Euro Belçika: 3 Euro
Almanya:3 Euro Hollanda:3 Euro Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncı Florastr. 77 50733 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 - 0049 221 280 87 75
Faks:0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: Ziya Paşa Bulvarı Tapanyığı İşmerkezi Kat:2 No:158
Tel-faks: 0 322 363 32 09

Ankara: GMK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt.
Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa: Sakarya mah. Uluyol cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2
Daire: 2 Osmangazi Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA
Tel-Faks:0 466 351 42 08

İzmir: Milli-i Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköylü İş Merkezi
Konak Tel-Faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gakkı Kervan Saray İşhanı Kat:7
No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51

Malatya: Dabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77

Mersin: Çankaya Mah. Türkkan İşhanı No: 106/9
Tel: 0 324 231 61 84

Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı
NO:24 Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80

Trabzon: Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömlekevi
Yokuşu No: 42 Tel-faks: 0 462 321 14 80

- 3... *"Hukuk devleti" mi?
Faşizmin hukuksuzluğu
mu?*
- 5... *IMF saldırısını durdurmak*
- 6... *Emekçi "genel grev" diyor*
- 8... *Direniş kararlılıkla ve
dayanışmayla sürüyor*
- 10... *HÖC'den Armutlu Davası
açıklaması*
- 12... *1 Nisan hukuksuzluğu
sürdürüldü*
- 15... *Cop, panzer, kurşun!*
- 16... *BES: İktidar emekçilere
karşı savaşıyor*
- 19... *Evet! Avrupa Birliği ne
diyorsa sadece onu
yapacaksınız!*
- 20... *Çürüme AKP ile sürüyor*
- 22... *Düzenin çocuk
"yetiştirmeme" yurtları*
- 23... *Direnen Gazi*
- 26... *Kavganın susturulamayan
türküleriyile 20. yıl*
- 29... *ÇHD'den hapishaneler
raporu*
- 30... *Şehitlik devrimin
değeridir. Yoksaymak
burjuvazinin isteğidir*
- 32... *Emperyalizm ve siyonizm
Ortadoğu'da boğulacak*
- 35... *Hücrelerde irade savaşı*
- 36... *Avrupa ülkelerinde sosyal
haklara...*
- 41... *Sandra Bakutz serbest
bırakılmalıdır!*
- 42... *Şimdi cüretle öne atılma
zamanıdır*
- 43... *Sol içi hukuk*
- 45... *SİP'in küçük kardeşi
konuştu*
- 47... *Fidel Castro Chavez için
ABD'yi uyardı*
- 49... *Valilere bu kaçınıcı 'insan
hakları uyarısı'?*
- 50... *Cehennemde 3 Gün*

"Hukuk Devleti" Mi?

Faşizmin Hukuksuzluğu Mu?

"Böyle hukuk olur mu?" diye soruyoruz. Çünkü hukuk, ister burjuvazinin, ister halkın çıkarlarını yansıtsın, sonuçta bir kurallar bütünüdür. *"Devletin koyduğu yasaların tümü"* hukuk olarak adlandırılır. Düzenin kurumsallaşması içinde *"Yargı"* görevini üstlenenler, devletin koyduğu bu yasalara göre hareket ederler; böyle yapmaz da, başka ölçü ve talimatlarla hareket ederlerse, artık orada hukuktan söz edilemez. Bugün ülkemizde geçerli olan düzen bir *"hukuk düzeni"* değildir. Oligarşinin yazılı, resmi hukuku bile geçerli değildir. Böyle bir devlete *"hukuk devleti"* denilebilir mi? Bir hukukun yürürlükte olduğundan söz edilebilir mi?

Küçükarmutlu davası, başından sonuna, bir hukuksuzluk abidesidir. Ülkemizde, burjuva hukuku da olsa bir hukuka dayanan bir düzen olmadığının kanıtıdır. Bu davanın hiçbir aşamasında oligarşinin yürürlükteki hukuku dahi geçerli olmamıştır. İnsanlar, Küçükarmutlu'da direnme hakkını kullanırken, düzenlenen polis operasyonu ile katledilmiş, katledilmeyenler de gözaltına alınıp tutuklanmıştır. Açlık grevi, ölüm orucu yapılmasını yasaklayan bir hukuk yoktur bu ülkede. Ama buna rağmen saldırdılar. Dahası, savunmasız insanları katletmelerini açıklayacak bir hukuk da yoktur. Pekala orada, duvarları bir darbeye yıkılabilecek bir göz gecekondu silahsız, savunmasız insanları *"sağ"* yakalayabilirlerdi. Bunu da yapmadılar. Biri ölüm orucu direnişçisi, diğer üçü orada refakatçi, ziyaretçi olarak bulunan dört kişiyi infaz ettiler. Hangi hukukla? Sonra, Küçükarmutlu'dan gözaltına aldıklarını hiçbir kanıt, belge olmaksızın tutukladılar. Ve şimdi yine hiçbir kanıt, belge olmaksızın onlarca yıl ağır hapis cezası verilmeye çalışılıyor.

Bütün bunlar, belli bir hukuka göre olmuyorsa, neye göre oluyor? Hatırlanacaktır; 12 Eylül dönemine, sivil görünümüne cunta iktidarının devam ettiği yıllar boyunca askeri mahkemelerin nasıl, neye göre ceza verdiğine dair sayısız itiraf yayınlanmıştır. Hakimler, önlerindeki yasaların ne dediğine değil, generallerin ne emir verdiğine bakarak hüküm veriyorlardı. Peki bu durum değişti mi? Hayır, generaller, polis şefleri, düzen politikacıları, MGK, mahkemelere hükmetmeye devam ettiler ve ediyorlar. Bu mekanizma kurumsallaşmıştır ve bu mekanizma, esas olarak halkın devrimci mücadelesine karşı kurulmuştur. İşkenceci polis şeflerinin, jandarmanın hazırladığı fezlekeler, MİT raporları, MGK kararları, tüm kanıtların, tanıkların üstünde, bir talimat niteliğinde kabul edilmektedir mahkemelerde. Hukukun ve yasaların yerini, polisin fezlekeleri, tehdit ve şantajları, komplo ve provokasyonları almıştır.

Yargıtay-MİT-Çakıcı arasında ortaya çıkan ilişkiler bu mekanizmanın küçük bir parçasıdır. MİT, Emniyet, MGK, JİTEM, Genelkurmay, Adalet Bakanlığı ve daha sayılabilecek birçok kurum, mahkemelerde verilen cezaların belirleyicisi olmuştur. Açık ki, mevcut yasaları çiğnetenler, bizzat bu devletin en üst kurumlarıdır. Tarihsel olarak bellidir ki; kendi yasalarına bile uymayan bir devlet, meşruluğunu kaybetmiştir. Yargıtay Başkanı Eraslan Özkaya, MİT'çi Kaşif Kozinoğlu'yla görüşmelerinin deşifre olması üzerine kendini şöyle savunmuştu: *"Kozinoğlu, devlet görevi yaptığı için şikayet etmedim."* Bu sözlerin anlamı çok açıktır. *"Devlet görevi"* adına, *"milli çıkarlar"* adına her türlü hukuksuzluğun yapılması bu ülkede olağandır; hukukun en üst kurumu olan Yargıtay Başkanı'nın gözünde bile olağandır.

Lenin hukukun ne olup olmadığına dair şöyle bir belirleme yapar: “Kuşkusuz, burjuva hukuku, zorunlu olarak bir burjuva devlete dayanır; çünkü, koyduğu kurallara uymaya zorlamaya yetenekli bir aygıt olmaksızın, **hukuk hiçbir şey değildir.**” Böyle bir aygıt (devlet) var ülkemizde. Ama o aygıtın kendisi zaten kendi koyduğu yasalara uymuyor ve uyulmamasını sağlıyor. Demek ki bu ülkede de hukuk hiçbir şeydir. Bu ülkede hukuk yok derken, bilimsel, sosyal bir gerçeği dile getirmiş oluyoruz.

Yaklaşık 1,5 yıl önce, Armutlu davasının karar duruşmasından önce şunları yazmıştık: “*Katliam operasyonu tüm yönleriyle bir MGK operasyonu idi... Katliamcılarını koruyan, mağdurlara ceza isteyen hukuk, katliamcının hukukudur... Yargıladıklarını mahkum etmek için ellerinde herhangi bir belge, delil olması da gerekmiyor. Çünkü MGK operasyonunun hukuk ayağı böyle işliyor, halk böyle sindirilmek isteniyor... MGK yönetmeliği soyut bir propaganda, psikolojik savaş değil; MGK yönetmeliği, Armutlu’da, Akkise’de hayat buluyor.*” (Ekmek ve Adalet, Sayı 77, 14 Eylül 2003) Evet, süreç aynen böyle işlemeye devam ediyor. Oligarşinin mahkemesi diyor ki, kanıt da olmasa, bir “suç unsuru” da olmasa, ben size ceza vereceğim. Mevcut yasalara göre değil, polis böyle istediği, böyle MİT raporları olduğu için ceza vereceğim. Bu mahkemenin kararına “hukuk” denilebilir mi?

Bundan da önemlisi, Küçükarmutlu davasında dört ölü olmasına rağmen, dört kişiyi katledenler yoktur. İşte hukukun olmadığına bir başka kanıt! Bu ülkede, mevcut yasaların

“**herkes için**” geçerli olmadığına kanıt! Artık binlerce örneğiyle biliniyor ki, devletin valisi, “*bu yasaların memurlarıma uygulanmasını uygun bulmuyorum*” deyince, yasalar rafa kaldırılıyor. İnfazcılar, işkencecilerin, halka zulmeden devlet görevlilerinin yargılanmasına “izin verilmemesini” sağlayan, hukukun geçerli

olup olmayacağını “**izne**” bağlayan bir “hukuk devleti” olur mu?

DGM’ler (şimdiki adıyla ACM’ler), Yargıtay daireleri, “HUKUK”un uygulandığı, dolayısıyla düzenin yasaları çerçevesinde bile olsa adaletin tecelli ettiği kurumlar değil, doğrudan ve açıkça, oligarşinin halka karşı sürdürdüğü baskı, terör, sindirme politikalarının bir aracıdırlar. Mesela bir yerde Gençlik Derneği’ne veya başka bir demokratik kitle örgütüne önce faşistler saldırır, ardından polis. Ve en son “yargı” devreye girip ya o kurum hakkında kapatma davası veya kurumun üyeleri, çalışanları hakkında dava açar... Mesela, işçilerin, memurların eylemleri karşısında farklı dönemlerde farklı yasal uygulamalar yapılır. Halbuki yasalar hep aynı yasalardır. Ama uygulama aynı değildir. Siyasi iktidarlar eğer sindirme amacıyla bir eyleme karşı harekete geçiyorsa, yargı, her zaman dava açmadığı eylemleri hemen dava konusu yapar. Muhalif basının bir dönem soruşturma konusu yapılmayan yayınları, mesela bir MGK kararının ardından dava konusu olur. Yasa yine aynıdır, ama yasanın üstünde MGK kararı vardır. Bunlar, “yargı” kurumunun **hukukun değil**, siyasi iktidarın emirlerinin uygulayıcısı olduğunun bariz göstergeleridir.

Faşizmin hukuksuzluk düzeninde, hukuku savunmak da bir demokrasi görevidir. Tartışma, burjuva hukuku mu, sosyalist hukuk mu tartışması değildir. Hukukun varlığı, yokluğudur. Bu noktada, hukuku savunmanın öncelikle hukuk kurumlarının görevi olduğu düşünülür. Ama ülkemizde sanki **barolar** yoktur. Mevcut hukukun bile böylesine ayaklar altında çığnendiği davalarda, onları göremezsiniz. Bu davalar da onları ilgilendirmiyorsa, başka ne ilgilendirir?

Hatırlanacağı gibi, bizzat AKP’li bakanlar “yargı bağımsız değildir” diyorlardı. Sonra yargı, AKP’nin istediği doğrultuda kararlar vermeye başlayınca, bu şikayeti dile getirmez olsalar da bu söz gerçektir. Yargı, bağımsız değildir. Yargı, hukuka da bağımlı değildir. Doğrudan faşizmin politikalarının tamamlayıcısıdır. Bu nedenle, bu ülkede hukuk ve adalet mücadelesi, sadece davalarla, mahkeme salonlarıyla sınırlı kalamaz. Esas hukuk ve adalet mücadelesi, faşizme karşı sürdürülen mücadeledir. Bu ülkede de hukuk olacaksa, adalet gerçekleşecekse, bu ancak faşizmin yenilmesiyle mümkün olacaktır. Faşizm yönettiği sürece, hukuksuzluk sürecektir.

Generaller, polis şefleri, düzen politikacıları, MGK mahkemelere hükmetmeye devam ettiler ve ediyorlar. Bu mekanizma kurumsallaşmıştır ve bu mekanizma, esas olarak halkın devrimci mücadelesine karşı kurulmuştur. “Devlet görevi” adına, “milli çıkarlar” adına her türlü hukuksuzluğun yapılması bu ülkede olağandır... Mevcut yasaları çiğnetenler, bizzat bu devletin en üst kurumlarıdır. Tarihsel olarak bellidir ki; kendi yasalarına bile uymayan bir devlet, meşruluğunu kaybetmiştir.

IMF SALDIRISINI DURDURMAK

**DAHA FAZLA CESARET
DAHA FAZLA ÖRGÜTLENME
TOPYEKÜN BİR DİRENİŞİ GEREKTİRİR!**

Emek Platformu'nun SSK hastanelerinin devrini protesto amaçlı olarak "Türkiye genelinde" çağrısını yaptığı eylemler, 16 Şubat günü gerçekleştirildi. EP tarafından "hükümete uyarı eylemi" olarak adlandırılan eylemlere katılım genel olarak düşük olurken, emekçiler alanlarda yine "genel grev" talebini haykırdılar. EP yöneticilerinin, SEKA'dan, TEKEL'den, 16 Şubat meydanlarından yükselen bu sese duyarsız kaldıkları sürece, kendi altlarını boşaltmaya, daha da güçsüzleşip, kendi varlığını sorgulatmaya devam edeceği açıktır.

İktidara "tehdit" olarak savurmuşlardı "üretimden gelen gücümüzü kullanırız" diye. İktidar "ben malımı bilirim" dercesine tehditlere kulak asmayarak bildiğini okudu ve SSK yasasını çıkardı. Geri adım atan EP oldu ve "üretimi durdururuz" sözünün arkasında duramayıp, 16 Şubat'ta "nasıl yaparız da geçiştiririz" düşüncesiyle hareket etti. "Kararsızlık, korku, düzen sendikacılığı, beyinlerin AB'ciliğe teslimiyeti, işçi sınıfına güvensizlik, işçileri aldatıp oyalama..." Bir çok şey söylenebilir. Ama 16 Şubat'a ilişkin söylenecek bir başka şey, işçi sınıfının, emekçilerin gücünün bu olmadığı ve EP'nin içini boşaltmasına karşın eylemlerde atılan sloganlarda görüldüğü gibi, genel grev isteğinin tabanın gündemi olduğudur.

Tek tek şu veya bu yasanın değil, IMF saldırısının püskürtülmesi amaçlanıyorsa, sorun bir tek, birkaç günlük "genel grev" sorunu olarak da ele alınamaz. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin tüm geleceklerini bağladıkları bir saldırı programını püskürtmek, çok daha fazlasını, kaçınılmaz olarak militanlaşacak, yayılacak, uzayacak direnişleri göze almayı ve buna göre hazırlanmayı, örgütlenme boyutunu tamamlamayı gerektirir.

EP ise, bırakın genel bir direnişi, bir günlüğüne, hatta yarım günlüğüne "üretimden gelen gücü" bile gündemine almaktan uzak; son yıllarda örnekleri çokça görüldüğü gibi, yeni yeni "mücadele araçları" keşfetmekte ve onlarla oylanmaktadır. Örneğin, oligarşik düzenin Cumhurbaşkanına umut bağlanıyor. Bu kez de öyle oldu ve Sezer de SSK yasasını onaylayınca hayal kırıklığı yaşadılar. Ama EP'de "mücadele yolları" tükenir miydi? "Anayasa Mahkemesi'ne götürmesi için, bütün saldırı yasalarının sahibi olan

IMF'nin adamı Kemal Dervişli CHP'nin kapısını çaldılar. İşçilerin meydanlarda "SSK'lar satılmaz" sloganları attığı gün, Anayasa Mahkemesi de CHP'nin talebini reddederek hükümetin kararına onay verdi.

Bu oyuna son verilmelidir!

16 Şubat bir kez daha EP'nin işçi sınıfının mücadelesini

geliştiren bir araç değil, engel olan bir oluşum olduğunu gözler önüne sermiştir. Bu durum daha fazla görmezden gelinemeyecek boyuta ulaşmıştır. Öyle ki, sözde "emek güçleri"nin kimileri eylemlerde tek bir kişiyle dahi yokturlar. Kendisine devrimci, ilerici sendikacı diyenlerin, arasıra "EP'yi sorgularız..." türünden esip gürlemeleri de kimseyi ikna etmemektedir artık. Bu sendikal anlayış sorgulanacak, bu mücadele ve örgütlenme anlayışı sorgulanacak!

Bugün genel grev yaygın olarak seslendirilmektedir tabanda. Ama bu da kendi içinde bir başka riski de geliştirmekte. Direnişten kaçan EP, işçilerin, emekçilerin en fazla bir günlük bir işbirakmaya yoğunlaşmalarına neden olmuştur. Oysa belirttiğimiz gibi, saldırıların kapsamı ve sermaye cephesinin tek bir blok olarak hareket etmesi düşünüldüğünde bu durumun yanıltıcı ve uzun vadede moral bozucu bir işlev görmesi de olasıdır. Hükümetlerle diyaloglardan, birkaç günlük genel grevlerden sonuç bekleyenler, IMF saldırısını hiç anlayamamışlar demektir. Cuntalar, infazlar, kayıplar, F tipleri, hepsi IMF programlarını engelsiz, pürüzsüz uygulamak içindi.

Hatırlanılmalıdır ki, 1980'de IMF'nin 24 Ocak Kararları'nı uygulamak için 12 Eylül'ü yaptılar. Bugün de her türlü baskıya, teröre başvuracaklardır. Uzun süreli, bedel ödemeyi göze alan bir direniş çizgisini temel almadan, hiçbir hak kazanılamaz, hiçbir saldırı püskürtülemez. Zonguldak'tan Paşabahçe'ye, F tiplerinden 1 Nisan hukuksuzluğuna karşı mücadeleye kadar bu direnişlere iyi bakın. IMF'yi durdurabilecek olan, her alana, her güne yayılan, işgallerden barikatlara uzayan militan bir direniş hattıdır.

Emekçi 'Genel Grev' Diyor

EP Hükümeti "Uyardı" Mı? Emekçilerin Gücü Bu Değil

yor", "Sözleşmeli Köle Olmayacağız-BES", "12 Eylül Zincirini Kırılım-DİSK" gibi pankartlar taşıyarak taleplerini dile getiren emekçiler, SEKA işçilerinin direnişini destekleyen sloganları dillerinden hiç düşürmeyerek sınıf dayanışmasını meydana taşıdılar.

Temel Haklar da işçinin emekçinin yanında olduğunu bir kez daha göstererek "Yoksulluğa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" pankartı ve kızılbayraklarla eylemde yerini aldı. Temel Haklar üyeleri sık sık "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız, SSK Halkındır Satılamaz" sloganları atarken, DİSK yürüyüş kolunun KESK'den daha kitlesel olduğu görüldü.

Parkta sloganlar hiç susmazken, TMMOB Yöneticisi Meftun Gürdallar, Hava-İş Genel Başkanı Atilla Ayçin, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi birer konuşma yaptılar. Konuşmalar "Genel Grev, Genel Direniş" ve "SEKA İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla kesilirken, Çelebi'nin "eğer genel grevi sadece sloganlaştırırsak uygulamaya geçirmesek iktidar da bize özelleştirmelerle meydan okur" sözlerine, işçilerden biri "işte sorun da burda başlıyor. Nedense bir

türlü genel grev yapamadık" şeklinde cevap verdi.

SES Aksaray ve Şişli şubelerine üye sağlıkçılar ise işbirakarak, işyerleri önünde açıklamalar yaparak eyleme katıldılar. Sağlık İşleri İl Müdürlüğü'nde çalışan BES ve Tez Koop-İş üyeleri de SES ile birlikte yarım gün işbiraktı.

Anadolu'da Da "Genel Grev" Sesleri Yükseldi

Ankara'da 2 bin kişinin katıldığı eylem, Ziya Gökalp Caddesi'nde gerçekleştirildi. Sloganlar eşliğinde yürüyerek gelen kortejler burada da sık sık "Genel Grev, Genel Direniş" talebini haykırdılar. Sendika, DKÖ ve partilerin katıldığı eylemde, coşkulu sloganlar haykıran HÖC korteji kendi pankartı ve "Açlığa ve Zulme Karşı Genel Grev Genel Direniş" yazılı dövizler taşıdılar.

Polis Kızılay'a çıkan yola panzerlerle barikat kurarken, EP adına konuşmayı TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı yaptı. Soğancı hükümetin "sosyal devlet bitti. Paran yoksa, sağlık yok. Paran yoksa eğitim göremezsin. Artık devlette iş yok." dediğini hatırlatarak, hükümete şöyle seslendi: "Bu uyarı

EP'nin görev savma

anlayışıyla hazırladığı

eylem takvimi paralelinde, 16 Şubat günü işçiler, memurlar, emekçiler bir çok kentte eylemler yaparak hükümeti protesto ettiler. BES üyeleri kampanyalarının bir parçası olarak iş bırakırken, SES üyeleri de İstanbul, Kocaeli ve İzmir'de işbirakarak eyleme katıldılar.

İstanbul: "Genel Grev"

İstanbul'da; Unkapanı'ndaki TEKEL binası, Genel-İş önü ve çeşitli yerlerden Saraçhane Parkı'na yürüyen yaklaşık 2000 kişi, "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek, Kahrolsun IMF Bağımsız Türkiye, SSK Bizimdir Satılamaz, Eğitim Sen Kapatılamaz" sloganları attı.

EP imzalı "Geleceğimiz İçin, İnsanca Yaşanacak Bir Türkiye İçin, Sosyal Ekonomik Yıkımları Durdurmak İçin İktidarı Uyarıyoruz" yazılı pankart yürüyüşte en önde taşındı. KESK, Türk-İş, DİSK'e bağlı sendikalar ile devrimci grupların, DKÖ'lerin katıldığı eylemde sık sık genel grev talebi haykırıldı. "Kölelik Yasaları Geri Çekilsin-SES", "Eğitim Sen Güneşi Türkiye'yi Aydınlatmaya Devam Edi-

İstanbul

eylemimize kulaklarını kapatma-
sın ve artık emekçilerin sesini duy-
sun". SEKA işçilerinin bağlı oldu-
ğu Selüloz-İş işçileri "Türk-İş Uyu-
yor, Hükümet Vuruyor" sloganı ile
tepkilerini dile getirirken, EGO iş-
çileri AKP'li belediyeyi protesto et-
ti. Alanda, "EGO İşçisi Yalnız De-
ğildir" sloganları yükseldi.

İzmir SSK Tepecik, Buca, ve
Bozyaka Hastaneleri'nde işbirakıl-
dı ve hasta yakınlarına eylemin
amacını anlatan bildiriler dağıtıldı.
SSK Tepecik Hastanesi'ne yürüye-
rek girmek isteyen emekçilerle po-
lis arasında bir süre arbede yaşan-
dı. Buradaki eylemde Sami Evren
ile TTB 2. Başkanı Metin Bakkalcı
bির konuşma yaptılar. Emekçiler
gece hastaneleri terk etmeyerek
türküler marşlar söylediler.

Adana'da AKP il binası önüne
siyah çelenk bırakan binden fazla
emekçi, "Grev İşgal Direniş, Genel
Grev Genel Direniş, Sağlık Haktır
Satılamaz" sloganları attılar. TE-
KEL işçilerinin yoğun katılımı ve
attıkları öfkeli sloganlar eyleme
coşku katarken, "Emperyalist İşgal
ve TEKEL'in Özelleştirilmesine Ha-
yır" yazılı pankart taşındılar. TEKEL
işçileri o gün işyerlerini terk etme-
me eylemi yapacaklarını duyurup
destek çağrısı yaptılar. BES üyeleri
de eyleme işbirakarak katıldı.

Sivas EP'nin Aynalı Çarşı
önünde yaptığı eyleme 200 kişi
katıldı. **Diyarbakır'da** 500'den faz-
la kişinin katıldığı eylem ise, Dağ
Kapı'da gerçekleştirildi. Eylemde,
Mersin'de katledilen Ümit Gönül-
taş'ın resimleri de taşındı. **Der-
sim'de** Temel Haklar'ın da olduğu
700'den fazla kişi, "Genel Grev
Genel Direniş", "Baskılar Bizi Yıldı-
ramaz" sloganları attı. **Hatay'da**

Antakya Ulus Meydanı'nda yapılan
basın açıklamasına 200 kişi katılır-
ken, İskenderun'daki eylemde
yoksulluğun çığ gibi büyüdüğü
dile getirildi. **Malatya'da**, "Uyarı
Değil Genel Grev, Geliyor Geli-
yor Genel Grev Geliyor" slogan-
ları arasında geçen eylemde,
TEKEL işçileri de "SEKA Kıvılcı-
mı TEKEL Ateş Olacak" dedi-
ler. **Muş'ta** eylem KESK Şubeler
Platformu'nun katılımı ile ger-
çekleştirilirken, **Gaziantep'te** Ad-
liye binası önünde yapılan eylem-
de işçiler sürekli olarak "Direne Di-
rene Kazanacağız", "İşçi Memur El
Ele Genel Greve" sloganlarını attılar.
Eylemde Gaziantep EP Dönem
Sözcüsü Karaca Bozgeyik bir ko-
nuşma yaptı.

Bursa Orhangazi Parkı'ndan
AKP il binası önüne yürüyen
emekçiler "AKP Şaşırma, Sabrımı-
zı Taşırma" sloganlarıyla iktidarı
uyardı. **Eskişehir'de** EP dönem
sözcüsü Simavi Bakır, Köy Hizmet-
leri'nin kapatılmasıyla tarımsal
altyapı hizmetlerinin daha hızlı su-
nulacağının bir aldatmaca oldu-
ğunu söyledi. Vardar İş Merkezi önün-
de yapılan eylemde HÖC üyeleri
de pankart ve bayraklarıyla yerini
aldılar. **Adıyaman** ve **Elazığ'da** da
eylemler gerçekleştirilirken, **Edirne**
Emek Platformu üyeleri AKP il bi-
nasına yürürdü. **Samsun'daki** ey-
leme ise 1000 kişi katıldı. TEKEL
fabrikası önünde yapılan eylemde
konuşan TÜMTİS Şube Başkanı
Muharrem Yıldırım, "TEKEL'i sa-
vunmak SEKA işçileri gibi diren-
mekle mümkündür" dedi. Konuş-
ma "Yaşasın SEKA Direnişimiz"
sloganıyla karşılandı.

Zonguldak'da ise Madenci Anı-
tı önünde hükümet protesto edilir-
ken, **Kocaeli'deki** ey-
lem, SEKA işçileriyle
dayanışma eylemine
dönüştü. **Erzincan'da**
Erzincan Gençlik Der-
neği'nin de yer aldığı
100 kişilik grup "Hasta-
neler Halkındır Satıla-
maz", "Kahrolsun IMF

IMF POLİTİKALARINA,
ÖZELLEŞTİRMELERE, İŞTEN
ÇIKARMALARA,
AÇLIĞA ve
ZULME KARŞI
GENEL GREV
GENEL DİRENİŞ!
HÖC

B a -

ğ ı m s ı z

Türkiye" slo-

ganlarıyla AKP iktidarını protesto
etti. **Mersin'de** de "Genel Grev"
sloganlarıyla AKP önüne yürüyen
platform üyeleri AKP önünde siyah
çelenk bıraktı. HÖC'ün de yer aldı-
ğı 200 kişilik kitle eylemi provoke
etmek isteyen faşist gruba "Kah-
rolsun Faşizm" sloganlarıyla yanıt
verdi. **Denizli'de** emekçiler Çınar
Meydanı'nda hükümeti uyarırken
Konya'da Eğitim-Sen tarafından
bir basın açıklaması yapıldı.

Yapılan bütün konuşmalarda
SEKA dile getirilirken, SEKA işçİ-
leri adına da konuşmalar yapıldı.
Eyleme, SES ve BES şubeleri işbi-
rakarak katıldı. KESK Genel Mer-
kez yöneticisi Güven Gerçek de di-
renişin havasından etkilenerek,
"Hükümetin saldırılarını geri püs-
kürtmek ancak SEKA işçileri gibi
fabrikalara kapanmakla ve genel
grevle mümkündür" diye konuştu.

İşçileri Bölme Oyunları, Mahkeme Kararları' Boşuna...

DİRENİŞ KARARLILIK VE DAYANIŞMAYLA SÜRÜYOR

İzmit SEKA'daki direniş bir ayı geride bıraktı. SEKA'nın kapatılmaması için işçiler, aileleriyle birlikte direnişlerini sürdürüyor. İşçiler kararlılıklarını ortaya koydukça, destek de giderek artıyor. Geceleri meşale ve havai fişeklerle, gündüzleri çeşitli eylem biçimleriyle, hiçbir şeyin direnişlerinden geri döndüremeyeceğini gösteren işçiler adına Selüloz-İş Sendikası, Ankara 9. İdare Mahkemesi'nin işçilerin aleyhine olan kararının kaldırılması için Bölge İdare Mahkemesi'ne başvurdu. Onlar, asıl mücadelelerinin hukukla olmadığını belirterek, bir anlamda mahkemenin kararı ne olursa olsun, direnişi sürdüreceklerini dile getiriyorlar.

Bedel Neyse Ödeyeceğiz

Ankara 9. İdare Mahkemesi'nin kararının ardından, "işçiler ne yapacak" sorusuyla gözler SEKA'ya çevrilmişken, işçiler, oligarşinin beklentisini boşa çıkararak direnişe devam demişlerdi. Selüloz-İş Kocaeli Şube Başkanı Adnan Uyar, bu tavırlarını şu sözlerle açıkladı:

"SEKA çalışanının mücadelesi hukukla değil, siyasi iradeyle. Karar lehimize de olsa, bu fabrikada üretim yapılana kadar mücadelemiz sürecektir. Bu karar, hepimizi daha da kenetlendirdi, bilinçlendirdi, birleştirdi. Siyasi irade kapatma kararını kaldırırsa kadar kavgamız büyüyerek devam edecektir. Yapılması gereken neyse yapacağız, ödenmesi gereken bedel neyse ödeyeceğiz, ama SEKA'yı kurtaracağız. Onlara da, bize de hayırlı olsun. Allah şahidimizdir, ant içiyoruz; Kocaeli'yi bu kararı alanlara dar edeceğiz."

AKP İktidarının İşçileri Bölme Çabası Boşa Çıkarıldı

SEKA işçilerinin kararlılığı karşısında acizleşen AKP iktidarı, direnişi bölüp parçalamak için çeşitli manevralara da başvuruyor. İşçi düşmanı yüzünü gösteren iktidarın SEKA Yönetim Kurulu Başkanlığı, 199 işçiyi "geçici görevle" Silifke

Akdeniz işletmesine göndermek istedi. İşçiler bu karara birliklerini koruyarak cevap verdiler. İşçilere gönderilen geçici görev tebligatlarını yırtan emekçiler, "eylemimizin ilk günündeki kararlılık ve beraberlikle hiçbir yere gitmeyi kabul etmiyoruz. Eğer bugüne kadar bunu anlamamakta ısrar eden kişi ve kuruluşlar varsa buradan tekrar haykırıyoruz; **BİZİM SEKA'DAN ÖLÜMÜZ ÇIKAR!**" dediler. İşçiler hiçbir bireysel kurtuluş teklifini kabul etmeyeceklerinin de altını çizerek, kapitalizmin bencilliğinden medet uman iktidara iyi bir ders verdiler.

Öte yandan yine direnişi zayıflatmak için fabrikadaki buhar sarfiyatı düşürülerek işçileri soğukta bırakma ve teslim olmaya zorlama oyununa başvurdular. Selüloz-İş İzmit Şube Sekreteri Aykut Çalışkur, bu konudaki talimatın aynı zamanda Özelleştirme İdaresi Başkan Yardımcısı olan İsmail Destan tarafından verildiğini duyurdu. İşçiler "kar da, yağmur da olsa, buz da tutsak fabrikayı terk etmeyeceğiz" dediler.

Alçaktırlar, namerttirler; haklı ve meşru hiçbir direnişe tahammülleri yoktur. Kırmak için

"Direnişiniz Direnişimizdir"

İstanbul'dan gelen öğrenciler, "Direnen SEKA Kazanacak" pankartı açıp fabrika önünden işçilerin bulunduğu yemekhanenin içine kadar yürüdü. "Direnişiniz Direnişimizdir, AKP Halka Hesap Verecek, Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yemekhane inlerken, işçilerin gençliğe cevabı alkışlar ve "Direne Direne Kazanacağız" oldu. Kocaeli Gençlik Derneği müzik grubu Grup Kıvılcım türküler söylerken Haklıyız Kazanacağız marşı işçileri coşturdu. Gençlik, direnişçi işçilere ilettikleri mesajda, sahiplenmenin büyüdüğünü belirterek, "İşçi muhalefatinin suskun olduğu bir dönemde SEKA direnişi örnek oldu, direnişiniz direnişimizdir" denildi. Gençliğin mesajı işçiler tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı ve hep birlikte atılan sloganlarla devrimci öğrencileri uğurladılar.

her yolu denerler. Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda-ki TAYAD'lıların F tiplerindeki tecriti ve 118 insanın ölümünü duyurmalarını engellemek için çadır kurmalarına izin vermeyen, soğukla teslim almaya çalışan zihniyetle aynı zihniyettir SEKA'daki.

İzmit'e Gelen AKP'liler İşçilerin Ve Ailelerinin Öfkesiyle Karşılanıyor

Çeşitli vesilelerle İzmit'e gelen AKP'li milletvekili ve bakanlar, özellikle işçi ailelerinin öfkeli sloganları ile karşılaşılıyor, çoğunlukla da onlarla karşılaşmamak için kaçıyorlar. 12 Şubat günü MEB Hüseyin Çelik, ailelerden kaçarken, aynı gün Büyükşehir Belediyesi'ni ziyaret eden Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım protestolarla karşılandı. Belediyeye yürüyen aileler, "SEKA Kapitalamaz" yazılı bantlarla ağızlarını kapattılar. Polis ise, kadınları belediyeye yaklaştırmamak için önlerine barikat kurdu. Binali Yıldırım'ın ailelerle konuşma çabası ile öfkeyle karşılandı. "İşçileri mağdur etmeyeceğiz" yalanıyla tepkiyi yatıştırmaya çalışan Yıldırım'a cevap veren aileler, "Bizleri zaten mağdur ettiniz." dediler. Tayyip'in "park yapacağız" sözlerine tepki gösteren kadınlar, "çocuklarımız gece gündüz fabrikada babalarının yanında. Parkı ne yapsın" dediler. Bu öfke karşısında yapacak hiçbir demagoji bulamayan Binali Yıldırım, mercedesine binip kaçmakta buldu çareyi.

13 Şubat günü ise, benzeri bir tepkiye Orman Bakanı Osman Pepe maruz kaldı. Bir derneğin açılışı için kürsüye çıktığı anda, meydana-daki işçi ailelerinin "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek, Bizim SEKA'dan Ölümümüz Çıkar" sloganları duyuldu. Polisin engelleme çabaları ise boşa çıktı. Osman Pepe'nin bütün burjuvaların, tekellerin çıkarlarını koruyan hükümetlerin yaptığı "slogan atarak hiçbir şeyi halledemezsiniz" gibi sözleri öfkeyi daha da büyütürken, Pepe, polisin aileleri uzaklaştırmasına kadar konuşmadı.

Destek Sürüyor

14 Şubat günü Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi bir heyetle SEKA işçilerini ziyaret etti. ÇHD İstanbul Şubesi adına Başkan Behiç Aşçı SEKA işçilerine ellerinden gelen bütün desteği vereceklerini dile getirdi. ÇHD heyetinin fabrikada yaptıkları incelemenin sonuçları ise bir raporla 16 Şubat günü açıklandı. Behiç Aşçı,ERCÜMENT ÇÖMEZ, HÜDAİ BERBER, SELDA YILMAZ, NACİYE DEMİR ve NAZAN YAMAN'ın incelemeleri sonucu hazırlanan raporda, SEKA'nın zarar ettiğine ilişkin iddiaların gerçekleri yansıt-

madığını belirterek, fabrika arazisinin birilerine peşkeş çekilmek istendiğini söyledi. Raporu okuyan Çömez, SEKA'nın Yönetim Kurulu Başkanı'nın aynı zamanda Özelleştirme İdaresi Başkan Yardımcısı olan İsmail Destan olduğunu hatırlatarak, "6 adet kâğıt makinesinin tam kapasitede çalışması durumunda, işletme kâra geçtiği gibi en az 500 kişi daha istihdam edilebilecektir." bilgisini verdi.

Bir başka rapor da TMMOB tarafından hazırlandı. SEKA'nın önemine vurgulanan raporda; SEKA'nın özelleştirilmesi ya da kapatılmasının hiçbir gerekçesi olamayacağı, Türkiye'nin hızla küreselleşen sermayenin denetimine terk edildi ve SEKA'nın da bu kapsamda bilinçli olarak "zarar ediyor" diye yıpratıldığı belirtildi.

SEKA'nın IMF'ye kurban edilmek istendiğinin altını çizen **Türk-İş** ise, yaptığı yazılı açıklamada SEKA işçisinin haklı olduğu ve idari mahkemesi kararına rağmen meşru zeminde direnişini sürdüreceği söylendi.

İstanbul'daki çeşitli sendikalar, demokratik kitle örgütleri bir araya gelerek "**SEKA ile Dayanışma Platformu Girişimi**" kurdular. Moğollar müzik grubu da 12 Şubat günü işçileri ziyaret ederek mücadelelerine destek verdi.

Bu arada SEKA direnişi işçi sınıfı üzerindeki etkisini göstermeye devam ediyor. Tek Gıda-İş Sendikası üyesi **Adana TEKEL işçileri**, 12 Şubat günü yaptıkları eylemde, 16 Şubat'tan itibaren özelleştirme kararı geri alınana kadar kendilerini fabrikaya kapatacaklarını açıkladılar.

Kuledeki "isyan bayrağı"

İşçiler, SEKA'nın 65 metre yüksekliğindeki kulesine, siyah bir bayrak astılar. Geceleri ışıkla yazılan "SEKA KAPATILAMAZ" yazısının hemen altında şimdi bir de siyah bayrak dalgalanıyor. İşçiler bayrağı neden astıklarını, "sermaye sınıfının emrindeki hükümetin, SEKA'yı kapatmak istemesinden doğan matemin simgesi olduğu, ancak bu matem havasına kendilerini teslim etmediklerini, siyah bayrağın aynı zamanda, bu karara karşı protestolarının ve isyanlarının simgesi olduğu" sözleriyle açıkladılar.

HÖC'den Armutlu Davası Açıklaması

Böyle Hukuk Mu Olur?

Örgüt üyeliği yok... ama yataklık var!

Katiller ortada hiç yok!

Küçükarmutlu davası, Yargıtay tarafından bozuldu. Yargıtay'ın bozma kararı, 11 Şubat tarihli gazetelerde **“Öldükleriyle kaldılar”, “Suç yanlış yorumlanmış”** gibi başlıklarla verildi.

Yargıtay'ın bozma kararıyla hukuki bir hatadan, yanlıştan dönüldüğü izlenimi veren bu başlıklar, gerçeğin ifadesi değildir. Çünkü Yargıtay'ın bozma kararı da, bozduğu mahkeme kararından mantık olarak farklı değildir.

Küçükarmutlu'da ne olmuştu?

2001'in sonlarında “F tiplerindeki zulme son verin” diye direnişteydi İstanbul Küçükarmutlu. Ölüm orucunda olanlar vardı aralarında.

Küçükarmutlu'ya 5 ve 13 Kasım 2001'de panzerlerle, gaz bombalarıyla iki kez saldırıldı.

Biri ölüm orucu direnişçisi, üçü ziyaret ve direnişçilere refakat için Küçükarmutlu'da bulunan dört insan katledildi. Onlarca kişi gözaltına alındı.

Saldırının tek bir amacı vardı: Direnme hakkını yoketmek.

Bunun dışında ileri sürülen tüm gerekçeler

kaba bir demagojiden ibaretti.

Bu amaca bağlı olarak, Küçükarmutlu'da gözaltına alınanlardan 16 kişi hakkında **“yasadışı örgüt üyesi olmak”** iddiasıyla dava açıldı.

DGM'de görülen davada, 16 “sanığın” 16'sına da 12-14 yıl hapis cezası verildi. Suç, **“yasadışı örgüt üyesi olmak”**tı!.. Kanıt, belge, tanık yoktu!

Kanıtsız belgesiz bir şekilde, olayın mağdurları “cezalandırılırken”, katliamı gerçekleştirenler hakkında hiçbir dava açılmadı, cezalandırılmadılar. Böylece, katliam yargı tarafından da onaylanmış oldu.

Yargıtay kararı hangi gerekçeyle bozdu?

Yargıtay'ın DGM'nin kararını bozma gerekçesi şöyledir: **“Hükmün 'yasadışı örgüte üye olmak' değil, 'yasadışı örgüte yardım etmek' suçundan kurulması gerekir.”**

Peki, ortada “yasadışı örgüte üye olmanın” kanıtı olacak hiçbir şey yokken, “yasadışı örgüte yardım etmek” suçunun **kanıtı mı var?** Bu doğrultuda kanıtlanmış herhangi bir ilişki mi var?

Ne DGM, ne Yargıtay kararında böyle bir kanıttan söz edilmiyor.

Ama Yargıtay buna rağmen **“cezalandırılmadılar”** diyor!

Yargıtay'ın bozma kararında **“Sanıkların siyahı çete ile organik bağ içinde gerçekleştirdikleri herhangi bir eylem kanıtlanamadı”** denilmektedir.

Örgüt üyeliği yok ortada. Örgütle bağ yok. Peki **“örgüte yardımcı olmak”** suçu nereden çıkıyor o zaman? Bunu gösteren bir kanıt var mı? Bu da yok.

Fakat böyle bir hukuki ölçü aramıyor Yargıtay da. Direnme hakkının “suç” oluşturduğu ve mutlaka **“cezalandırılması”** gerektiğinde Yargıtay da aynı düşüncededir. DGM kararı da, Yargıtay'ın bozma kararı da, hukukun ırzına geçerek **direnenleri cezalandırmak istiyor.**

Küçükarmutlu'dan gözaltına alınanların “suçsuz” olduğunu hiç gündeme bile getirmiyor Yargıtay.

Geçen hafta, “laikliğe aykırılıktan” bir yazara verilen cezayı bozan ve bozma gerekçesinde

Sayı 146

10

20 Şubat
2005

Yargıtay'ın bozma kararı o kadar hukuktan uzaktır ki, bu polis baskınlarında dört kişi öldürülmüş olmasına rağmen, “bunları kim öldürdü?” diye sormuyor? O katliamı açığa kavuşturmaya çalışmıyor.

“düşünce özgürlüğünün” meşruluğunu anlatan Yargıtay, direnme hakkının meşruluğunu yok sayıyor.

Ne yapmış Küçükarmutlu'dakiler?

F tipi zulmüne karşı çıkmış. Hepsi bu.

F tipine karşı mücadeleye onbinlerce insan katıldı. Hepsini yargılayacak mısınız?

Direnme hakkının yok sayıldığı yerde hukuk ve adalet yoktur!

Yargı, iktidarın politikasına göre şekillenmiş açık bir önyargıya sahiptir: Küçükarmutlu'da gözaltına alınanlara mutlaka ceza verilecek. Ama şöyle, ama böyle. Küçükarmutlu davasının “sanık”ları cezalandırılacaktır: Çünkü devrimcilerdir. Çünkü faşizmin baskılarına karşı susmamış direnmişlerdir.

Hukuk yok, adalet yok, tek gerçek bu; DGM'nin kararı da, Yargıtay'ın kararı da, direnme hakkını yoketmeye yönelik faşist saldırı politikasının, hukuk kurumları aracılığıyla sürdürülmesidir.

İşte böyle olduğu içindir ki; Yargıtay'ın bozma kararı, hukuki bir yanlış düzeltmiyor; tersine hukuksuzluğu devam ettiriyor, ne yasadışı örgüt üyeliğine, ne de örgüt yardımcılığına dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen, **direnme hakkının cezalandırılmasını öngören faşist politikayı hukuk kılıfına sokuyor.**

Yargıtay'ın bozma kararı o kadar hukuksuzdur ki, bu polis baskınlarında dört kişi öldürülmüş olmasına rağmen, “bunları kim öldürdü?” diye sormuyor? O katliamı açığa kavuş-

Katliamcıları Korumak İçin Yataklık Cezası Uyduruluyor

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 17 Şubat Perşembe günü saat 12:00'de Küçükarmutlu'da bir basın açıklaması yaparak Küçükarmutlu davasında yaşanan hukuksuzluğu protesto etti.

Katliamın yapıldığı ve kendisi de ölüm orucu şehidi olan Şenay Hanoğlu'nun evinin önünde yapılan açıklamayı HÖC üyesi Gamze Ünal okudu. Yargıtay'ın DGM'nin kararını bozmasının hukuki bir hatadan dönüldüğü izleniminin gerçekçi olmadığını vurgulayan Ünal konuşmasında yargıtayın kararı bozma gerekçesini: “Hükmün 'yasadışı örgüte üye olmak' değil, 'yasadışı örgüte yardım etmek' suçundan kurulması gerekir şeklinde açıkladı. ve “ortada 'yasadışı örgüte üye olmanın' kanıtı olacak hiçbir şey yokken, 'yasadışı örgüte yardım etmek' suçunun kanıtı mı var? Bu doğrultuda kanıtlanmış herhangi bir ilişki mi var?” diye sordu. Kü-

Direnme hakkının kullanılmasının ötesinde, ortada hiçbir suç yoktur. Direnme hakkını kullanmayı suç sayıp, direnenleri katletmeyi meşru görmek ise, faşizmdir!

turmaya çalışmıyor; sadece direnenleri cezalandırmanın hukuki kılıfını arıyor.

Küçükarmutlu davasında verilecek tek meşru ve hukuki karar; davanın düşürülmesi ve 4 insanın ölümüyle sonuçlanan katliamın siyasi ve fiili sorumlularının yargılanarak cezalandırılmasıdır.

Çünkü direnme hakkının kullanılmasının ötesinde, ortada hiçbir suç yoktur.

Direnme hakkını kullanmayı suç sayıp, direnenleri katletmeyi meşru görmek ise, faşizmdir!

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Küçükarmutlu davasında verilecek tek meşru ve hukuki kararın davanın düşürülmesi ve 4 insanın ölümüyle sonuçlanan katliamın siyasi ve fiili sorumlularının yargılanarak cezalandırılması olacağını söyleyen Ünal, **'direnme hakkının yok sayıldığı yerde hukuk ve adalet yoktur'** sözleriyle direnme hakkının meşruluğunu savundu.

HÖC imzalı "Katliamcıları Korumak İçin Yataklık Cezası Uyduruluyor" pankartının açıldığı açıklamada 5-13 Kasım 2001 Armutlu katliamında katledilenlerin resimleri taşındı. "Kim Öldürdü, Yargıtay'ın Bir Cevabı Yok mu?" sorusunun yazılı olduğu Sultan Yıldız, Arzu Güler, Barış Kaş ve Bülent Durgaç'ın resimleri taşındı. "Adalet İstiyoruz" yazılı önlükleri giyen 100 kişilik HÖC üyesi açıklamanın ardından 'Katiller Yargılsın, Adalet İstiyoruz' sloganları attı.

1 Nisan hukuksuzluğu sürdürüldü

İçeride sahte belgeli hukuk mahkeme önünde polis terörü

1 Nisan 2004'te 5 ülkede "eş zamanlı DHKP-C operasyonu" adı altında gerçekleştirilen ve yasal, demokratik kurumların basılıp talan edildiği, çalışanlarının tutuklandığı operasyonun ikinci duruşması 11 Şubat günü yapıldı.

Komplo davasının ilk duruşmasında 19 kişi tahliye olurken 23 kişinin tutukluluğunun devamına karar verilmişti. Yaptığı eylemlerle herkesi komploları bozmaya ve teşhir etmeye çağıran HÖC kitlesi, Beşiktaş ACM'de görülecek ikinci duruşma öncesi sabahın erken saatlerinde mahkeme önündeydi. Gazi'den, Nurtepe'den, Bağcılar ve daha birçok yerden gelenler, "Ne istiyoruz; Adalet, Kim İçin; Halk İçin... Yaşasın Halkın Adaleti" sloganları ve alkışlarıyla yürüyerek mahkeme önünde toplandılar. "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" yazılı pankart açan ve aynı sloganın yazılı olduğu önlükleri giyen HÖC'lüler, marşlar söyleyerek ring araçlarını beklediler. Ellerinde dövizler ve temsili sahte disketler de taşıyan 250 kişi, ring araçlarının gelişini coşkuyla karşıladı.

Tutsaklar ringlerden zafer işaretleriyle inerken, kitle "Komploları Boşa Çıkardık Çıkaracağız" ve "Adalet İstiyoruz" sloganlarını attılar. HÖC'ün bu coşku ve kararlılığından rahatsız olan polis, sürekli taciz ederek ring araçlarına yaklaşmalarını engellemek için barikat kurdu.

Terör Mahkeme Önünde

Kandıra, Gebze ve Tekirdağ'dan tutsakların getirilmesinin ardından, aralarında yurtdışından gelen heyetlerin de yer aldığı sadece 30 kişi salona izleyici olarak alındı.

İçeride mahkeme sürerken, dışarıda polisin tacizleri de devam etti. Komployu ve komplocu polisleri sloganlarıyla teşhir etmeye devam eden HÖC'lüler, polisin saldırısına maruz kaldı. Çevik Kuvvet, biber gazı sıkarken gazdan etkilenerek yere düşenlere coplarla, tekmelerle saldırısını sürdürdü. Polisin, açılan pankart ve dövizleri almasının ardından, HÖC'lüler hemen ardından yine pankart ve dövizler açarak komployu teşhir etmeye devam ettiler.

Saldırının ardından yeniden toplanan kitleye polis tekrar saldırdı. Kısa süreliğine dağılan HÖC'lüler, gazın etkisinin azalmasıyla tekrar

toplanarak saldırıyı sloganlarıyla protesto etti. HÖC kitlesi, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Sahte Belgelerle Tutuklananlar

Serbest Bırakılsın, Adalet İstiyoruz" sloganlarıyla davayı sahiplenmedeki kararlılığını gösterdi. Polisin saldırısı sonucu Ünzile Aras, Gökhan Menet, Nurcan Temel, Erkan Sönmez ve Nebi isimli HÖC'lüler yaralanarak hastaneye kaldırıldılar.

"1 Nisan Operasyonunun Hedefi Bağımsızlık Mücadelesidir"

Duruşmada 25 avukat, yaptıkları savunmalarla operasyonun hukuksuzluğunu gözler önüne serdiler. Davanın temelinin bir disket olduğunu, yapılan tespitte hangi disketin nereden alındığının dahi belirsiz olduğunun anlaşıldığını hatırlatan avukatlar, "Yani şu an tutuklular elde olmayan ve delil diye sunulan bir disketten kaynaklı tutuklu bulunuyor. Elde delil olmadığına göre sanıkların tutukluluğu keyfi ve hukuksuzdur" dediler. Av. Halil Özbolat, mahkemede delil olarak sunulan iddiaların, polisin senaryosu olduğunu belirtip "uydurma delillere mi, yasalara mı inanacağız?" derken, delillerin hukuka ve usule uygun olmadığını belirten Av. Bahri Bayram Belen ise, delil olarak gösterilen disketlerin güvencesinin olmadığını, disketlerin içerisinde yeralan bilgilerin değiştirilme olasılığının yüksek olduğunu söyledi.

Av. Behiç Aşçı ve Ruhan Mavruk'un da aralarında bulunduğu 17 kişi de davaya tutuksuz olarak katılırken, Mehmet Doğan yaptığı savunmada, 1 Nisan komplosunun bağımsızlık mücadelesini hedef aldığını ve neye dayalı olarak tutuklu bulunduklarına anlam veremediklerini dile getirdi. Av. Behiç Aşçı ise, önce tutuklayalım, sonra bir şekilde delil yaratırız mantığının hukuk işleyişine vereceği zararın ciddiyetine değindi.

Savunmaların ardından Yeliz Kılıç, Aygün Kumru, Kenan Ustabaş, Hıdır Gül ve Kemal De-

Saldırıya protesto

len'in tahliyesine karar verilirken, 18 devrimcinin tutsaklığı devam ettirildi. Mahkeme heyeti böylece polisin komplosunu duruşma salonlarından sürdürmeye devam etme kararı verirken, dışarıda da yeniden toplanan HÖC kitlesi bir açıklama yaptı.

Açıklamayı yapan Naime KARA, 1 Nisan hukuksuzluğuna ve mahkemede yapılan adaletsizliğe değindikten sonra *"10 aydır mahkemeye geliyoruz. Sahte belgelerle tutuklanan yakınlarımızı sahiplenmek için buradayız. Bu gün bize yapılan bu saldırı, onlara sahip çıkmamıza engel olamayacak"* diyerek uğradıkları saldırıyı kınadı. Yapılan açıklamanın ardından HÖC'lüler ring araçlarını alkışlarla uğurladılar. 16 Mayıs'a ertelenen mahkemeye ESP'liler de destek verdi.

Açıklamanın ardından saldırıya uğrayarak yaralanan Ünzile Aras, Sultanahmet Adliyesi'ne giderek suç duyurusunda bulundu. Öte yandan mahkemeyi izlemek üzere Avrupa'dan gelen heyet de saldırılardan nasibini aldı. Avusturya'dan mahkemeyi izlemeye gelen Sandra Bakutz daha havalimanında uçaktan iner inmez gözaltına alındı ve tutuklandı.

Gerçeklere Tahammülsüzlük

Mahkeme önündeki saldırı, suçluluğun itirafı ve içeride sürdürülen hukuksuzluğun üzerini örtmek içindir. Erzurum'dan Ankara'ya birçok mahkemede benzer durumdaki duruşmalardan beraat ya da takipsizlik kararları çıkmıştır. Tek "delil" olan disketin, delil olmadığı gibi, nereden bulunduğu dahi belli olmadığı resmi olarak tutanaklara geçmiştir. Sözde "örgütsel dökümanlar"ın polisin ürünü olduğuna ilişkin onlarca çelişkiyi gösteren belgeler kamuoyuna açıklanmıştır. HÖC, 1 Nisan hukuksuzluğunu sadece Türkiye halkına değil tüm dünyaya teşhir etmiş, bu ülkede rejimin niteliğini ve hukukun nasıl işlediğini gözler önüne sermiştir. İşte tüm bu ve buna benzer gelişmelerle 1 Nisan'ın komplo davası olduğu, iktidarın polisinin resmen ve alenen sahte belgeler hazırlayarak, Avrupa emperyalistlerinin desteğiyle insanları tutuklattığı alenileşmiştir.

Her geçen gün daha da teşhir olan mahkemenin böyle bir davayı sürdürmesi, kendi gerici yasalarını dahi zorlamaktadır. Saldırı bu yüzden, iktidar işte bunun telaşıyla saldırmakta, adalet isteyenleri susturmak ve bu davayı gündemden düşürerek hukuksuzluğunu sürdürmek istemektedir.

Bir başka nokta ise şudur. Davada şu ana kadar, 19'u ilk duruşmada olmak üzere toplam 24

Polisin birer gazlı, coplu saldırısı TAYAD tarafından protesto edildi. 12 Şubat günü TAYAD'da yapılan açıklamaya, saldırıda yaralananların

yanısıra, sanatçı Ruhan Mavruk ile İtalya Uluslararası Barış ve Özgürlük Kadın Birliği'nden Paola Cecchi ve International Forum adına mahkemeyi izlemeye gelen Danimarkalı Irene Clausen katıldı.

Açıklamayı okuyan TAYAD Başkanı Niyazi Ağırman, 1 Nisan hukuksuzluğunu teşhir ederken birçok defa gözaltına alınıp işkence gördüklerini ve 11 Şubat'taki saldırının da bu nedenle yapıldığını vurguladı. Duruşmayı izlemeye gidenlerin birçoğunun araçlara bindirilerek, mahkemeden uzak yerlerde bırakılmalarının polisin hukuk tanımazlığının bir göstergesi olduğunu söyleyen Ağırman, "Zaten bu davanın seyri de hukuksuzluğun bir başka yansımasıdır. 18 kişinin tutukluluğunun devamına karar veren mahkeme aylardır sorduğumuz 'Türkiye'de Hukuk Yok Mu' sorusuna da cevap olmuştur" dedi. Ağırman, 1 Nisan tutsaklarının ve Avusturyalı enternasyonalist devrimci Sandra Bakutz'un serbest bırakılmasını, mahkeme önünde saldıranların yargılanmasını istedi.

Ağırman'ın ardından konuşan Paola Cecchi, Türkiye'ye daha önce de geldiğini hatırlatarak, "Umuyorum ki diğer arkadaşlarla birlikte Sandra da serbest bırakılır" dedi. Irene Clausen ise Danimarka'da Türkiye'nin demokratikleştiğinden bahsedildiğini hatırlatarak, bunların sadece kağıtların üzerinde kaldığını gördüğünü dile getirdi. Bir mahkemeyi izlemeye gidenlere saldırıyı anlayamadığını söyleyen Clausen'in ardından konuşan Ruhan Mavruk ise ülkemizde demokrasi var görüntüsü yaratılmak istendiğini belirterek, "Birbirimizi daha çok desteklemeliyiz. Bu bir çağ yangınıysa, ozan yüreğimin bu yangında sınanmasını istiyorum" şeklinde konuştu.

Daha sonra saldırıda yaralanan Hakkı Gökhan Menet, Nurcan Temel ve Erkan Sönmez söz alarak doğal haklarını kullandıklarını, polisin 1 Nisan davasının sahiplenilmesinden rahatsız olduğunu vurguladılar.

Dersim'de Basın Toplantısı

Dersim Temel Haklar ise, 12 Şubat günü düzenlediği basın toplantısında saldırıya protesto etti. 1 Nisan hukuksuzluğunun sürdüğünü söyleyen Ali Demir, *Emperyalizm ve işbirlikçilerinin hukuksuzluğun üstünü "terör" demagojisiyle örtmeye çalıştığını dile getirdi.* Demir, "muhalif kesime karşı tahammülsüzleşen faşist zihniyet, her türlü komplo, hukuksuzluğu mübahlaştırarak hukuktan, demokrasi-den ne anladığını alenice açığa çıkarıyor" şeklinde konuştu.

HÖC'lüler mahkeme önünde, sahte belgeleri teşhir etmeye devam ettiler. 1 Nisan 2004'te düzenledikleri operasyonun hukuksuzluğunun bütün yönleriyle ortaya konulmasına tahammül edemeyen iktidarın polisi, HÖC'lülere saldırarak, hukuksuzluğu terörle sürdürme niyetini açıkça gösterdi

lanlar olması tesadüf değildir. İktidar demokratikleşme adına yasa çıkarırken, "tutuklamaları azaltma ve tutukluluk süresini kısaltma" gibi düzenlemeler yaptığını açıklıyordu. "Terör" demagogisi ile, "örgüt yöneticilerinin dava sonuçlanana kadar tahliye edilmeyeceği" ek maddesi koyup, yasanın yürürlüğe girmesini 2008'e ertelerek gerçek yüzünü gösterdi. Hortumcular, vurguncular tutuklanmayabilirdi, ama devrimcilerin mümkün olduğunca fazla tutuklu kalmaları için her şey mübahtı. Bu davada da fiili olarak bu hukuksuzluk uygulanıyor. Tahliye edilen 24 kişi ile tutuklu kalan 18 kişi hakkında ortaya konulan tek "delil", aynı diskettir. Ne eksik ne fazla başka bir şey yoktur. Şimdi, polisin belirlediği insanları mümkün olduğu kadar fazla yatırmaya bir aracı olarak "yöneticilikten dava açma" yöntemi yaygınlaştırılacak anlaşılan!

İktidar, bu tür ucuz oyunlarla, sahte belgeler ve polis terörüyle bu hukuksuzluğu daha ne kadar sürdürecektir? Hangi yöntemle başvurursa olsun, kendisi deşifre olmaya devam edecektir. Çünkü, hak ve özgürlükleri savunanlar, "adalet istiyoruz" diye mahkeme önlerinde, meydanlarda haykırırlar gerçekleri açıklamaya, adalet için mücadele etmeye devam edecekler.

Sayı 146

14

20 Şubat
2005

kişi tahliye edilmiştir. Halen tutukluluğu sürenlerin, hakkında "örgüt yöneticiliği"nden dava açıl-

Dersim Halkından Albaya Büyük Öfke

Tunceli İl Jandarma Alay Komutanı Namık Dursun, köy muhtarlarını tehdidinin ardından, bu kez de Tunceli Barosu eski Başkanı Hüseyin Aygün'ü tehdit etti.

Hüseyin Aygün, 13 Şubat günü Elazığ İHD'de yaptığı açıklamada, 7 Şubat'ta kendisi ile görüşen Albay Namık Dursun'un; *"seni iyi tanıyoruz, her taşın altında sen varsın, bizim kurumumuz yönünden imajın çok olumsuz, tamam mesleğini yapıyorsun ama artık yapma, yeter bırak başkaları yapsın"* gibi tehditlerde bulunduğunu duyurdu.

Aygün, üç gün sonra da telefonla arayarak, "hakkında sağlam delillere dayanan bir çalışma var elimizde, bu defa kurtulamazsın, bizi dinlersen anlaşabiliriz" diyerek şantaja

başvurup işbirlikçileştirmeye çalıştığını söyledi.

15 Şubat günü ise, Dersim'de 1500 kişinin katıldığı bir gösteriyle Albay protesto edildi. Dersim Halkı imzalı "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" pankartı açan halk, son dönemde ardı arkası kesilmeyen baskıların altından hep Albay Dursun'un çıktığını dile getirdi.

"Albay Şaşırma Sabrımızı Taşırma" sloganının atıldığı eylemde konuşan Baro Başkanı Bülent Taş, Dersim'de son dönemde yaşanan hak ihlallerinin had safhaya ulaştığına dikkat çekti. Aygün'ün yaşadıklarını özetleyen Taş, bu tehdidin sadece Aygün'e değil, tüm Dersim halkına yapıldığını belirtti. Halkın sık sık "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Dersim Onurdur Onuruna Sahip Çık"

sloganları attığı eylem Dersim'in boyun eğmeyeceğini bir kez daha gösterdi.

AKP iktidarının halkın taleplerine verebileceği tek cevap var:

Cop, Panzer, Kurşun!

- ◆ Abdullah Öcalan'a Özgürlük talebiyle birçok şehirde gösteriler yapıldı
- ◆ AKP, Kürt halkının taleplerine coplarla, panzerlerle, kurşunlarla cevap verdi
- ◆ Mersin'de kitlenin üzerine ateş açan polis 19 yaşındaki bir genci katletti

PKK önderi Abdullah Öcalan'ın 15 Şubat 1999'da Amerikan emperyalizmi ve diğer işbirlikçileri tarafından tutsak edilip Türkiye'ye iade edilmesinin yıldönümü olan 15 Şubat'ta, birçok şehirde "komployu protesto" eylemleri yapıldı. Eylemlerde İmralı'da tecrite son verilmesi ve "Abdullah Öcalan'a Özgürlük" talebi dile getirildi. Eylemlerde yapılan açıklamalarda, AKP'nin "Kürt sorunu konusunda adım atmadığı" belirtilerek iktidar protesto edildi.

AKP iktidarının bu taleplere cevabı birçok yerde gözaltılar, coplar ve kurşunlar oldu. Diyarbakır'da Dağkapı Meydanı'nda toplanarak yürüyüşe geçen kitleye polis gaz bombası ve coplarla saldırıldı. Demokratik Kadın İnisiyatifi üyesi kadınlar AKP Diyarbakır İl Binası'nda oturma eylemi yaparak AKP yetkilileriyle görüşme talebinde bulundular.

İstanbul'da DEHAP'lılar Yunanistan Konsolosluk'u'na siyah çelenk bırakırken, bir grup da Boğaz Köprüsü üzerinde eylem yaptı. Gösteri yapan 52 kadın gözaltına alındı. Galatasaray Lisesi önünde yapılan gösteriye de polis saldırı. Çok sayıda DEHAP'lı gözaltına alındı.

Hakkâri Yüksekova'da, Siirt'te esnaf kepenk kapatma eylemi yaparken Van'da, Adana'da, İzmir'de, Mersin'de de gösteriler yapıldı.

İktidar katletti, düzen medyası gizledi!

Mersin'in Toroslar Beldesi Kurdali Mahallesi'nde yapılan gösteride, polis kitlenin üzerine ateş açtı. Açılan ateşte 19 yaşındaki Ümit Gönültaş göğsünden

tek kurşunla vurularak katledildi.

Polisin, Valiliğin alelacele yaptıkları açıklamaya göre, güya Ümit Gönültaş'ın cesedi, "polis imdat 155" telefonuna gelen bir ihbar sonucu gidilip bulunmuştu... Onların nasıl öldürüldüğünden hiç haberleri yoktu! Oysa, gösteri yapan grubun üzerine doğrudan ateş açılmıştı.

Doğan medyaya, islamcı medyaya göre de, olaylar hep göstericilerin polise taş ve sopalarla saldırması sonucu çıkmıştı. Gerçeği tam tersine çevirerek, iktidarın terörünün ortağı olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Mersin'de ertesi gün Ümit Gönültaş'ın cenazesi kalabalık bir kitle tarafından toprağa verilirken, Gönültaş'ın katledilmesini protesto gösterileri de yapıldı. Bu gösterilerde aralarında DEHAP İl Başkanı da olmak üzere 14 kişi gözaltına alındı.

Eylemler 16 Şubat'ta da sürdü. Batman, Van, Hakkari, İstanbul ve İzmir'de gösteriler yapılırken, Siirt'te gösterilere müdahale etmek isteyen polis araçları tahrip edildi, Bismil'de Amed-Batman yolu göstericiler tarafından trafiğe kapatıldı.

Temel Haklar: "Bu ülkede hukuk ve adalet yoktur"

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği birçok şehirde gösterilere saldırılması ve Mersin'de bir gencimizin katledilmesi üzerine yaptığı "Avrupa Birliği'ne Hazırlık Süreci Sürüyor!" başlıklı açıklamada, halka en meşru hakkını kullanırken saldırıldığına dikkat çekilip, herkesin AB'ye nasıl "hazırlanıldığını" görmesi gerektiği belirtilerek, saldırılar protesto edildi.

Kızıltepe Uğur'u Unutturmuyor!

Mardin'in Kızıltepe İlçesi'nde 12 yaşındaki Uğur Kaymaz ve babası Ahmet Kaymaz'ın özel timler tarafından infaz edilmesine karşı, her pazar yapılan eylemler sürüyor. 13 Şubat'ta yapılan eylemde, DEHAP binası önünde toplanan yaklaşık 300 kişi, Kaymazlar'ın resimleri ve "Halk İnfazlara İzin Vermeyecek", "Failler Cezalandırılsın, Tahammülümüz Kalmadı" dövizleriyle Cumhuriyet Meydanı'na kadar yürüdü.

Büro Emekçileri Sendikası (BES), hükümetin saldırı yasalarına karşı kampanyasını sürdürüyor. 10 Şubat günü düzenlenen eylemlerde, IMF yasaları bir kez daha protesto edildi. İstanbul Vatan Caddesi'ndeki Maliye Kompleksi'nde toplanan BES İstanbul 1 ve 2 No'lu Şube üyeleri, basının içeri alınmaması nedeniyle, eylemlerini Defterdarlığı'n Ek Hizmet Binası önüne yürüyerek yaptı. BES İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Ejder Erbulan'ın yaptığı açıklamada, Sosyal Güvenlik Yasası, Gelir İdaresi'nin yeniden yapılandırılması ve Kamu Personel Yasası ile emekçilerin iş güvencelerinin ortadan kaldırılacağına dikkat çekildi. Hükümetin IMF'nin isteğiyle çıkardığı ve çıkarmaya hazırlandığı yasaları, hak gasplarını "emekçilere karşı savaş" olarak nitelendiren BES'liler, TEKEK ve SEKA işçilerine de destek verdiklerini dile getirerek

BES: İktidar Emekçilere Karşı Savaşıyor

eylemlerine sloganlarla son verdiler.

"Sözleşmeli Köle Olmayacağız"

BES'liler, 12 Şubat günü de Defterdarlık Konferans Salonu'nda bir panel düzenlediler. Salona "Sözleşmeli Köle Olmayacağız" yazılı pankart asılırken, konuşmacı olarak Eski Vergi Denetmeni Tahir Şirhan, BES 1 No'lu Şube Başkanı Ejder Erbulan ve Prof. Dr. İzzettin Önder katıldılar. İzzettin Önder, hükümetin saldırılarını karşısında Emek Platformu'nun tutumunu eleştirdi ve "Siz sermaye olsanız korkar mısınız bu durumda? Yasayı geri çeker misiniz?" diye sordu. Tahir Şirhan, Gelir İdaresi'nin yeniden yapılandırılmasını değerlendirdi ve emeklilik ikramiyelerinin özelleştirilen kurumların hisse senetleriyle ödenmek istendiğine dikkat çekerek, "bununla emekçiler özelleştirmelere ortak edilmek isteniyor" dedi. Erbulan'ın yönettiği konferansa 200'e yakın kişi katılırken, ikinci bölümde panelistler soruları cevapladılar.

Kayseri BES'liler ise Vergi Dairesi önündeki eylemde, "Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganları attılar.

Sayı 146

16

20 Şubat
2005

Erdoğan'a Tecrit ve Özelleştirme Protestosu

11 Şubat günü Samsun'a gelen Başbakan Tayyip Erdoğan, TEKEK ve Liman işçilerinin özelleştirme karşıtı protestosuyla ve HÖC'lülerin tecrit protestosu ile karşılandı.

Fabrika açılışını yaptıktan sonra, Samsun Büyük Otel'e giderek para babaları ile toplantı yapan Tayyip, otel önünde toplanan emekçilerin sloganlarıyla karşılaştı. Önlerine barikat örülen işçiler,

"TEKEK Halkındır Satılmaz/TEK-Gıda İş Sendikası" yazılı pankart, dövizler ve sloganlarla

sermayenin iktidarının gittiği hiçbir yerde huzur bulamayacağını gösterdiler. Erdoğan, işçilerin "Her Yer SEKA Hepimiz SEKA'lıyız, TEKEK-Liman Alana Unakıtan Bedava" sloganlarını duymazdan geldi. Erdoğan otel içindeyken de işçiler sloganlarını haykırmaya devam ettiler. Karadeniz Temel Haklar üyelerinin de katıldığı yaklaşık 100 kişilik eylem 2 saatten fazla sürdü.

"Tecriti kaldırın"

Emekçilerin eyleminin ardından "koruma duvarlarını" aşan devrimciler F tipi gerçeğini bir kez daha dile getirdiler. Otel kapısına kadar ulaşan HÖC üyeleri Güneş Erdemir ve Emel Yıldırım, "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdu-

run/HÖC" yazılı önlüklerini giyerek slogan attılar.

Gerçeklerden korkan Tayyip'in korumaları azgınca saldırarak HÖC'lüleri gözaltına aldılar. Bu sırada korumaların şaşkınlık içinde birbirlerine "nereden girdi bunlar" diye sordukları görüldü. HÖC'lüler gözaltına alınırken F tipi hapisanelerde süren tecrite ve direnişe ilişkin sloganlarını attılar.

Özelleştirilmeye Karşı Öfke

bat günü yapılan mitingte Malatya Temel Haklar'ın da bulunduğu birçok demokratik kitle örgütü ile Türk-İş ve KESK'e bağlı sendikalar da destek verdi. Direnişteki SEKA işçilerini temsilen Selüloz-İş Sendikası temsilcisinin de yer aldığı miting için bölge kentlerindeki TEKEL fabrikalarından da işçiler Malatya'daydı.

Malatya TEKEL Fabrikası önünden 1 km boyunca yürüyen 5 bin kişi, miting alanına kadar özelleştirme karşıtı sloganlar attılar. Miting alanında kitleye seslenen Tek Gıda-İş Bölge Sekreteri Servet Akbudak'ın ardından, sendikanın Malatya Şube Başkanı Mecit Amaç konuştu. AKP hükümetinin özelleştirme uygulamalarını eleştiren Amaç, "Ne IMF'nin, ne Dünya Bankası'nın ne de AKP'nin özelleştirme saldırılarına teslim olmayacağız." dedi. Üreticilerle birlikte hareket etmenin önemine değinen Amaç'ın ardından sendikanın Genel Başkanı Korkut Güler söz alarak, özelleştirmenin IMF ve Dünya Bankası'nın isteğiyle yapıldığına vurgu yaptı.

Emekçiler konuşmaları "Geliyor Geliyor Genel Grev Geliyor" sloganlarıyla karşılarken, son olarak Tüm Köy-Sen, SEKA işçileri ve Türk-İş adına birer konuşma yapıldı. TEKEL işçileri alandaki coşkuları ve attıkları sloganlarla dile getirdikleri kararlılıklarıyla, SEKA işçileri gibi direnecekleri mesajı verirken, alanda sık sık SEKA'yı destekleyen sloganlar atıldı. Temel Haklar'ın emekçilerin öfkesi ve coşkusu paylaştığı mitingin sonunda ABD ve Philip Morris'i simgeleyen maketler yakıldı.

Cevizli TEKEL İşçileri Yürüdü

SEKA kıvılcım TEKEL ateş olacak

TEKEL'in özelleştirilmesine karşı bir başka eylem de, Cevizli TEKEL işçilerinin eylemiydi. 15 Şubat günü şalterleri indirerek fabrikadan Kartal Meydanı'na yürüyen işçiler, yürüyüş boyunca "Amerikan İtleri Sattırmayız KİT'leri, TEKEL Vatandır, Vatan Satılmaz, SEKA Kıvılcım TEKEL Ateş Olacak" sloganları attılar. Polis engelleme çabaları boşa çıkarken, Tek Gıda-İş Marmara Bölge Başkanı Özcan Mete, TEKEL'in satılmasını isteyenlerin IMF, yabancı sigara şirketleri olduğunu dile getirdi. TEKEL'in kâr eden bir kuruluş olduğunu ifade eden Mete, "Yerlisi, yabancı fark etmez. TEKEL'e saldıran karşısında bizi bulacak. Biz buradayız. Yüreğiniz yetiyorsa gelin" dedi. Eyleme Teksif, ESM, Haber-İş, Emekli-Sen de katılarak destek verdi.

Marmara Pamuklu'da Grev

Çorlu yakınlarında kurulu bulunan Marmara Pamuklu Fabrikası'nda 11 Şubat'tan itibaren grev başlatıldı. Teksif Sendikası'na bağlı 247 işçi adına yürütülen görüşmelerde anlaşma sağlanamamasının ardından başlayan grev, sağlıksız yaşam koşulları ve zam taleplerinin karşılanıncaya kadar süreceği bildirildi.

En son 20 yıl önce grev yapılan fabrikada örgütlü Teksif Sendikası Çorlu Şubesi Başkanı Gültekin Bozan, ağır koşullarda ve asgari ücretle çalıştıklarını söyledi. Teksif Genel Merkezi ise, patronun sözleşmelerdeki akitlerini hiçbir zaman yerine getirmediğini dile getirdiler.

Asil Çelik Grevinde Anlaşma Sağlandı

Bursa Asil Çelik grevi 12. gününde anlaşma ile sonuçlandı. Yüzde 6 zam dayatan patron, ilk altı ayda eski işçilere yüzde 10, yeni işçilere yüzde 9 zam vermeyi kabul etmek durumunda kaldı. Diğer altı aylar için ise, enflasyon oranında zam yapılmasında anlaşıldı. Sosyal haklara yüzde 32 oranında zammın yapıldığı anlaşma, Birleşik Metal Sendikası Bursa Şubesi tarafından kazanım olarak değerlendirildi.

Akdeniz İşçilerinin Eylemleri Sürüyor

Mersin Akdeniz Belediyesi'nde taşeron firmada çalışırken işten atılan Genel-İş üyesi işçiler, 9 Şubat günü sendika önünde oturma eylemi yaptılar. 100 kişinin katıldığı eylemde işçiler adına konuşan Hüseyin Sakar, işçilerin ortak mücadelesinin sermayeyi ve onun iktidarını yeneceğini dile getirdi. Eylemde, "İşçilerin Birliği Sermayeyi yenecek" sloganları atıldı.

DİSK 38. yaşını kutladı Nostalji değil mücadele!

38. yıldönümünü Güney Asyalı ve Hakkâri'li depremzedelere adan DİSK, bu amaçla Mydononose Showland'de Arif Sağ, Tolga Sağ ve Anadolu Ateşi gibi sanatçıların katıldığı bir etkinlik düzenledi.

38. yıldönümü nedeniyle konuşan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, tarihin DİSK'i haklı çıkardığını söyleyerek, "Dün savunduklarımız bugünün vazgeçilmezleri oldu" dedi. DİSK'in tarihindeki direnişlerden örnekler veren Çelebi, "DİSK, 38 yıllık mücadele tarihine birçok ülkenin yüzyıllık serüvenini sığdırmıştır. DİSK bir sınıf örgütü olarak insanı temel alan, özgürlüğü, barışı ve demokrasiyi vazgeçilmez sayan bir yaklaşımla yürümüştür. İşte bu nedenle dünyanın neresinde olursa olsun yaradım eli bekleyenlere sınıf dayanışmasını göstermekte tereddüt etmemiştir" şeklinde konuştu. Çelebi, DİSK'in sahip çıktığı emekçi haklarını sıraladıktan sonra, 'laik sisteme sahip çıktıklarını' da konuşmasına ekledi.

DİSK'in, tabanda örgütlü devrimci işçilerin baskılanmasıyla, ülke genelindeki devrimci mücadelenin gelişmesinin de etkisiyle sınıf mücadelesinde tuttuğu yer bilinmektedir. Ancak bugün sorun, geçmiş unutmayan, 15-16 Haziranlar'ın kararlılığıyla yeni direnişlere yönelen bir DİSK'i yaratmaktır. 1970'lerin DİSK'i bugüne ışık tutmuyor, yıldönümlerinde bir nostalji olarak kalıyorsa, "mirasyediliğin" ötesinde bir anlam taşımayacaktır.

DİSK'in o günkü kitleselliği ile bugünkü örgütlülük durumu, bu direniş ruhunun önünde engel değildir. SEKA direnişi bunu açıkça göstermektedir. Laiklik bekçiliği, çağdaş sendikacılık safsatası bir yana bırakıldığında, yani devrimci sendikacılıkla ancak DİSK'in tarihine layık olunabilir.

"SSK'ların tasfiyesinin ilk adımı"

İlaçların serbest eczanelerden satılmaya başlamasının SSK'ların tasfiye edilmesinin bir ayağı olduğunu söyleyen İzmir Tabip Odası ve SES İzmir Şubesi, 10 Şubat günü bir basın toplantısı düzenlediler. Tepecik SSK Hastanesi Konferans Salonu'ndaki toplantıya 150 emekçi katıldı. İTO Başkanı Zeki Gül, yeni uygulama ile ilaçların daha pahalıya alınacağını belirterek, "SSK'da yaşatılmak istenen hızlandırılmış tren faciasıdır ve buna izin vermeyeceğiz" şeklinde konuştu. SES İzmir Şube Başkanı Ergün Demir ise, SEKA işçilerini örnek aldıklarını söyleyerek, 16 Şubat'ta Emek Platformu'nun yapacağı eylemlere katılarak aynı akşamda iş yerlerinde kalarak hizmet vermeyeceklerini söyledi.

Sağlıkçıların bir başka eylemi de İstanbul Kartal'daydı. Kartal Sağlık Platformu üyesi 400 kişi, 13 Şubat günü "Sağlıkta Dönüşüm Programı"nı protesto etti. Kartal Meydanı'nda ki eylemde Platform adına açıklamayı yapan Nakliyat-İş Kartal Bölge Başkanı Nihat Güldemir, uluslararası sermayenin istemleri doğrultusunda sosyal haklarının ve kazanımların gasp edildiğini söyledi. "Sağlığımızı Paralamayacağız-Kartal Sağlık Platformu" pankartı açılan eylem "Kahrolsun IMF Kahrolsun Emperyalizm, Parasız Eğitim Parasız Sağlık" sloganlarıyla sona erdi.

Ravelli İşçisine Patron Dayaağı

İstanbul Haramidere'de kurulu Ravelli Gömlek Fabrikası'nda çalışan işçiler, haklarını arayınca patron dayaağına maruz kaldılar.

2300 kişinin çalıştığı fabrikada, işçileri iliklerine kadar sömüren, ağır koşullarda çalıştıran patronlar, hak gasplarına her gün bir yenisini ekliyorlar. Ravelli işçileri tarafından yapılan açıklamada bildirildiğine göre, geçen hafta, işçilere ücretsiz mesaiye kalmaları dayatıldı. Bunu reddeden işçiler toplu olarak haklarını aradılar. Patron o gün için bu dayatmadan vazgeçerken, önderlik yapan işçiler 14 Şubat günü tehdit edildi. Patron ve adamları tarafından dövülen, bir işçinin kafasına silah dayayıp O'na bazı belgeler imzalatıldı.

"Bu zorbalık dağ başında değil İstanbul'un ortasında oldu" diyen işçiler, "Ravelli patronunun bu zorbalıklarının hesabını Ravelli işçisine mutlaka vereceğini" dile getirdiler.

Seyyar Satıcılara Polis Saldırısı

Aylardır haklarını arayan Eminönü Seyyar Satıcıları, 12 Şubat günü polisin saldırısına uğradı. Vakıfbank önünde yaptıkları açıklamada konuşan İkbâl Işık, "gerekirse ekmeğimiz, onurumuz için savaş ilan ederiz" dedi. Temsili olarak tezgah yakan seyyar satıcılar, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Yaşasın Ekmek Direnişimiz" sloganlarını attılar. Ardından Mısır Çarşısı'na yürümek isteyen kitlenin önü polis barikatıyla kesildi. Burada bir süre oturma eylemi yapıldıktan sonra, ters yönde yürüyüşe geçtiler. Yeneden polis barikatıyla karşılaşan seyyar satıcılar, haklarını aramakta kararlılıklarını göstererek yeniden oturma eylemine başlayınca polis azgınca saldırdı. Saldırı sonrasında 14 kişi gözaltına alındı.

AKP: “Müslümanlığın ne olduğunu çocuklarımıza öğretemeyecek miyiz?”

Evet! Avrupa Birliği Ne Diyorsa Sadece Onu Yapacaksınız!

Avrupa Komisyonu Raporu’nda, “nüfus cüzdanlarına din hanesinin yazılmaması ve zorunlu din derslerinin kaldırılmasının” istenmesi, AKP içinde tartışmalara neden oldu.

Tayyip Erdoğan, tabanı yatıştırmaya yönelik, “bakacağız, inceleyeceğiz, meclise getireceğiz” gibi sözlerle geçiştirirken, Abdullah Gül, “AB’nin sadece bir tespit yaptığını, ne yapacağına Türkiye’nin karar vereceğini” söyledi. TBMM Milli Eğitim Komisyonu Başkanı Tayyar Altıkulaç ise “Türkiye’de zorunlu din dersinin değil, zorunlu Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretiminin olduğunu” söyledi. Bir başka açıklama ise, Diyanet’ten sorumlu Devlet Bakanı Mehmet Aydın’dan geldi. Aydın, dini sosyal bir gerçeklik olarak görmek gerektiğinin altını çizerek, “Müslümanlığın ne olduğunu çocuklarımıza öğretemeyecek miyiz?” dedi.

Niye Şaşıırıyorsunuz; Her Şeyi AB Belirleyecek!

AKP, zorlandığı her konuda sırtını bugüne kadar Avrupa Birliği’ne dayıyor, “AB istedi, AB onayladı” deyip içinden çıkıyordu. “TCK’ya zina maddesi krizi” dışında temelde AB’nin dediği hiçbir şeye de itiraz etmemiştir. AB desteğini alarak içeride iktidarını güçlendiren AKP pragmatizmi, şimdi kendini vuruyor. Kendi tabanı karşısında zorlanacağı bu konuda, ne yapacak göreceğiz. Ama açık olan şu ki, “AB’yi kullanır, koltuğu sağlama alırız” diyen iktidar, karşısındakinin yüzlerce yıllık sömürgecilik ve burjuva diplomasisi tecrübesine sahip emperyalistler olduğunu bir kez daha görmüştür.

Görülen bir başka gerçek ise, sıkça dile getirdiğimiz; işneden ipliğe, eğitimden günlük yaşama, tarımdan işçi maaşına, nasıl düşüneceğimizden hapishanelerin tipine kadar her şeyi AB’nin belirleyeceğidir. Gül’ün “Türkiye karar vereceği” sözleri, demagojidir. Hangi konuda belirlediniz ki? Mehmet Aydın, bunun şaşkınlığını yaşıyor anlaşılan. Altıkulaç ise, ne de olsa eski Diyanet İşleri Başkanı olduğu için takıyye ile, alavare dalavere ile iş kurtarmaya çalışıyor.

Peki AB’nin hesabı nedir? Burjuvazi işine geldiğinde din dar, gelmediğinde dine karşıdır. Sorun dinin kimin çıkarlarına hizmet ettiğindedir. Feodalizmde dine karşı olan burjuva sınıfı, iktidarı alınca felsefi idealizmin kompedanlığını yapmıştır. Bush da bugün Evrim Teorisi’ni yasaklayıp okullarda ‘yaratılış teorisini’ okutuyor. Bir diğer nokta ise; bu tür dayatmalarla iktidardan başka konularda kolay taviz koparma hesaplarıdır. Yani şantajdır.

12 Eylül cuntasının getirdiği, Sunni mezhebe dayalı zorunlu din dersinin iptali yeni dile getirilmiyor. Devrimci, demokrat, ilericilerin hep dile getirdiği bir taleptir. Oligarşi, gençlerimizi düzeniğinde tutmanın, gericileştirmenin bir aracı olarak bugüne kadar sürdürmüş, AKP de bu çizgiye daha sıkı bağlı bir parti olarak sürdürmek istemektedir.

‘İntihar değil, oğlumu gardiyanlar öldürdü’

Erzurum E Tipi Hapishanesi’nde kalmakta olan 17 yaşındaki Bilal Coşelav’ın, idare tarafından “intihar etti” diye açıklanan ölümü, tam iki hafta sonra (30 Aralık) ailesine haber verildi. “Oğlumun intihar etmesi için hiçbir sebep yok” diyen, babası Bekir Coşelav, “oğlumun gardiyanlar tarafından öldürüldüğüne inanıyorum” şeklinde konuştu. Aile, sorumlular hakkında suç duyurusunda bulundu.

İki hafta gizlenen ölüm, nereden bakılırsa bakılsın iktidarın suç hanesine yazılmıştır. Hapishanelerdeki intiharların ezici bir çoğunluğunun baskılar, işkenceler ve tecritten kaynaklı olduğu bilinmektedir. Katledip “intihar” demek ise, bu devletin geleneğinde vardır.

Gözaltında Ölüm

“İşkenceye sıfır tolerans” denildikçe, işkencehanelerden ölümler çıkıyor. Bu kez, gözaltında ölüm Nazilli Jandarma Karakolu’nda yaşandı. 11 Şubat günü Aydın’ın Nazilli İlçesi’nde, Nysa harabelerinden tarihi eser çaldığı iddiasıyla Jandarma İstihbarat Şubesi’nce gözaltına alınan iki kişiden, Latif Okay neza-rethanede öldü. Jandarma Okay’ın, “gece aşırı derecede heyecanlandığını ve kalp krizi geçirdiğini, hastanede yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtulamadığını” açıkladı. “İntihar etti” açıklamalarına bir de “aşırı heyecanlandı” açıklaması eklenmiş oldu!!!

Polis Ordusu!

“Kapkaç terörü” diye pompalanan haberlerin amacı belli oldu: “Büyükşehirlerdeki suç oranının artması” gerekçe gösterilerek 10 bin yeni polis alınacak. Yasalarla tanınan ya da fiili olarak kullandırılan geniş yetkilerle, zaten polis devleti olan oligarşinin, şimdi bir de polis ordusu oluyor. Kapkaç şu bu bahane, her şey halka karşı savaşa göre düşünülüyor. Bu savaşta NATO’nun ikinci büyük ordusu yetmedi, bir de polis ordusu lazım.

ÇÜRÜME AKP İLE SÜRÜYOR

AKP iktidarı, ANAP'lı bakan ve bürokratların yeraldığı ilk Beyaz Enerji operasyonu üzerinden yolsuzlukla mücadele şovları yapmıştı. Şimdi, ikinci enerji yolsuzluğu operasyonunda AKP'li bürokratlar tutuklandı, milletvekili ve bakanlarının adı geçiyor. Bu durum kimse için şaşırtıcı olmamalıdır. Bu sistemden beslenen hiçbir iktidarın yolsuzluklara karşı mücadele etmesi söz konusu değildir. Halkı aldatmak için "yolsuzlukla mücadele" yalanını kullanan AKP de bu gerçeğin tam ortasındadır.

AKP Kendini Yolsuzluk Batağının Dışında Göstermek İstiyor

Önce, "döğmeye Bakan Hilmi Güler bastı" denilen gelişmeleri hatırlatalım:

Enerji Bakanlığı'ndaki ihalelerde; CHP'den transfer edilen milletvekilli, Elektrik Üretim A.Ş. (EÜAŞ) bürokratları, MİT'çi Kaşif Kozinoğlu, Çakıcı gibi isimlerin yeraldığı telefon görüşmeleri dinlendi. Operasyon sonucunda; EÜAŞ Genel Müdür Vekili Önder Piyade, Genel Müdür Yardımcısı Servet Üst, işadamları Muzaffer Nasıroğlu, İbrahim Selçuk, Cemil Kazancı, Necati Altın ile Nasıroğlu'nun şirketinde çalışan Yaşar Giregiz tutuklandılar.

Baraj ihaleleri resmen telefon görüşmelerinde,

rüşvet ve kadın karşılığı dağıtılıyordu. AKP'li bürokratların, milletvekillerinin, işadamı, mafyacı, MİT'çilerin odağında olduğu bu ilişkiler elbette Enerji Bakanı Hilmi Güler'in de bilgisindeydi ve ihaleler de onaylanıyordu. Bu operasyonun gösterdiği bir başka gerçek de, burjuva politikacılığının çıkarıcılık olduğuydu. Geçen yıl CHP'den AKP'ye geçen ve bunu da ulvi amaçlarla açıklayan milletvekilleri Mehmet Nezir Nasıroğlu ile Cemal Kaya'nın transferinin arkasında da ihaleler, çıkarlar vardı.

İşte bu gerçek karşısında, AKP iktidarı basının da desteğiyle olayı "döğmeye AKP bastı, Bakan Hilmi Güler operasyon iznini verdi" şeklinde yansıttı. Oysa, bakan önüne konulan dosya karşısında böyle bir izni vermekten kaçamayacak durumda yakalanmıştı. Kendini yolsuzluk batağının dışındaymış gibi gösterme telaşı içindeki AKP, tam da bu operasyonun yapıldığı sıralarda, bir yıldan fazla bir zamandır zaten gündemde olan Roche ilaç tekelinin SSK'lara pahalı ilaç vermesi yolsuzluğunda operasyon başlatarak kendi lehine hava yaratmak istedi.

Ancak, bir bölümünü aşağıda aktardığımız telefon görüşmeleri dahi, AKP'nin bu batağın tam ortasında yeraldığını göstermeye yetiyordu. Çakıcı için Yargıtay başkanı ile görüşen MİT'çi Kaşif Kozinoğlu'nun da, bu operasyonda adı geçen işadamları ile ilişkileri, bu konuda Çakıcı ile yaptığı telefon görüşmeleri; değişen hiçbir şeyin olmadığını aynı ilişkilerin aksamaksızın sürdüğünü gösteren gelişmeler oldu.

Bir başka deyişle, "aynı tas aynı hamam"dır, bir tek değişen tellaklardır. Yolsuzluk batağının yeni aktörleri AKP'li kadrolar olmuş, onlar bu çürümüş düzenin nimetlerinden yararlanmaya başlamışlardır. AKP bunu gizleme telaşındadır.

AKP Bürokrasisinde "İşler" Böyle Yürüyor

Yolsuzluğun telefon konuşmaları, çürüten devlette işlerin AKP döneminde de aynı şekilde sürdüğünü gösterdi

İşadamı İbrahim Selçuk: (EÜAŞ Genel Müdür Yrd. Servet Üst'le konuşuyor): Cemal Kaya Ağrı Milletvekili, **ihaleye ekleyin** onu. Hele bir formül bul, ya **bakan bunlara sözvermiş.** Dur, yanımda bi dakika.

Cemal Kaya: Ya patron bir organize yap da bize de gönder üretim lisansımız var. Abi İSO MİSO belgesi var hepsi. **En yükleri gitti bundan sonra kalanlar hep ufak tefek** bili-

yorum kalanları. Yani girme şansımız yok mu? Yukarıdakine söylesek öyle bir şey yapabiliriz he.

İbrahim Selçuk: Babacım şimdi **Dengir Abi de aradı.** Cemal Kaya'nın girdiği Kuzgun'da (Hiroelektrik santrali) problem varmış. Ben dedim "ara konuş" dedi. Şimdi illa "Karkamış olsun" diyor illa. Lütfen beni üzme.

Önder Piyade (EÜAŞ Genel Müdür Vekili): Buyrun sayın bakanım. Konuşayım bir.

Piyade: İbrahim biz şimdi toplandı yaptık. Tamam abicim Kuzgun'a onlar giriyorlar. Biz pırl pırl teslim edeceğiz orayı. **İster teklif versin ister vermesin Kuzgun onun, Urfa şeyin.**

Piyade: Eğer işi olursa **bi miktar zarfın içinde bir yere bırakırsan** aldırayım. Biz şey yapacağız onu...

Servet Üst: (EÜAŞ Genel Müdür Yardımcısı): Bakan abi görüşebildin mi? Senin o kuyumcun vardı ya. Şimdi oradan iki tane yuvarlak aldırman lazım bana. **Bilezik, bilezik. Büyük boydan aldır** da oldu mu babacım.

Bakıldığında görülecektir ki, dün ANAP'lı Enerji Bakanı'nın suçlandığı olayla, bu olayda AKP'li bakanın konumu hakkında hiçbir fark yoktur. Tek fark, AKP iktidar olduğu için bakan şimdilik soruşturmanın dışındadır, yarın bir iktidar değişiminde o da, bugün ANAP'lının oturduğu Yüce Divan koltuğunda pekala oturabilirler.

Yolsuzluk AKP'lilerin 'Damarlarına Girdi'

Tayyip Erdoğan, "yolsuzluğa damardan girdik" diyor. Bu gelişmeler gösteriyor ki, tam tersine yolsuzluk AKP kadrolarının damarlarında akar hale gelmiştir. "Bal tutan" AKP'liler, "parmaklarını yalarken", halkın cebine attıkları hortumla kasalarını dolduruyorlar. Üstelik ortaya çıkmayan daha kimbilir kaç yolsuzluğa imza attılar. Çünkü, ortaya çıktıkça herkes görecektir ki, bu iktidar hırsızların iktidarındır. Varlık koşulunu soygun sisteminin tekeller lehine düzenlenmesine adayan bir iktidar için başkası da düşünülemez. Üstelik AKP bu konuda daha başından tescilli durumdadır.

Şu anda TBMM'de, **AKP'li 78 milletvekili hakkında dokunulmazlık dosyası** bulunuyor. Gerekçeler mi? Başbakan Erdoğan ile maliyenin başındaki bakan da dahil olmak üzere; her üç AKP milletvekilinden biri hakkında; "zimmet, ihaleye fesat karıştırmak, sahtecilik, dolandırıcılık, hırsızlık" gibi suçlardan haklarında dava bulunuyor. Dokunulmazlık zırhıyla koltukta oturan bir iktadardır AKP.

Kendi atadığı bürokrat yolsuzluk yapıyor, o yine sanki sorumlu kendisi değilmiş gibi şov yapmaya çalışıyor. EÜAŞ Genel Müdür Vekili Önder Piyade, tam üç kez Cumhurbaşkanı Sezer tarafından "şeriatçı" diye veto edilen bir üst düzey bürokrattır. "**Şeriatçı**" olup olmadığını bilmiyoruz, ama "**yiyci**" olduğu açıktır. Abdullah Gül'ün bu kokuşmuşluğu, "**En ahlaklı olan bile nefesine yenik düşebiliyor.**" diye açıklamasının hiçbir anlamı yoktur. Onlar hiçbir zaman ahlaklı olmadılar. 78 milletvekili şaibeli olan bir iktidar ahlak-tan sözedebilir mi?

Bu Düzendeki Hiçbir İktidar Yolsuzluk Batağını Kurutamaz

Bakın, büyük gürültü koparılan ilk enerji operasyonundan hiçbir tutuklu yoktur. Bunlar da bırakılacak, çark işlemeye devam edecektir. Bu sistem sorunudur. Oligarşinin yolsuzluk batağına batmamış tek bir kurumu yoktur. Ordusu, bürokrasisi, iktidarı, polisi ve MİT'i ile her yerde mafya ile içiçelik, ihale yolsuzlukları, hırsızlıkları gırla gidiyor. İktidar çatışmaları nedeniyle ortaya çıkarılan üç beş olay, gerçeğin küçük bir kısmıdır. Bir yandan halka karşı savaşçı devrimcileri katleden oligarşik güçler, öte yandan keseleri doldurmuşlardır. Ve bu kokuşmuş sistemden beslenen hiçbir iktidar bu bataklığı kurutamaz.

Güler Sabancı: "Moralliyiz. Sanayiciler ve işadamları olarak ilk defa önümüzü görüyoruz. Bu dönemde, daha büyük işlere Sayın Başbakanımız'la imza atmak istiyoruz."

Sabancılar'ın Memnuniyeti Halkın Yoksulluğu Pahasıdır

Sabancı Holding Patronu Güler Sabancı'nın, 13 Şubat tarihli Akşam Gazetesi'nde yeralan, Erdoğan'a övgüleri sadece onun değil, bütün patronların ortak düşüncesidir. AKP iktidarında tekeller, son yılların en büyük kârlarını ettiler. Buna karşın, yoksulluğun büyüdüğünü biz değil, kendi rakamları ortaya koyuyor. Aksi de düşünülemezdi. Tekellerin daha zenginleşmesinin karşılığı, yoksulların daha da yoksullaşması, açlar ordusuna yenilerinin katılmasıdır. AKP iktidarı tekellerin iktidarındır. 2 yıllık iktidarını düşünün; halktan yana tek bir yasa, düzenleme yapıldığını hatırlayamazsınız. Yoktur. İktidar IMF'ye ve işbirlikçi tekellere çalışmakta, onların isteklerini yerine getirmektedir.

Tekellerin iş takipçisi

Bir Adalet Bakanı'nın tekeller adına iş takip etmesi, başka ülkelerle bu tekellerin anlaşmazlıkları için arabulucu olması düşünülebilir mi?

Söz konusu olan, kendini tekellere hizmete adanmış, bunun için hiçbir engel tanımayan bir partiyse; tekellerin düzeninin bekaası için örgütlenen Susurluk'u sahiplenen bir bakansa; düşünülebilir.

Bayındır Grubu'nun otoyol projesindeki 100 milyon dolarlık 'teminat mektubu' sorununda arabuluculuk için, Adalet Bakanı Cemil Çiçek Pakistan'a gitti. (15 Şubat Sabah)

Devrimcileri katledenlerin hırsızlık, soygun, rant, çıkar ilişkileri batağı içinde olduklarını hep söyleyegeldik. Bu örnek de bir kez daha bu gerçeği teyid ediyor. Hükümetin sözcüsü, adaletin başındaki kişi, bir tekelin iş takibini yapmak için acilen kalkıp Pakistan'a gidiyor, borçlarına teminat veriyor. Çünkü o koltukta bu tür hizmetler sayesinde oturuyorlar. Çünkü O, kapitalizmin hukukunu temsil ediyor. Kapitalizm ise, hırsızlıktır.

Düzenin Çocuk “Yetiştirmeme” Yurtları

Bornova Çocuk Yurdu’na Polis Baskını
“BASKIN”DAN BAŞKA ÇÖZÜM BİLMEZ MİSİNİZ?
Baskın Gerekçesi: “Çeteler Var!”
SİZ YETİŞTİRMEDİNİZ Mİ ONLARI?

Ölüm yürüyüşündeki bir ölüm orucu direnişçisi- nin, 180. gününde yazdırdığı son vasiyetiydi; “cena- ze törenime İzmir belediye işçilerini, Aliğa Petkim işçilerini, Bornova Yetiştirme Yurdu eski ve yeni öğrencilerini, yoldaşlarımı, TAYAD’lıları, siper yol- daşlarımı... davet ediyorum.”

O ölüm orucu direnişçisi, büyük direnişin şehit- lerinden Mahmut Gökhan Özocak’tı.

Bornova Yetiştirme Yurdu, onun eviydi. O yurt onun devrimci olarak yetiştiği yerd.

İşte bu yurt, geçen hafta sabaha karşı polis tara- fından basıldı. 300’ü aşkın çocuk, gece yatakların- dan polis zoruyla kaldırıldı ve başka yurtlara sevke- dildi.

Yüzlerce polis, itfaiye araçlarıyla, kapıları bal- yozlarla kırarak “bacak kadar” çocukların kaldığı bir yurdu bastılar. Peki niye? “5-10 çocuk varmış” yaşları geçmesine rağmen yurttaki kalıyorlarmış! “Çete” kurmuşlarmış!

Eğer öyle bir çete var idiyse bile, onu etkisizleş- tirmenin yolu, polis baskını mıdır? Polis onları baş- ta türlü etkisizleştiremeyecek kadar aciz midir? Eğer sorun üç beş kişinin yaşı geçmiş olmasına rağmen yurttaki kalmasıysa, çözüm tüm yurdu bo- şaltmak mıdır? Dahası, bu sorunlar varsa, kim 18 yaşını geçmiş çocukları işsiz, evsiz, çaresiz bırakı- yor, kim çeteleştiriyor?

Açıklamalar, inandırıcılıktan uzaktır. Yurt çocuk- larına toplu bir gözdağı vermek, onları dağıtmak amaçlanmıştır. Başka hangi amaçlar var, o da da- ha sonra açığa çıkacaktır.

Gökhan Özocak

Bornova Yetiştirme Yurdu’ndandı.
Sosyalist ideoloji Gökhanlar’ı
yetiştirdi, düzenin ideolojisi ise
çeteleri yaratıyor.

Biz bu şaibeli operasyonu bırakıp, Bornova Yetiştir- me Yurdu’nun geçmişini anlatalım biraz; Gökhanla- r’ın yetiştiği dönemini.

Çeteler yoktu o zaman yurttaki. Çünkü devrimci ağabeyleri vardı. Ağabey- leri çalmamayı öğretiyor- lardı onlara. Hakkı, adale- ti, emeğin değerini öğreti- yorlardı. Bir şeyi canları çok istediğinde ağabeyle- rinden, esnaftan isteyebi- lirlerdi, ama çalmazlardı.

Çoğu yetiştirme yurdundaki “gücü, gücü yete- ne” düzeni yoktu orada. Yemek adil dağıtıldı. Za- yıf, hasta, güçsüz çocuklar, en başta gözetilirdi. So- runları, talepleri olduğunda temsilcileri aracılığıyla iletilirdi bunu yurt yönetimine. Çünkü kısmen de olsa, örgütlenmenin ne demek olduğunu biliyorlar- dı.

Yurtta kalan orta yaştaki çocukların birçoğu, he- men yurdun birkaç yüz metre aşağısındaki Suphi Koyuncuoğlu Lisesi ve ortaokulunda okuyorlardı. Örgütlülüklerini orada da sürdürüyorlardı. Kurduk- ları Öğrenci Temsilcileri Konseyi, okul idare toplan- tılarında söz sahibiydi.

İşte Bornova Yetiştirme Yurdu’nun o öğrencileri, cuntadan sonra işkencelerden geçirilecekler, yıllar- ca hapishanelerde yatırılacaklar, Ege Devrimci Sol Davası’nda sanık sandalyesine oturtulacaklardı... Cunta işbaşına gelmişti ama Bornova’nın içinde hala devrimci marşlar duyuluyordu. 7-8 yaş gru- bundaki Yetiştirme Yurdu öğrencileri, her sabah okullarına giderken marş söylüyorlardı. Çocuktular. Çocuk cuntadan anlar mı? Onlar yine eskiden oldu- ğu gibi, okul otobüsüne binince “Ey DEV-GENÇ’li, Ey DEV-GENÇ’li...” marşını söylemeye başlıyor- lardı. Bornova’nın polisi, jandarması, o yurttaki devrimci tohumların kökünü kazımak, devrim fide- lerini boy atmadan kırmak için az uğraşmamışlar- dı. Ellerinden gelse, o çocukları da devrimci ağa- beylerinin yanına, hapishanelere atacaklardı.

Evet, suçları büyüktü.

Serseri olmamış, devrimci olmuşlardı.

Bireyci olmamış, yetişme koşullarını unutma- mış, kendilerini halka, vatana adayan devrimciler, vatanseverler olmuşlardı.

Faşizmin “yetiştirme yurdu”nda çocuklar böyle yetiştirilemezdi. Gözaltılar, tehditler, sürgünler, tu- tuklamalarla devrimcilerin izleri silinmeye çalışıldı yurttan. Peki sonuç?

Sonuç işte ortada.

“Yetiştirme yurtları”, çetelere, mafyaya eleman yetiştirme yurtlarına çevrildi. Bizzat yöneticilerinin içinde yer aldığı her türlü ahlaksızlık boy verdi. Yıl- lardır yetiştirme yurtlarıyla ilgili çıkan haberleri alt alta dizin. Ortaya çıkan, bir toplum için, bir devlet için sadece bir utanç, yetimlerine, terk edilmişleri- ne karşı bir sorumsuzluk tablosudur.

Sosyalist bir anlayışın tohumlarının ekildiği yer- den Gökhanlar çıkar; “sen kendini kurtar”, “başı- nın çaresine bak” bireyciliğinin empoze edildiği, köşe dönmenin matah bir şey olarak öğretildiği, sevginin, saygının, paylaşımın esamesinin okun- madığı yurtlardan ise, ya çeteler çıkacaktır, ya da en iyi ihtimalle kravatlı hırsızlar!

Katliam ve ayaklanmanın 10. yıldönümü

direnen Gazi

On yıl geçti katliamın ve ayaklanmanın üzerinden. Sıradan insanlar, sıradan yerler, sıradan koşullar için acıları dağılayacak, unutturacak kadar uzun bir zaman. Ama ne katliam, ne ayaklanma, Gazi için unutulmadı. “Geçmiş” olmadı hiçbir zaman.

Çünkü Gazi’nin kayıpları “sıradan” kayıplar değildi. Ayaklandığındaki öfkesi sıradan değildi. Çünkü Gazi de sıradan bir semt değildi.

Gazi’nin çocukları, gençleri, zulmün o büyük saldırısının ve halkın zulme karşı kahramanca ayaklanmasının anılarıyla büyüyorlar. Gazi halkı, katledilen Gazililer’in acısını ve öfkesini taşıyor hala yüreklerinde. Adalet için mücadeleye devam etmesi gerektiğinin bilincinde.

Dahası, o günlerden sonra da acılarına yeni acılar eklendi. O günlerden sonra da başka evlatlarını toprağa verdi.

Oligarşi, Gazi’ye saldırmaktan hiç vazgeçmedi. Gün oldu Gazi’nin binlerce polisle işgal edilmesine dönüştü saldırı. Gün oldu Gazililer’in üzerine yağın kurşunlara. Saldırı bazen gece ev baskınları, gündüzleri demokratik kurumlarına yönelik baskınlara dönüştü. Bazen mafya olup, uyuşturucu olup saldırı oligarşi.

Yoksul gecekondularında, yoksulluğa boyun eğip oturmuyordu çünkü Gazililer. Gazi devrimciydi, Gazi devrimcilerleydi.

İşte bunun için saldırılar, baskınlar, gözaltı ve tutuklamalar, provokasyonlar, polis himayesinde mafyacılık, yozlaştırma operasyonları hiç eksik olmadı Gazi’den.

Gazi’nin başı yine de dik!

Çünkü, 12-13-14 Mart 1995’te olduğu gibi hala direniyor. Sürekli saldırısal da, can parçalarını koparsalar da, Gazi’de yozlaşmanın, gericiliğin adacıklarını oluşturmaya çalışsalar da, Gazi mücadelesine devam edecek. Geleneklerini yaşatıp daha da devrimcileşecek. Hiç kimse, ne Gazi’yi İstanbul’dan, ne Gazi’nin şanlı ayaklanma mirasını tarihten silemez. Ayaklanmanın her yıldönümünde Gazi bunu bir kez daha göstermiştir tüm dünyaya.

Katliamın ve ayaklanmanın 10. yıldönümünde, bu yazı dizimizle 1995 Mart’ının Gazi’sini herkese yeniden hatırlatmak istedik.

Gecenin sessizliğini yırtan kalles namlularla başladı Gazi ayaklanması. İsmetpaşa Caddesi’nde, Doğu Kiraathanesi’nin önünde yavaşlayan ticari bir taksiden sıkıldı ilk kurşunlar. Kahvede oturan 68 yaşındaki Halil Dede vuruldu. Vurulan Gazi halkıydı. Tarih 12 Mart 1995, saat 21.00 sularıydı.

Kalles namlular, başka yerleri de kurşunlayarak terkettiler Gazi’yi. Bırakın kurşun seslerini, slogan atılsa, anında orada biten polis otoları, panzerleri yoktu ortalıkta. Ama pencerelerinden kalles namluların uzandığı, içinde halkın kanını döken kontrgerillacıların olduğu ticari taksinin arkasından resmi bir otonun koruma yapar gibi gittiğini görmüştü Gazililer.

Saldırının hemen ardından, önce Doğu Kiraathanesi’nin önü kalabalıklaşıyor. Sonra cadde doluyor. Gazililer aralarında konuşuyorlar; *"Faşistler saldırı", "kontrgerilla", "polis arkalarında koruma yapıyordu"*... Ve tüm sözler, yorumlar iki kelimedede birleşiyor: **"Devlet yaptı!"**

Gazililer sokakta. Saldırılar biliyorlar. Gazi öfkeli, öfke yatağını arıyor. Bir Cepheli, Ali Haydar Çakmak, öfkeye yolunu gösterdi: **"Hedef Karakol!"**

Gazi halkı öfkeyle karakola doğru yürüyüşe geçti. Karakol simgesiydi saldırı devletin. Nitekim öyle olduğunun somut olarak görülmesi için de fazla zaman geçmesi gerekmecekti.

Katiller halkı katledden ortada görünmeyen “devlet”, Gazi halkının öf-

kesi sokaklara taşıdığına, o an meydana çıktı. Katiller sürüsü akın akın geldiler Gazi'ye. Panzerleriyle Gazi'yi kuşattılar.

Gazi halkı için yapacak tek şey vardı o anda; Cepheliler'in önderliğiyle barikatlar kuruldu. İşkenceciler, katiller sürüsü, istedikleri gibi çiğneyip geçemeyeceklerdi Gazi'yi. Gazi için günlerce sürecek barikatlar ardında yaşam başlamıştı. Artık yeni bir günde, yeni bir süreçteydiler. Takvimler de 13 Mart'ı gösteriyordu artık.

Panzerler sürülüyor barikatların üzerine. Katillerin peşine düşmeyen polis, şimdi katliama direnenlere saldırıyor. Aynı anda Gazi halkı, eline ne geçirirse fırlatıyor panzerlere. Henüz barikatlar yeni ve güçlü değil; polis ulaşabildiği yerlerden Gazililer'i gözaltına alıyor. Halkın bir kısmı barikatların arındayken diğer bir kısmı da cemevinin önünde toplanıyor.

Neredeyse tüm Gazililer sokakta artık. Polis daha da saldırganlaşıyor ve kurşunlar yağmaya başlıyor. Yaralananlar oluyor. Gecenin ikisinde dernek megafonundan Cephe adına konuşan bir ses yükseliyor. *"Saldıran kontrgerilladır. Bu saldırının hesabını soracağız. Gazi halkı yalnız değildir..."* Saldıran devlet, direnen halktır. O an en özlü biçimiyle böyle ifade edilecektir artık.

Saldırı karşısında barikatlar güçleniyor ve

çoğalıyor. Halkın her şeyi silah yapmasının örneği yaşanıyor. Taş, sopa silah. Panzer saldırısı ve kurşun yağmurunu durdurmak için tüpler de silaha çevriliyor. İlk tüpün patlaması, katiller sürüsünde bir panik yaratıyor. Geriliyorlar.

Vakit gece yarısını geçiyor artık.

Gazi'nin sokakları daha o ilk geceden savaş meydanına dönmüş durumda. Yanmış arabalar, küçük ateşlerin yandığı barikatlar ve gecenin o saatinde sokaklardaki binlerce insan...

Tüm Gazililer birlikte o gün. Kadın erkek, genç yaşlı, Alevi Sunni, işçi, memur, esnaf... Halk birleşiyor. Herkes barikatların arkasında direniş için yapacak bir görev buluyor kendine. Halkın gücü, yaratıcılığı açığa çıkıyor.

Gazi Ayaklanması, İstanbul'un yoksul gecekondualarının birliğini sağlıyor

Ayaklanma sadece Gazililer'i birleştirmekle kalmıyor. Gecenin o bir yarısında **"Gazi Halkı Yalnız Değildir"** sloganları yankılanmaya başlıyor Gazi sokaklarında. Armutlu'dan, Okmeydanı'ndan, Nürtepe'den, Alibeyköy'den Cepheliler ve halk gruplar halinde Gazi'ye desteğe geliyor.

Artık halk daha güçlü. Yalnız sayıca değil, moral olarak, inanç olarak güçlü.

Bu dayanışma, bu birlik korkutuyor oligarşi-

Sayı 146

24

20 Şubat
2005

Gazi halkı ADALET istemekten hiç vazgeçmedi Katilleri iktidarlar koruyor!

Saldıran "DEVLET"ti. Daha ilk andan itibaren görmüştü bunu Gazi halkı. Katliamcıların peşine düştü. "Katillerden hesap sorulmasını" istedi yıllar boyu.

Gazi katliamı davası, katliamdan ancak 2,5 yıl sonra, 16 Eylül 1997'de başladı. Dava, Trabzon'a kaçınılmıştı.

Adaletin peşinde Trabzon'a sayısız seferler düzenledi Gazi Halkı. Gazi Halk Meclisi'nin öncülüğünde, her duruşmada elleri katillerin yakasında oldu.

Bu ülkenin devrimci, demokrat örgütlenmelerinin, hukuk kuruluşlarının çoğu uzun süre ilgilenmedi davayla. İlgilendiklerinde de faydacılığı önde tuttular. Faydacı oldukları için bir göründüler, bir yokoldular. Ama Gazi halkı ve onun öz örgütlenmesi vardı. Gazi halkının "Adalet İstiyoruz!" sloganları hiç susmadı bu yüzden.

Gelen geçen tüm iktidarlar ise, katil-

lerin hamisi oldu. DYP'si, CHP'si, DSP'si, AKP'siyle hiçbir iktidar Gazi katliamını araştırmadı. Onların araştıracağı bir şey de yoktu gerçekte. Gazi saldırısı, MGK tarafından karar altına alınmış, kontrgerilla tarafından uygulanmıştı. Kimi araştıracak, kimi yargılayacaklardı? Gazi'de fotoğraflarıyla belgelenen, Susurluk'ta adları deşifre olan katilleri bile yargılamak yerine himaye etti bu devlet. Saldırının DEVLET olduğu, Gazi davasında bir kez daha kanıtlandı.

Gazi davasının sonucunda, birkaç katil göstermelik cezalara çarptırıldı. Böyle olacağını biliyordu Gazililer. Ama adalet için mücadele o davayla başlamadığı gibi, o davayla bitmemişti.

"Adalet İstiyoruz!" sloganları Susurluk'a karşı mücadelede, infazlara, işkencelere karşı, en son 1 Nisan hukuksuzluk terörüne karşı Gazi'de yankılanmaya devam etti...

yi. Halk daha çok birleşmeden dağıtmak istiyor barikatın ardındakileri. Sabaha karşı saat 04.30 sıralarında katliamcılar bir kez daha saldırıya geçiyor, panzer ve zırhlılardan oluşan yaklaşık 20 araç, halkın üzerine sürülürken, yüzlerce namludan halkın üzerine ateş ediliyor.

Aynı saatlerde, Gaziosmanpaşa Kaymakamlığı'nda bir toplantı yapılıyor. SHP'li Milletvekili Mehmet Sevingen, bazı Alevi dernekleri yöneticileri, Vali Hayri Kozakçıoğlu ve Emniyet Müdürü Necdet Menzir var toplantıda. Din bezirganları, Gazi halkının haklı öfkesini yatıştırma konusunda "yardımcı" olmaya çalışıyorlar katillere. Ama toplantının hükmü yok. Gazi'de o saatte kurşunlar yağıyor halkın üzerine. Ve panzere karşı ilk taş çoktan atılmış durumda. Biraz sonra ilk kan dökülüyor toprağa.

Yağan kurşunlar altında bir genç derneğin önünde yere yığılıyor. Gazi ayaklanmasının ilk şehidi, Cephe taraftarı Mehmet Gündüz alından vurulmuş yatıyor.

İlk şehidin öfkesiyle panzerlerin üzerine yürüyor halk. Öfke o kadar büyük ki, panzerleri, ellerinde otomatik silahlarıyla katiller sürüsünü püskürtüyor. Panzerler uzağa çekiliyor.

13 Mart: Bir yandan şehitlerini toprağa veren, bir yandan direnen Gazi

13 Mart sabahı binlerce Gazili yürüyüşe geçiyor. Binlerce Gazili cemevi önünde toplanmış öfkeyle katilleri lanetleyen sloganlar atıyor. Halk dosdoğru polislerin üzerine yürüyor. Yer gök Gazililer'in ellerinden fırlayan taşlarla dolu. Polisin kurduğu barikat dağılıyor. Ama ölüm mangaları pusuda bekliyor. Polis güruhu binaların arkalarına çekilir çekilmez, adları o güne kadar onlarca infazda geçen ve daha sonra Susurluk'ta da geçecek olan ölüm mangaları, hedef gözeterek ateş etmeye başlıyorlar.

Otomatik tüfekler, kortejler halinde yürüyen halkı tanyor. Yürüyüş durmuyor. Sezgin Engin 17 yaşında bir Cepheli'dir. Yürüyüşün en ön safalarında. Namlulardan biri onu hedef alıyor ve düşürüyor. Elinde bir taş var yere düştüğünde... Yürümeye devam ediyor halk. Bir şehit daha veriyor. Yıllardır Cephe saflarında sayısız yürüyüşlere katılan 40 yaşındaki emekçi Fadime Bingöl vuruluyor. Halk karakolun birkaç metre ötesinde su sıkpanzere, otomatik silahlara karşı taşlarla, sopalarla çatışıyor.

Halkın içine kadar giren bir panzerin üzerinde üç kişi görülüyor bir anda. Panzerin halka tazyikli su sıkpan mekanizması, üç Cepheli'nin çekiç ve sopa darbeleriyle tahrip ediliyor. Panzeri zaptedenlerden biri Ali Yıldırım. O da bu

Gazi şehitlerini unutmadı

Gazi halkı "şehit" in ne anlam geldiğini biliyordu. Bu ülke için, bu halk için ölümü göze alanları unutmak, kendini unutmakla eşdeğerti.

Katliamın ilk yıldönümünün hemen arifesinde, 14 Ocak 1996'da Gazi Şehitliği açıldı. Katliamın ve ayaklanmanın yıldönümü, artık Gazi'nin katillerden hesap sorduğu güne dönüşecekti. Ondan sonra, her yılın 12 Mart'ında Gazi halkı şehitlerinin başucunda olmaya devam etti.

Oligarşi, 12 Mart akşamı kontrgerilla saldırısını Gazi halkını sindirmek için gerçekleştirmişti. Gazi halkı ayaklanmayla devletin pasifikasyon planını bozdu. O gün ayaklanarak nasıl planı bozduysa, o günden bu yana şehitlerini unutmuyarak, katliamlarla sindirilemeyeceğini göstermeye devam ediyor...

ayaklanmanın şehitlerinden biri olacak daha sonra. Ama şimdi kazandıkları bu küçük zafer, Gazi Ayaklanması'nın simgesi olacak bundan sonra...

Gazi halkı, katliamcıların kurşunları altında şehitler vermeye devam ederken, "uzlaştırmacıların" biri gidip biri geliyor. Halktan aldıkları tek bir cevap var uzlaştırmacıların: "Yuuuh!" Uzlaştırmacılar, devlete dönüp, 12 Mart akşamı Gazi'ye saldıranları açıklayın, yürüyenlerin üzerine kurşun sıkpanları yargılayın demiyor; tek yaptıkları Gazi halkının direnişe son vermesini istemek!

Türkiye'nin dağını, taşını kana boğmuş olan generaller ve askeri birlik bile "arabuluculuğa" soyunuyor bir an. Ama oyun kısa sürüyor. Halka ateş eden polisler halkın arasında güya "set" oluşturan askeri birlikler, subaylarının emriyle aradan çekiliyor ve polisin önünü açıyor.

Gazililer'in bir kısmının 12 Mart akşamı şehit düşen Halil Kaya ve Mehmet Gündüz'ün cenazelerini hazırlamak için gitmesini fırsat sayan polis saldırıyor. Üç panzer kalabalığı ezercesine dalıyor kitlenin içine. Bu kez taşın, sopanın yanında molotoflar patlıyor panzerin üzerinde. Panzer tutuşurken, Mehmet Gündüz'ün cenazesi, beyaz gömleği kana bulanmış, bir pazar tah-tasının üzerinde götürülüyor...

kavganın susturulamayan türkülerıyla

20. Yıl

20 yıldır türkülerimizden korkuyorlar.

Sayı 146

26

20 Şubat
2005

20 yıldır haklar ve özgürlükler mücadelesinin, demokrasi mücadelesinin bir parçasıyız... 20 yıldır ezilenlerin kurtuluş türkülerini söylüyoruz... Bu nedenle 20 yıldır egemenlerin baskılarına maruz kaldık.

Yirmi yıldır demokrasi diyerek yasaklandı konserlerimiz. Bu kelimenin arkasına gizlenerek bağlandı gözlerimiz işkencede. Yirmi yıldır yasaklanan ve kurşunlanan kasetlerimiz gazetelerde küçük haberlerle yer alırken, bu gazetelerin baş sayfalarında iri puntolarla demokrasi yazıyordu.

Yirmi yıldır, başkalarının sadaka niyetiyle sunduğu demokrasiyi değil, kendi ellerimizde büyüyen halkın demokrasisini savunduk. Bugün, cilalı paketlerle sunulan haklar, egemenlerin iyi niyetiyle yaratılmamıştır. O haklarda, bu ülkenin ezilenlerinin, haklarını arayanlarının, halkın kanı vardır.

Bir ülkenin türkülerini yapanlar, yasalarını yapanlardan güçlüdür.

Grup Yorum

Grup Yorum 20. yılını kutluyor. Sanatçıların tarihi “spot ışıkları altında geçirdikleri” yıllarla yazılır. Fakat Grup Yorum’un tarihi, yalnız sahnelerin değil, işkencehanelerin spot ışıkları altında, hücrelerin kör karanlığında yazıldı. Bu tarih, yalnız sahnelerden değil, meydanlardan, gecekonduların yoksul sokaklarından, grev çadırlarından, işgallerden, boykotlardan geçti.

Grup Yorum’u anlatmak, herhangi bir müzik grubunu anlatmaktan çok farklı bir şeydir. Bakın, Grup Yorum üzerine burjuva basının dergilerinde, televizyonlarında yapılan tüm haberler, programlar, başka sanatçılar ve albümler üzerine yapılan haberlerden farklıdır. Böyle olması da kaçınılmazdır. Çünkü Grup Yorum, onlar için yalnız müziğiyle, sanat anlayışıyla değil, varoluş biçimiyle de başlı başına inceleme, araştırma konusu olabilecek bir “olay”dı. Ayaklarına prangalar, ellerine kelepçe, sazlarına zincir vuruldu. Türküleri yasaklandı. Gazetelerin, televizyonların kapıları kapatıldı. “Yasaklı grup” diye anıldı adları. Ama müzik piyasasının asla anlayamayacağı bir güç ve dinamizmle Grup Yorum’un kasetleri, albümleri yüzbinlerce sattı, konserlerine binlerce kişi geldi...

Bir grup, bırakın reklamının yapılmasını, adının duyulmaması için her türlü yasağın, sansürün uygulanmasına rağmen, yine de Türkiye’nin “en ünlü” gruplarından biri haline geliyordu. Bir grup, üzerinden baskılar hiç eksik olmamasına, üyeleri gözaltılarla, tutuklamalarla yıldırılmaya çalışılmasına rağmen, dağılmıyor, sahnelerden silinmiyor, yokolmuyordu.

Grup Yorum’un çeşitli dönemlerini anlatan şu başlıkları alt alta sıralamak bile bu tarihin nasıl yaşandığını anlatmaya yeter; “*Susturulamayan grup: Grup Yorum / Süren baskılar, yasaklar, bitmez tükenmez konserler... / Bu şarkıların önünün kesilmesi için verilen uğraşlar hiçbir işe yaramıyor / Grup Yorum’u çökertme çabaları sonuçsuz kalıyor / Hiçbir baskı bu grubun önünü kesemiyor / Yorumcular’a yine gözaltı ve işkence / Dünyada hiçbir müzik grubu, şarkılarıyla bir ülke için bu kadar ‘tehlike’ olmamıştır / Dönemin ‘tehlikeli’ grupları arasında Grup Yorum yine baş sırada / Grup Yorum, politik mücadelenin ‘fedai’si olmaktan hiç vazgeçmiyor...*” (*)

Bu sıfatlarla anılan veya anılabilecek bir başka grup var mı! Böylesine zorlu bir süreçten geçilmeksizin Grup Yorum Efsanesi oluşabilir miydi? Böylesine zorlu bir sürece rağmen üretimini kesintisiz sürdürecektir kolektif bir irade olmaksızın bu tarih yazılabilir miydi?

Efsanenin tarihi, yalnızca bir müzik grubunun

Grup Yorum, 10 Şubat'ta İstanbul TMMOB salonunda bir basın açıklaması düzenleyerek 20. yılını kutladı.

"20 yıldır türkülerimizden korkuyorlar" yazılı bir pankart altında konuşan Grup Yorum üyeleri, geçen yıl tutuklanan grup üyeleri İhsan Cibelik, Muharrem Cengiz ve Ali Aracı'nın hala tutuklu olduklarını hatırlatarak "Yirminci yılını zı onların özgürlük mücadelesiyle kutlayacağız" dediler.

Grup adına konuşan Selma Kıl, türkülerinin defalarca yasaklandığını, kuruluşlarından bugüne kadar özgürlük mücadelesinin bir parçası olduklarını belirterek, bu nedenle egemenlerin baskıları ile boğuşarak türkülerini bestelediklerini belirtti.

Tutsak Grup Yorum üyeleri hakkında bilgi veren Selma Kıl, grup üyelerinden İhsan Cibelik'in Wernicke-Korsakoff hastası olduğunu, "hapisha-

Üç Üyeleri F Tiplerinde Türküleri Meydanlarda!

nede kalmaz" raporu verilmiş olmasına rağmen daha

savunma hakkının gasbedildiğini açıkladı.

Grup Yorum
üyelerine özgürlük!

sonra bu raporun iptal edildiğini, grup üyelerinden Ali Aracı'nın sahte belgelerle düzenlenen 1 Nisan komplosunda tutuklandığını, Muharrem Cengiz'in ise, bugüne kadar ki duruşmalara getirilmeyerek,

20 yıldır olduğu gibi, bundan sonra da tüm bu baskılara karşı kavganın türkülerini söylemeye devam edeceklerini, tutuklu üyeleri için özgürlük çağrısını daha da güçlü haykıracaklarını dile getirdi.

Muharrem Cengiz'in 25 Şubat'taki duruşmasına katılım çağrısı yapan Grup Yorum, "Bir ülkenin türkülerini yapanların, yasalarını yapanlardan güçlü" olduğunu belirterek,

değil, ülkemizin tarihidir.

Grup Yorum'un 20 yılı başlı başına bir tarihtir. Kavganın türkülerinin her şart altında ve her yerde söylendiği 20 yıllık Grup Yorum tarihi, ülkemizin sınıflar mücadelesi tarihiyle iç içedir. Grup Yorum'un albümleri bu tarihin aynasıdır. O albümlerde, sözkonusu dönemlerin en önemli olaylarının notalara dökülmüş izlerini, sınıflar mücadelesinin inişli çıkışlı seyrini, halkın umutlarını ve özlemlerini, kavganın hedeflerini bulabilirsiniz. Maden işçilerinin, 17 Ağustos'ta enkaz altında gömülü kalanların türküsünü söyleyen, Berivanlar'a, Beyazıt Meydanı'nda vurulup düşenlere ağıt yakan, Dersim Dağları'nda türkü söylemeye çağıran, zindanların direniş destanlarına ses olan da onlardı.

Grup Yorum'a, 20 yılda "kitaplara sığmayan" bir tarih yazdıran, işte bu iç içeliğidir. Hayatla, ülkesiyle, dünya halklarının kaderiyle, kavgayla, direnişle bu iç içelik, etle tırnak gibi bu bütünleşme olmasaydı, bu tarih yazılamazdı.

Grup olarak ilk sahneye çıkışları, 1986 Şubat'ında İzmit'te SEKA'nın tiyatro salonunda bir dayanışma konseridir. Henüz grubun "ruşeym"

halidir o günkü. 4 Mayıs 1986'da, Ortaköy Kültür Merkezi'nde dinleyicilerin karşısına çıkan ise, artık şekillenmiş bir gruptur. O gün daha söyledikleri ilk parçadan itibaren dinleyicileri sarıp sarmalayan, unutulmaları hatırlatan ezgiler yayıldı sahneden salona doğru. İşte bu gece bir anlamda Grup Yorum'un doğuş gecesidir. Grup Yorum'un tarihi o ezgilerle yazılmaya başlandı. Sonra o ezgiler gençlik toplantılarına, grevdeki işçi halaylarına, hapishane önlerine, gecekonduların çamurlu sokaklarına uzandı.

Alkışlar ve sloganlar birbirine karıştı onlar söyledikçe. Alkışların, onların yaşamında da önemli bir yeri vardı. Alkışlar onların emeğinin karşılığıydı. Ama onları alkışlayan eller, halkın elleriydi, onların türkülerini izleyen sloganlar devrimin, direnişin sloganlarıydı. Bu da onları "tehlikeli!" yapmaya yetiyordu. Alkışlar büyüdükçe, onların konserlerinde birleşen eller binlerce oldukça, zulmün onlara baskısı da büyüdü. Bir "örgüt"ten sözeder gibi "Grup Yorum'un çökertilmesi"nden sözedyordu halkın türkülerinin düşmanları. Kimi örgütlerin yayınlarından daha fazla yasakla karşılaşıyordu Yorum albümleri. Sazın tellerine vuran elleri kötürüm, türkü-

leri söyleyen dilleri lal edilmek istendi. Ayaklarına vurulan prangalarla, ellerine, sazlarına vurulan kelepçelerle geldiler bu noktaya kadar. Onları farklılaştıran, türkülerine can veren kolektivizmdi. Baskılara, burjuva, küçük-burjuva sanat anlayışının kuşatmasına karşı savrulmayandı. Kendi içinde her türlü küçük-burjuva kaçışa barikat öğrendi Grup Yorum. Sanat anlayışı da, örgütlü sanatçı anlayışı da netti. Kendilerini burjuvaziye beğendirmeye, kabul ettirmeye kaygısı taşımaksızın türkülerıyla kavganın sözlerini taşıdılar dillerinde, sazlarıyla kavganın melodilerini çaldılar. Devrimci sanatçıların geleneğini özümseyip, onu daha ileriye taşıdılar. *“Hayır, resim evlere, saraylara süs olsun diye icat edilmedi. Siz sanatçının ne olduğunu sanıyorsunuz? Ressam sa yalnızca gözleri, müzisyense yalnızca kulakları olan, ya da şairse yüreğinin her kıpırtısında harp çalan... bir geri zekalı mı? Tam tersine! Sanatçı aynı zamanda politik bir kişidir ve dünyada olup biten iyi, kötü, korkunç, olaylara tüm varlığıyla tepki gösterir.”* diyen Pablo Picasso’dan, partili şair Nazım ustadan, Ruhi Su’dan öğrendiler. Apolitikliği, örgütsüzlüğü, bireyciliği mahkum edip kolektivizmin tartışılmaz gücünün ve üretkenliğinin örneği oldular.

Daha kuruluş aşamasında, bir öğrenci olarak, bir tutsak yakını veya eski bir tutsak olarak mücadelenin içindeydi Grup Yorumcular. Fakat bu yalnızca Grup Yorum’un ortaya çıkışını karakterize eden bir özellik değil, Grup Yorum’un

bütün sürecini belirleyen bir özelliktir. Grup Yorumcular, sadece “müzisyen” kimlikleriyle değil, doğrudan devrimci kimlikleriyle de mücadelelenin içindedirler. Hayatın zenginliğini yaşayabilmenin ve o zenginliği eserlerine taşıyabilmenin yollarından biri de budur çünkü.

Halkın notası, devrimin sazıdır Grup Yorum. 20 yıldır devrimin notaları dökülüyor onların sazlarından, 20 yıldır onlar söylediğinde halkın umudunun ezgisi ulaşıyor kulaklara. Ve kulaklardan yüreklerle ulaşan ezgiler, o yüreklerde isyanın tohumlarını atıyor. Sanat, devrimci sanat ve sanatçı üzerine elbette teorik olarak çok şey söylemek mümkündür; ama en özeti şudur: Halkı mücadeleye, örgütlenmeye, isyana çağırmayan sanat, devrimci sanat değildir. Bu misyonu taşıyamayan sanatçı, devrimci sanatçı değildir. Grup Yorum, 20 yıldır bu misyonu taşıyarak halkın diline, yüreğine yerleşti. Meydanlara toplanan binleri, onbinleri, geleneksel sloganlarımız ve bir de Grup Yorum türkülerini **büyük bir koro** halinde birleştiriyorsa, bu suni zorlamaların değil, bir destan gibi yaşanan 20 yıllık tarihin sonucudur. Grup Yorum’a nice 20 yıllar diliyoruz. Ve umut ediyoruz ki, bu ülkenin meydanlarını milyonlarla doldurduğumuz zafer günlerinde, **zafer türkülerimizi** de Grup Yorum’dan dinleyeceğiz.

(*)Orhan Kahyaoğlu’nun And Dağları’ndan Anadolu’ya Devrimci Müzik Geleneği... adlı kitabının başlıklarından.

‘Söylenmeyenler’ Programında ‘F Tipi ve Ölüm Oruçları’

Doğru Kişilerin Seçimi

Rüstem Batur’un SKY TV’de yayınlanan “Söylenmeyenler” programının 16 Şubat günü konusu “F tipleri ve ölüm oruçları”ydı. Dr. Hakan Gürvit, Av. Gülizar Tuncer ile eski bir tutsağın katıldığı programda, genel olarak Korsakoff hastalarının tutuklanması sorunu ve tecrit üzerinde duruldu.

Batur’un, basın koyu sansür uyguladığı bu dönemde, tecrit gündeme getirmesi elbette bir olumluluktur, duyarlılıktır. Ancak bu duyarlılığın tam olarak amaca hizmet etmesi, konuyu anlatacak doğru kişilerin se-

çimi ile de yakından ilgilidir. Batur’un tercih ölçütü ne olmuştur, bilemiyoruz! Ölüm orucuna hiç katılmamış ve halen siyasetin içinde olmayanların, hiçbir müvekkili ölüm orucunda bulunmayanların “doğru seçim” olduğu düşünülebilir mi? Keza, sorunun çözümünde, hâlâ ölen ve ölüme yürüyenlerin düşüncelerinin duyulması daha belirleyici değil midir? Ya da F tipleri, tecrit ve ölüm orucu denildiğinde, bu konuda en uzun soluklu ve kendisi de şehitler vererek bedel ödeyenlerin, örneğin TAYAD’ın davet edilmesi, ‘nezaketin’ gereği sayılmaz mı?

Tutuklu ESP’lilerin Duruşmasına Çağrı

Ankara’da **hukuksuz bir şekilde 46 ESP’linin tutuklanmasını protesto eylemleri sürüyor. ESP yaptığı eylemlerde, 11 Mart’ta Ankara’da yapılacak olan duruşmaya da çağrı yapıyor. İzmir ESP 11 Şubat günü açtığı imza standı ile “46 ESP’liye özgürlük. Söz, eylem, örgütlenme özgürlüğü” kampanyası başlattığını duyururken, muhalefeti sindirmeye yönelik bu saldırıya karşı herkesi 46 ESP’linin yanında olmaya çağırıyor.**

ÇHD'den Hapishaneler Raporu: "Tecrit Ağırlaşıyor"

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), 14 Şubat günü düzenlediği basın toplantısı ile, bundan sonra aylık olarak hazırlayacaklarını duyurdular, hapishaneler raporunun ilkini açıkladı.

ÇHD üyesi Av. Behiç Aşçı ve Av. Hüdai Berber tarafından İstanbul ÇHD binasında açıklanan rapor; "Avukatların görüş sırasında yaşadığı zorluklar, tutukluların haberleşme hakkı önündeki engeller, tutsakların sağlık sorunları ve tedavileri önündeki engeller, savunma hakkının engellenmesi" başlıklarından oluşuyor.

Av. Aşçı özellikle F tipi hapishanelerde süren tecrite değinerek, izolasyonun her geçen gün arttığını belirtti. Aşçı, 1 Nisan'da uygulamaya konulacak olan yeni CİK ile yaşanan sorunların daha da artacağını söyledi. Tekirdağ, Kandıra, Sincan 2 No'lu F Tipleri'nde avukatların her gidişinde fotoğraflarının çekildiğini, Kandıra 2 No'lu F Tipi'nde ise, avukatların duyarlı kapıdan geçtikten sonra ikinci kez arandıklarını belirten Aşçı, "avukatlara suçlu muamelesi yapılmaktadır" dedi. Edirne F Tipi'nde Ercan Kartal ve Ali Osman Köse ile Kandıra 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde Ümit İlter'in 5 yıldır çevrelerinde hiç kimse tutulmadan, seslerini kimseye ulaştırmadan yalnız tutulmaktada olduklarını tecritin nasıl sıkı uygulandığına örnek olarak gösteren Av. Aşçı, tutsaklara posta ile giden yayınların da iki hafta bekletildikten sonra verildiğini dile getirdi.

Yaşanan işkence ve fiili saldırılara da yer verilen raporda, görüş hakkının, tedavilerin engellenmesine ilişkin örnekler de yer aldı.

Faşizmin Ahlakı Yoktur

Ölüm orucu şehidinin ailesinden, 986 milyonluk F tipi 'yemek borcu' istendi!

Tekirdağ F Tipi'nde şehit düşen Selami Kurnaz'ın ailesine, 986 milyonluk "yemek" borcu faturası gönderildi. Abisi Suat Kurnaz'a bildirilen faturada, Selami Kurnaz'ın tecrit hücrelerinde geçirdiği günlerdeki iaaşe bedeli isteniyor.

Faşizmin tecriti, kapitalizmin ahlakıyla birleşince ortaya çıkan sonuç bu trajikomik durum. Faşizmin mantığı olmadığı gibi, zerrece ahlakı da yoktur. AKP iktidarı hem katlediyor, hem de ailesinden para isteme yüzölçümünü gösteriyor. Hayatın bütün alanlarını özelleştirme mantığı ile hareket eden iktidar, hapishaneleri de bir ticarethane olarak ele alıyor ve "ihtiyaçlarını karşılamakla yükümlü" olduğu tutsaklardan; elektrikten kullandığı suya kadar her şeyin parasını istiyor.

Samsun AKP Önünde Tecrit Protestosu

Erdoğan'ı Samsun'da protesto ederek "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun!" diye haykıran HÖC'lülerin gözaltına alınması, 12 Şubat günü AKP merkez ilçe binası önünde protesto edildi. 'Baskılar Bizi Yıldırılmaz' pankartı açan HÖC'lüler yaptıkları açıklamada, gözaltına alınan Güneş Erdemir ve Emel Yıldırım'ın serbest bırakılması istediler ve "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun!" talebini bir kez de orada haykırdılar. Eylem, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganıyla sona ererken, gözaltına alınan iki HÖC'lü de tutuklanma talebiyle çıkarıldıkları mahkemeden serbest bırakıldılar.

Ege Temel Haklar'ı Yakma Girişimi

Ege Temel Haklar 13 Şubat günü yakılmaya çalışıldı. Gündüz saatlerinde derneğin alt katında bulunan bir kısım malzemeleri tutuşturan kişinin, 1.65 boylarında ve daha önce dernek üyelerini takip eden polis olduğu bilgileri verilirken, yangın derneğe sıçramadan söndürüldü. Ege Temel Haklar, bu tür saldırıların kendilerini yıldıramayacağını dile getirdiler ve tutsakların ürünlerinin sergilendiği günlerde gerçekleştirilmesine dikkat çekerek, "hapishanedeki direnişi halka duyurmaya devam edeceğiz." dediler.

Sayı 146

29

20 Şubat
2005

Tutsak ürünleri sergisi İzmir'de

Çeşitli kentlerde sergilenen tutsakların el ürünleri İzmir'de, Ege Temel Haklar'da sergilenmeye başlandı. Serginin açılışı nedeniyle 12 Şubat günü düzenlenen basın toplantısında tutsakların üreterek direndiklerine, direnerek ürettiklerine dikkat çekildi. Bayram İçlek'in okuduğu açıklamada, devrimci tutsakların özgür, demokratik bir ülkeyi bedenleriyle ördükleri ifadelerine yer verildi. Sergi Gençlik Derneği ve kentteki başka kurumlarda da açılacak ve 8 gün sürecek.

Ege Temel Haklar Adresi: 1710 Sok. No: 51 Kat:3 Karşıyaka

Şehitlik devrimin değeridir Yok saymak burjuvazinin isteğidir

Cumhuriyet yazarı Oral Çalışlar, 14 Şubat tarihli köşesinde, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'nin (ÇYDD)* 'Uğur Mumcu'yu Anma Günü' etkinliğindeki "basın şehitleri" sergisinden yola çıkarak, "**ŞEHİTLİK**" ve devrimciler açısından "**ölüm-yaşam**"ın anlamını tartışıyor. "**Şehitliğin, dinsel bir kutsallık içerdiğini**" söyleyen Çalışlar, sosyalist solun dergilerinin, çeşitli eylemlerde yaşamını yitiren devrimcilerin öyküleriyle dolu olduğunu söyleyerek, sola, "**bu ruh halinden bir an önce kurtulmayı, yeniden yaşam ve gelecek üzerine kafa yormayı**" öneriyor. Çalışlar, kendisi kafa yormuş ve "**solun kitlelerden kopuşu, toplumsal desteği yitirisi nedeniyle, daha fazla ölüme yöneldiği**" tespitinde bulunuyor.

Bu Toprakların Devrimcileriyiz, Bu Ülkenin Değerleriyle Bütünleşen Devrimin Diliyle Konuşuyoruz

Devrim, iktidar hedefi yok olanların ortaya attığı bu tür tartışmalar ne yenidir, ne de Çalışlar ile sınırlıdır. 1980 darbesi ve 1990'lardaki karşı-devrim rüzgarları solun bir kesimini savunurken, devrime ait kavramları terk etmek, lanetlemek de "moda" oldu, mücadelenin temel gerçekleri tartışılır hale getirilmek istendi.

Ölüm-yaşam tartışması da bu tartışmalardan biridir. Ölüm orucu sürecinde yoğunlaşan bu tartışmada, Marksist-Leninistler'in inançları için, düşüncelerini savunmak için yaşamlarını ortaya koymalarına "**ölümü kutsamak**" adı verildi. Küçük-burjuva aydınlar, reformistler tarafından dile getirilen bu tür sapkınlıklar kendi beyinlerinin ürünü değildir gerçekte. Kaynağı Avrupa'nın düzen içi soludur, burjuvazidir. Devrime güç veren değerleri, düşünceleri yok etmek, burjuvazinin politikasıdır.

Burjuvazi, halkların en güçlü silahından, "**inançları uğruna ölümü göze almış insan**"dan kurtulmak istiyor. Şehitliğe saldırması, bu kavramın tek başına anlattığı değerleri "hiç"leştirmeye çalışması bundandır. Mücadeleye ait ne varsa; ahlak, hukuk, değerler her şeyi yok etmek istiyorlar. Küçük-burjuva aydın, bu saldırıda "solculuk" adına yerini alıyor. "78'lileri anlatıyor" diye pazarlanan TV dizilerinde, döneklerin kitaplarında şehitleri sahiplenmek, "ölüm üzerine politika yapmak" olarak beyinlere sokulmak isteniyor. Bu tartışmaların temelinde, "**hiçbir**

şey için ölmeye değmez" burjuva düşüncesi vardır. Uğruna ölünecek bir düşünce, bir hedef olmazsa, elbette bir şehitlikten de söz edilemez. Devrimi beyinlerinde yok edenler, tam da böyle düşünerek, şehitliği de yok etmek istiyorlar.

Şehitlik kavramının "dini motif taşıdığı"ndan yola çıkarak solu eleştirmek ise tam bir şarlatanlıktır. Çünkü, herkes bilir ki, devrimcilerin şehitlik kavramına yüklediği anlamın dini bir yaklaşımla ilgisi yoktur. Ama şu da bir gerçektir ki, bu ülkede yaşıyoruz, bu ülkede devrim yapmak için savaşıyor ve ölüyoruz... Devrimciliğin kendi ülkesinin ve halkının kültürü, değerleri ile oluşmuş bir dili vardır. Türkiye halkıyla, ona ait olmayan bir kültürle, dille konuşamazsınız. Şehitlik kavramı da böyledir. Bu kavramın anlattığı gerçek, halkın bilincinde hemen yankısını bulur, fazla söze gerek yoktur! Halkın, "**bunlar hep ölüm etrafındalar**" diye düşünerek, devrimcilerden uzak durdukları"nı söylemek, halkı tanımayan, halka "AB normlarına" uygun elbise biçmeye çalışan birinin yapabileceği bir değerlendirmedir. İlginçtir ki, Çalışlar ile aynı kafada bir başka küçük-burjuva aydın da, tam tersini düşünüyor; "**ne yazık ki toplum tarafından ölüm düşüncesi yüceltilmekte... Ölüm orucuna katılanların desteklendiği açıklanmaktadır.**" (Aydın Engin, Cumhuriyet, 11 Aralık 2000) diyordu. Biri diyor ki, "bunlar ölüm etrafındalar" diye halk uzaklaşıyor, öteki de tam tersini söyleyerek ölümü halk yüceltiyor diyor. İkisi de halk gerçeğinden ve mücadele gerçeğinden uzaktırlar. Ölüm orucunun desteklenmesini, Aydın Engin gibi "**Yani hiç kızamık hastalığının yüceltildiğini gördünüz mü? Ya da kanserin?...**" diye eleştirecek kadar uzaktırlar hem de. Çalışlar'a sormak lazım şimdi; kontrgerilla tarafından katledilen Uğur Mumcu'ya da "**basın şehidi**" demeyip "**kızamıktan öldü**" muamelesi mi yapmak gerek?

Oral Çalışlar, Uğur Mumcu'yu böyle "şehit" diyerek, ciddi etkinliklerle değil, "**mizahi**", "**Sakıncalı Piyade**" oyununu oynayarak anmayı öneriyor. Ertuğrul Özkök de Sivas katliamının anılmasına ilişkin benzer şeyler söylüyordu. Özkök, Sivas katliamının halkın öfkesiyle, şehitleri sahiplenilerek anılmasına karşı çıktığı yazısında, "**Bu anma biçimiyle nefreti canlı tutuyoruz**" diyerek, anmayı "**bir şölene dönüştürmekten...**" söz ediyordu. (Hürriyet, 3 Temmuz 2000)

Şehitlerin yarattığı öfke, moral motivasyon, unutulmamaları ve sınıf kinini diri tutmada

önemli bir etken olmaları Çalışlar ve Özkök'ü aynı yerde birleştiriyor.

“Ben unutulunsunlar demiyorum” demek, “şimdilik” düşülen bir nottan öte bir anlam taşı-mıyor. Çünkü, yaşam-ölüm tartışmasında ele aldıkları “şehitlik” kavramı değil, kavramın ifade ettikleri, içinde taşıdığı değerlerdir.

Sorun “şehitlik” kelimesinde değildir. Zaten “şehitlik” yerine bir şey önerdiği de yoktur. Kavramın dinsel kökenli olup olmaması değil, devrimin dilinin, kültürünün, değerlerinin yok edilmesidir sözkonusu olan.

Halktan ve bu topraklardan kopanlar, kurtuluşu Avrupa emperyalizminin kapılarında arayanlar; dilleri, beyinleri, taşıdıkları kültürleri ile de bu ülkeye ait olmayı “gerilik” olarak görmekte-dirler. “Çağdaş solculuk” olarak pazarlamak istedikleri de böyle bir solculuktur. Ancak önle-rinde en büyük engel devrimcilerdir. Kurşun yağmurları altında tilili çekebilenler, gönüllülük-le, aralarında yarışarcasına bedenini ölüme yatı-ranlar, “halkımı, vatanımı, uğruna ölecek kadar çok seviyorum” diyenler, burjuva düşüncesinin önündeki en güçlü barikattır. Bu yüzden devri-min değerlerini yıpratmadan, bu solculuğu yer-leştiremeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Türkiye devrimciliğini de bu topraklardan koparmak için en temel doğrularımıza saldırıyorlar.

Çalışlar gibileri de bilir ki, hiçbir devrimci ha-reket, “devrimciliği, ilkelere bağlılığı” şehitler üzerine kurmaz. Ama, o ilkelerin, devrimciliğin uğruna ölümleri göze alacak güçlü düşünceler olduğunun en açık kanıtının da şehitler olduğu herkesçe bilinir.

Devrimciler Değerlerine Sahip Çıkmaya Devam Edecekler

Bu dil, bu kültür yok olsun istiyor küçük-burjuvazi ve reformizm. İhtilalcilik, direniş kültürü, devrimci üslup yok olsun istiyorlar. Savaş, feda, bedel ödemek, devrimin kan can pahasına yaratılacağı, şehitlerin hesabının sorulacağı... gibi gerçekler, mücadelenin temel değerleri ve ger-çekleri olmaktan çıksın istiyorlar. Bunu yapar-ken, karikatürize ederek devrimcileri “ölümse-ver” gibi göstermekten zerrece rahatsızlık duy-muyor, utanmıyorlar. Şehitlerimizin “yaşamı, uğruna ölecek kadar çok seviyoruz” sözleri, on-lar için hiçbir şey ifade etmiyor. Bu sözün içer-diği ideolojik, kültürel, ahlaki derinliği tartışmı-yorlar bile. Her şey ucuz ve basit onlar için. Dö-nüp Irak’a baktıkça emperyalizm karşısında halkın ölümüne direnişiyle umutlanıyor, coşu-yorlar. Sıra ülkemize gelince, faşizme ve emper-

Ölüm kusan kurşun yağmurları altında tilili çekebi-lenler, “ölümü ayakta karşılamaya hazırım” diye bedenini ölüme yatanlar, “ben de halkımı, vatanı-mı, uğruna ölecek kadar çok seviyorum” diyenler, burjuva düşüncesinin önünde en büyük barikattır

yalizme karşı bedellerin olmadığı, ölümüne dire-nişlerin yaşanmayacağı bir mücadele hayali ku-ruyorlar ve buna da herkes inansın istiyorlar. Bu yüzden beşinci yılındaki büyük direnişin ne ta-rihsel ne de siyasal önemini, ahlaki, ideolojik, siyasal ve kültürel boyutlarını kavrayabilmiş de-ğildirler.

Dergilerimizin, bu kavganın yaratıcıları, dev-rimci mücadelenin hiç sökülemez şekilde top-raklarımıza kök salmasının mimarları olan şe-hitlerimizle doldurulmasından (ki abartı yanı-nı es geçiyoruz) rahatsız olan Çalışlar’a sormak la-zım; peki neyle dolduralım? Burjuva basının, Avrupa Birliği’nin yarattığı gündemlerle mi! On-ların sol tariflerine uygun tartışmalarla mı!

Sosyalist dergileri açıp baktığında, “niye bu kadar insan öldürülmüş?” diye sormak, köşe-sinde bunu tartıştırmak yerine; bağımsız, sosya-list bir Türkiye için toprağa düşenlerin sahiplenilmesini, onların kavganın değeri olmalarını hedef almak sol aydın tavrı olamaz. Elbette on-ların niye öldüklerini tartıştırmak “zor”dur, bedel dayatılır. Oysa devrimciliği, direniş kültürünü sulandırma tartışmalarında AB de oligarşi de ar-kandadır, korkmana hiç gerek yoktur. Başkala-rının devrimciyim dediği için bedel ödediği ko-şullarda, sırtını AB’ye dayayıp burjuvazinin dü-şüncelerini savunanlar, pekala “devrimciliği-miz” diye konuşmaya da devam edebilir.

Son olarak bilinen bir gerçeği bir kez daha yi-neleyelim: Her devrimci yaşamı sever... uğruna ölecek kadar... Her devrimci zaferi görmek ister, onu hızlandırmak için canını verecek kadar...

* Bu arada Oral Çalışlar belki bilmiyordur; “Türki-ye’nin modern bir ülke olmasını hedefleyen bir sivil toplum örgütü” olarak sunduğu ÇYDD’nin başkanı, Ulucanlar katliamını belgeleyen resimlerden dahi korkarak, kendisine bu konuda dosya sunanların arkasından “aman bunları bırakmayın” diye koşturup resimleri geri veren kişidir. “Bu mu ‘modern Türkiye’yi kuracak?” diye sormuyoruz, çünkü Çalışlar’ın “modern Türkiye” ile, devrimcilerin Türkiye’si çok farklı şeyler.

Emperyalizm ve Siyonizm Ortadoğu'da Boğulacak

Irak'ta işgalcilerin planladığı seçimlerin sonuçları belli oldu. Sistanı'nın desteklediği Şii ittifakı % 48.1 ile en çok oyu alırken, KDP-YNK listesi % 25.7 ile ikinci, kontra İyad Allavi'nin listesi ise % 13.8 ile üçüncü oldu. ABD'nin, Sunniler'in oyununu almak için kullanmak amaçlı desteklediği Adnan Paçacı'nın hiçbir "milletvekili" çıkaramadığı seçimlerde, "komünist" adını kirleten işbirlikçiler 70 bin oyla beşinci parti oldular. Katılımın % 59 olarak açıklandığı seçimlerde, Selahaddin Eyaleti'nde katılım oranı % 29, El Anbar Eyaletinde % 2 olurken, Kürtler'le Sunni Araplar'ın birlikte yaşadığı Ninova Eyaleti'nde % 17'de kaldı. Şimdi, işbirlikçi Kürt milliyetçiliği, koltuk için işgali sineye çeken Şii dini liderleri ile CIA'cı olduğu belgeli Allavi arasında koltuk paylaşımı hesapları sürüyor. Peki kim kazandı bu seçimi; Şiiler mi? Yoksa Kürtler mi? Üfukta "dini ağırlıklı hükümet gözükmesi" gibi, bütün hesapları tutmamış olsa da, bu seçimin bir tek kazananı vardır. O da işgal güçleridir, Amerika'dır. Seçimle işgali sürdürmek, "demokrasi" oyunu, işgalcilerin hesaplarıdır. Şiiler ve Kürt milliyetçileri, "koltuğa oturalım da geri si bizi ilgilendirmez" hesabıyla bu plana destek vermişlerdir. Bayram yapan işbirlikçiler, bu anlamda Irak halkının kurtuluş savaşına bir kez daha ihanet suçunu işlemişlerdir. İşgal altında, halkın direndiği koşullarda, işgalciyle her türlü işbirliği hangi gerekçeyle olursa olsun suçtur. Hiçbir seçim sonucu da bu durumu meşrulaştırmaz. Seçimler gayrimeşru olmaya devam edecektir.

Seçim öncesi yapılan tartış-

◆ **Seçim direnişin hızını kesemedi. Şimdi işbirlikçiler koltuk kavgasında**

◆ **Harriri suikastini fırsat bilen ABD Suriye'yi ablukaya alma operasyonuna hız verdi**

◆ **CIA'nın İran'daki faaliyetlerine büyük darbe vuruldu**

◆ **ABD'nin barış masasına oturan Abbas, kendi halıyla karşı karşıya**

◆ **Emperyalizm kovulmadan, Siyonizmin kanlı dış-keri sökülmeden**

"Ortadoğu'da barış"; halkları oyalamanın içi boş propagandasıdır. "Barış" direnişle gelecek!

malardan biri de, seçimlerin direnişi nasıl etkileyeceğiydi. 30 Ocak'tan bu yana

süren saldırılar, seçimlerin direnişi azaltmayıp artırdığını gösteriyor. İşgal sürdükçe, görünürde kimin yönettiğinin hiçbir önemi yoktur ve direnişin yükselmesi kaçınılmazdır.

Amerikan emperyalizmi Ortadoğu'yu kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme operasyonunda tüm gelişmeleri çarpıtarak, o dillerinden düşürmedikleri "uluslararası hukuku" bir yana bırakarak, kullanmaya çalışıyor. Eski Lübnan Başbakanı Refik Hariri'nin 14 Şubat günü düzenlenen suikastte öldürülmesi bunun son örneği oldu.

Harriri olayı, Suriye üzerinde baskı kampanyasına bahane yapıldı. Amerika Suriye'deki elçisini geri çekti. Leş kargası gibi bu tür durumlarda hemen ortaya çıkan Sharon ise, sadece Suriye'yi suçlamakla yetinmedi, İran'ı da suçladı. AB, Fransa, Suriye de kınama açıklamaları yaptılar. El Cezi-re'de yayınlanan bir kasette ise, saldırı 'Büyük Suriye'de Zafer ve Cihad' isimli bir grup tarafından üstlenildi. Dünyanın sayılı milyarlar arasında yer alan Harriri, 1992-2004 arasında 5 kez hükümet kurdu, 10 yıl başbakanlık yaptı. Hükümette yeralmayacağını açıkladığı geçen yılın ekim ayına kadar hem Suriye'ye yakın bir duruş sergiledi, hem de başta Fransa olmak üzere "Avrupa'nın adamı" oldu. Hükümetten ayrıldıktan sonra ise, Suriye karşıtı muhaliflerin safına geçti. İşte bu durum, Suriye'nin suçlanmasının da kaynağını oluşturuyor. Gerçekte ise; Amerika için kimin yaptı-

ğınında bir önemi yoktur. Bahane aramaktadır sadece. Nasıl 11 Eylül'de kendi halkının kanını, tekellerin dünya hakimiyeti için kullandıysa, Hariri'yi de Suriye'yi dize getirmek için kullanmak istiyor.

Amerika'nın dize getirmek istediği ülkelerden biri de İran. Bu amaçla bir yandan BM gibi kurumları devreye sokup "Nükleer bomba" bahanesini ısıtırken, öte yandan "casus uçakları" ile, CIA ajanları ile istihbarat yapıyor. Geçen hafta basına yansıyan bir haber, CIA'nın bu ülkedeki faaliyetlerini ve ajan örgütlenmelerinin nasıl çökertildiğini anlatıyordu. O müthiş istihbarat örgütü, her şeyden haberi olan ve son teknolojiyi kullanan akıllı adamların örgütüydü. Ama gelin görün ki, ajan ağı çökertildi ve 40 muhbiri idam edildi.

ABD Senatosu'nda ifade

veren ABD Savunma Bakanı eski danışmanlarından Richard Perle'nin, "İran CIA'nın ülke içinde oluşturduğu şebkeyi deşifre ederek çökertti, bunun sonucu en az 40 ajan idam edildi" sözlerinin ardından olayın bazı ayrıntıları Los Angeles Times'te yayınlandı. Okuyun ve halkların gözünü korkutmak için şişirilen CIA'yı görün:

İranlı CIA ajanları istihbaratları Almanya'nın Frankfurt kentindeki CIA merkezine gönderdikleri mektupların arkasına görünmez mürekkeple yazıyor, CIA da aynı yöntemle cevap veriyor. İran yönetimi bir kişinin aynı adrese yazıp cevap aldığını tespit ediyor ve takibe alıyor. Ardından aynı adrese yazan başkaları da istihbarata takılıyor. Demek ki zavallı CIA'nın tüm muhbirlere aynı adres vermekten başka bir seçeneği kalmamış! Bu şekilde 50 muhbir yakalanıyor

ve 40'ı idam ediliyor. Geçen yıl da CIA ajanı oldukları gerekçesiyle 8 Kürt idam edilmişti.

Amerika İran'a yönelik istihbarat çalışmalarını, tehdit ve şantajlarını sürdürürken, işbirlikçi AKP'liler de ABD adına İran'ı tehdit ettiler. Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, işgal öncesi Saddam'ın yardımcısı Taha Yasin Ramazan ile Ankara'daki görüşmesini hatırlatarak, İran'ı tehdit etti. Irak'a o zaman "salıdırıyı durdurmak için adım atın" dediğini söyleyen Gül, kendisini dinlemediklerini belirterek, "kapalı rejimler, çevrelerinin farkında olmadan kendilerinde keramet görüp hayal kuruyor" dedi.

Aynısını şimdi İran'a söylüyor: "İran nükleer deneme yapıyor. İranlı yetkililerin çok dikkatli olması gerekiyor. ABD'liler, operasyon düzenleyebileceklerini söylüyor. Sa-

Sayı 146

33

20 Şubat
2005

Koordinasyon: "Irak'ta Kanlı Ticarete Son"

HÖC'ün de içinde olduğu Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, "Irak'a Gitme İşgale Ortak Olma" kampanyasında, iktidarın işgalciye destek veren ticari ilişkilere son vermesi talebiyle, bir ay sürecek bir imza kampanyası başlattı.

İlk imza masasını 13 Şubat günü Taksim Metro önünde açan Koordinasyon bileşenleri, burada bir basın açıklaması yaptılar. "Irak'ta Ticari İlişkilere Son Verilsin, Irak'taki İhaleler İptal Edilsin, Irak'ta Öldürülen İşçilerin Ailelerine Tazminat Verilsin" dövizleri açan Koordinasyon üyeleri, "Irak'ta Kanlı Ticarete Son" sloganı attılar. Koordinasyon adına, açıklama yapan Sevinç Tanyıldız, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün, "Türk firmalarının Irak'tan çekilmesini kimsenin istemeyeceği" açıklamasını hatırlatarak, hükümetin, işgalin suç ortağı olduğunu belirtti. Tanyıldız, "Irak'ta çocuk öldüren tankların yakıtını Aydın Doğan'ın Petrol Ofisi sağlıyor. Felluce katliamında kullanılan msket bombalarını atan uçakların yakıtını, Koç'un OPEL'i veriyor. Her katliamdan sonra Amerikan askerleri, Türk şirketlerin yaptığı bilardo salonunda eğleniyor" diye konuştu.

İşgalcilere hizmet eden, Afken, Hayat Su, MAK-YAL, ENKA, Ulusoy gibi holdinglerin isimlerini sayılan açıklamada, Irak'ta öldürülen şoförlerden, işçilerden AKP iktidarının ve holdinglerin sorumlu olduğu söylendi.

Açıklamanın ardından Taksim metroda imza masası açıldı. Benzeri imza masaları İstanbul'un değişik merkezi yerlerinde de bulunuyor. Toplanan imzalar Meclis'e gönderilecek.

İşgale karşı çıkan, emekçilerin holdinglerin tatlı kârları için öldürülmesini istemeyen herkesi, koordinasyonun kampanyasına katılmaya, destek vermeye çağırıyoruz.

vaş istemeyiz. Bunu önlemek için İran'ın adım atması gerekir.” (Cumhuriyet 12 Şubat)

Konuşan Bush, Rice ya da Rumsfeld mi, yoksa Türkiye Cumhuriyeti'nin bir yetkilisi mi belli değil. Neden İran'ın adım atması lazım? Kafasında tehdit eden-tehdit edilen kavramları çarpık duruyor. Bu mantığı bütün tehdit edilen ülkelere uyguluyor; ABD'nin tehdit ettiği herkes “adım atsın!” Bu “adım”ın anlamı ne? Elbette Amerika'nın istediğini yerine getirmek. AKP'nin Büyük Ortadoğu Projesi'ndeki misyonu da bu değil mi zaten?

Ortadoğu'nun bir başka yerinde ise “barış” oyunu kan dökerek, işgal genişletilerek sürdürülüyor. “Ateşkesin” ardından Refah ve Ramallah'ta, iki Filistinli genç katledilmişti. “Ateşkes ölümleri” sürüyor. 14 Şubat günü El-Halil'de 14 yaşındaki bir kız çocuğu İsrail askerlerinin kurşun yağmuruna tutularak katledildi. Siyonist yerleşimciler ise Batı Yaka'nın bazı köylerine baskınlar düzenlediler. 15 Şubat akşamı da iki Filistinli İsrail ordusu tarafından katledildi. El Fetih üyeleri Ramallah'da bildiri dağıtarak, **“ateşkes, ya da eylemsizlikten söz etmek anlamsız. İsrail ordusu yine kan döktü”** açıklaması yaptı. Aynı saatlerde İsrail ordusu da zırhlı araçlarla Ramallah'a girdi. İsrail Radyosu'nun haberine göre ise, İsrail, Gazze Şeridi'nden tahliye edilecek siyonistler için Batı Şeria'da yeni bir yerleşim birimi inşa etmeyi planlıyor.

Böyle olur ABD-İsrail barışı!

Elbette bu saldırganlık cevapsız kalamazdı. İşgalci siyonistlerin göstermelik ateşkes ilanına paralel olarak sürdürdükleri bu cinayetlerine, baskı, tutuklama ve saldırılarına direniş örgütleri cevap verdiler. HAMAS, 13 Şubat günü Gazze'deki Tel Za'reb askeri noktası ile Moraj ve Atsamona Yahudi yerleşim merkezlerine 21 havan topu ve Kassam füzesi fırlattı. Bir başka eylemde de Nefiye Dekalim Yahudi yerleşim merkezi yakınında bulunan askeri nokta hedef alındı. Filistin Halk Kurtuluşu Komiteleri'nin askeri kanadı Nasır Salahuddin Birlikleri ise, İli Sinay Yahudi yerleşim merkezine attığı füzelerle işgalcilerin saldırısına cevap verdi.

Direniş örgütlerinin Şarmel-Şeyh'i değerlendirmelerinde ise, Abbas'ın uzlaşmacılığı ve İsrail'in tek taraflı tavizler dayatması ön plana çıkıyor. Örgütler; Abbas'ın, utanmadan İsrail'in “barışçı bir devlet” olduğunu söyleyen Şaron ile imzaladığı Şarmel-Şeyh Anlaşması'nın hiçbir şeyi garanti altına almadığını belirtiyorlar. HAMAS, Abbas'ın tavır belirlerken direniş hareketleriyle görüşmesi yönündeki taahhüde uymadığını söylerken, İslâmi Cihad adına Nafiz Azzam Filistin'in isteklerinin asgari düzeyde bile gerçekleştirmediğini belirtti. Bir kazanımının olmadığını vurgulayan FHKC sözcüsü Cemil el-Micdelavi, temel konuların ertelendiğine dikkat çekti. FDKC sözcüsü Remzi Rabah ise, işgal devletinin her şeyi tek taraflı istediğine vurgu yaptı.

Mahmud Abbas ise, Amerikan-İsrail barışının yürüyebilmesinin tek koşulu olan, kendi halkına yönelik baskıların işaretini vermeye başladı. Gazze'de gövde gösterisi ve gerektiğinde güç kullanacağı açıklamaları, üç FDKC Merkez Komite Üyesi'nin tutuklanması örneklerinde olduğu gibi. Abbas'ın, Oslo İhanetinin 5 bin sayfalık metnini yazan ve tek bir kelime dahi işgalden söz etmemeyi başaran kişi olduğu düşünüldüğünde, ABD'nin sözünü ettiği “barış için uygun kişi” olduğu söylenebilir.

Bir özet sunduğumuz “Ortadoğu panoraması”, sıkça sözü edilen **“Ortadoğu barışı”**nın da ne anlama geldiğini göstermektedir. Emperyalizmin askeri, siyasi olarak bölgede varlığı, İsrail devletinin saldırganlığının sürdüğü koşullarda böyle bir barıştan söz etmek, halklara “teslim olun” demektir. Halkların kardeşçe yaşayacağı bir Ortadoğu'nun yolu tüm topraklarda daha fazla direnişi yükseltmek, emperyalizmi ve onun silahlı gücü İsrail'i bu topraklarda “boğmak”tan geçiyor.

FDKC Liderleri İsrail'in Huzuru İçin Tutuklandı

Abbas yönetimi, İsrail'in sahte barışına yaranmak için üç FDKC liderini tutuklattı. Merkez Komite Üyeleri; Issam Abu Daka, Abu Zareifeh ve Ziad Jerg-

houn'un Filistin Güvenlik Güçleri tarafından tutuklanması üzerine bir açıklama yapan Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi (FDKC) Politik Bürosu, üç liderin, “Filistin Ulusal Müfrezeleri'nin, İsrail'in Gazze'deki günlük baskı ve şiddet uygulamasına yanıt verdiği eylem nedeniyle tutuklandığını” duyurdu.

FDKC, askeri örgütlenmesi Filistin Ulusal Müfrezeleri'nin son silahlı eyleminin, İsrail'in Filistinliler'e ateş açarak, son ateşkes sadakat göstermemesi nedeniyle gerçekleştirildiğini belirterek, “Bu sayede FDKC ve diğer Filistinli örgütler, ateşkes ancak İsrail'in uyması durumunda sadık kalacakları mesajını verdi.” dedi. İsrail'in saldırganlığını arttırdığı dönemde yaşanan tutuklamaları, “Filistin Yönetimi'nin uğursuz girişimi” olarak nitelerken, dayanışma çağrısında bulundu.

direnışimizin
5.
yılındayız

HÜCRELERİ
YIKACAĞIZ!

118. şehit!

ZULME BOYUN
EĞMİYORUZ!

Direnışin bayrağı
DHKP/C Davası Tutsakları
Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi'nde

Sevgi Erdoğan Ekibi ilk
şehidini verdi: Sergül
Albayrak Sevgi'nin bayrağını
Taksim'in ortasında
dalgalandırarak
ölümsüzleşti...

Hücrelerde İrade Savaşı

F tiplerinin kalın duvarları, kilitli kapıları ardında 4 yılı aşkın süredir bir irade savaşı sürüyor. Her şey, ama aklınıza gelebilecek her şey bu irade savaşının bir parçasıdır. Mektuplar, ziyaret, havalandırma, hastalık, kantin alışverişı, diş fırçası, su, elektrik, her şey... Aşağıda, bu irade savaşından ve AKP'nin direnişin iradesini kıramama acizliğinin ifadesi olmaktan başka bir anlam taşımayan uygulamalardan örnekler bulacaksınız.

* Dört yıldır direnişin iradesini kıramayan AKP iktidarı, F tipleri mimarisine, toplama kamplarının değişmez aksesuarları olan dikenli telleri ekledi. F tiplerinin havalandırmaları, "Nazi gerdanlığıyla" süslendi! Havalandırmalar artık jiletli çelik tellerle kuşatılmış durumda. Yaklaşık 60 cm. çapındaki bu jiletli teller, çatıların havalandırmaya bakan yüzlerinde kiremitlerin hemen altına, havalandırmaları birbirinden ayıran duvarların üstüne ve koridora bakan hücrelerin çatı kısımlarına monte ediliyor. Tutsakların her türlü yer değişikliği taleplerini reddeden idare, bu "tadilat"ı tutsakları bulundukları hücrelerden geçici olarak boş hücrelere aktararak gerçekleştirdi. Havalandırmaları, hücrelerin üstlerini çepeçevre kuşatan jiletli tel örgülerle artık F tipleri daha fazla Nazi toplama kamplarını hatırlatıyor.

* F tipi hapishanelerin "disiplin kurulları" 24 saat mesai yapıyor. Bu kurulun en temel işlerinden biri, İçeriden dışarıya ve dışarıdan içeriye (farketmiyor) yazılan mektupların imhasına karar vermek. "F tiplerine ilişkin yanlış propaganda yapmak", "ölüm orucunu teşvik etmek" en başta gelen imha gerekçesi oluyor. Öyle ki bazen bir tutsağa, haftada 5-10 "imha kararı" tebliğ ediliyor... Öte yandan, tecrit politikasını sürdürürken demokrasicilik oyununu da sürdürecekler ya; tutsakların bu imha kararlarına itiraz hakları da var. Tutsaklar da elbette bu haklarını kullanıyorlar ve her hafta imha kararlarının yanında, bir o kadar da "itiraz dilekçelerinin reddedildiğine" dair karar tebliğ ediliyor. Gerçekleri imha etmek, tecrit politikasının ayrılmaz parçası.

* F tiplerinin açılışından bu yana tek kişilik hücrelerde tutulan tutsaklardan biri olan Ali Osman Köse'nin başka bir hücreye geçmek için yaptığı talep "idari nedenlerle" reddedildi. A. O. Köse, "idari nedenler"le ne kastedildiğini yeni bir dilekçeyle sordu. Hala cevap bekliyor... İktidarın Adalet Bakanı "idari nedenlerin" ne olduğunu açıklamayacak kadar korkaktır. Korkak olduğu için "TECRİT" gerçeğini hala inkar ediyor. Ama hücrelerde tecriti dayatmak, koyulaştırmak için ellerinden geleni arkalarına koymuyorlar.

* Tecrit hücrelerinde irade yok olmuyor yine de. Hücrelerde harıl harıl Fedalar, Masalalar, Gomediler üretilmeye devam ediliyor... Hücrelerde 11. Ölüm Orucu Ekibi'nin direnişçileri, hücre hücre eriyerek direnişin iradesini büyütmeye devam ediyorlar... Gönüllüler, kendilerini yeni ekiplere hep hazır tutuyorlar: Ya zafer, ya ölüm!

* Oligarşinin, bizim irademizi ve örgütlülüğümüzü yok etmek için geliştirdiği bin bir türlü araç var; hiçbirini önemsemezlik yapmıyoruz. Çünkü aslanan, dayatmaların önemliliği-önemsizliği değil, irade savaşının kendisidir. İrademizi asla teslim etmeyeceğiz zulme. F tiplerinde tecrit altında yaşam sürüyor. F tiplerinde zulüm var; zulmün karşısında devrimci tutsakların iradesi var. İki iradenin çarpışmasında yenilmeyen, bükülmeyen irade, devrimcilerin iradesidir. Dört yıldır böyle olmuştur ve hep böyle olacaktır.

Avrupa ülkelerinde sosyal haklara ve yabancılara yönelik saldırılar artıyor

Rus tekellerinin hükümeti, Sovyetler Birliği döneminde sosyalizmin emekçi halka, tanıdığı hakları yoketme amaçlı olarak çıkarmaya çalıştığı yasayı savunurken, bu hakların Sovyetler'den kalma olduğunu belirterek, “**tahammül edilemez lüks miras**” diyordu. Aynı sözü

bugün Avrupa tekellerinin hükümetlerinden de duyabilirsiniz. Avrupalı emperyalistler bir dönem tanımak zorunda kaldıkları hakları hızla yok ediyorlar. Neden tanımak zorunda kalmışlardı? En başta Avrupalı emekçilerinin uzun yıllara yayılan, büyük bedeller ödenen mücadeleleri vardı bunun temelinde. Bir diğer etken ise, emekçilerin sosyalizme yönelen sempatilerini boşa çıkarmak, “bakın kapitalizmde de sosyal, siyasal haklar ve özgürlükler geniştir” diyebilmektir. “Sosyal Avrupa, sosyal devlet” dedikleri olgu böyle ortaya çıkmıştır. Bu iki faktörde de kapitalistler lehine gelişmeler yaşanmıştır. Sendikaların ideolojik olarak altının boşaltılması, düzeniçileştirilmesi ve sosyalizmin yarattığı baskılanmanın 1990'larla birlikte -şimdilik- ortadan kalkmış olması bilinen durumdur. Keza, hak ve özgürlükler konusunda, 11 Eylül'ün ardından Amerika'dan başlayan saldırılar Avrupa ülkelerini de içine alarak genişlemiş, terör demagojisi ile ilerici örgütlenmeler, Müslüman halklar baskı altına alınmaya başlanmış, sınırdışı uygulamaları, sınırsız gözaltı ve tutuklama yetkileri sıradan olaylar haline getirilmiştir.

İşte bu koşullarda; Avrupa Birliği'nin organizasyonu ile bütün ülkelerde sosyal, ekonomik haklara yönelik saldırı dalgası başladı. Avrupa çapında karar altına alınan ve ilk olarak Almanya'da uygulanmaya başlanan **Ajanda 2010**, saldırının adıydı. Çıkarılan son saldırı yasaları ile sosyal güvenlik sisteminde ciddi kesintiler ve ağır ek yükler getirilirken, Almanya'da yapılan bir araştırmanın gösterdiği gibi, yoksullaşma ve buna paralel zenginlerin sayısının da arttığı görülmüştür. Son aylarda yoğun protestolara neden olan **Hartz IV** Yasası da, **Ajanda 2010**'un bir parçası olarak gündeme getirildi. Bu yasa; işsizlere ödenen işsizlik parası ve yardımı azaltıyor ve sosyal yardımlarla birleştiriyor. İşsizlerin çok düşük ücretlerle kalifiye olmadıkları alanlarda çalıştırılmalarını da öngören yasa ile Alman hükümeti halktan kısıp tekellere aktararak bütçe açıklarını azaltmayı hedeflediğini belirtiyor. 2003 sonunda çıkarılan “**Sağlık Reformu**”, **Hartz IV** birlikte ele alındığında, bu kısıtlamaların nasıl yansıdığını şu şekilde ortaya koyabiliriz:

Sağlık alanında; diş, gözlük gibi giderlerin sigortaca ödenmesine son verilirken, devletin muayeneler için ödediği miktar yüzde 10-15'lere kadar düşürülmesi, ilaç ödeneğinin, ölüm paraları ve dul aylığının azaltılması ve 2006'dan itibaren kaldırılması. **Çalışma yaşamında;** gece vardiyası, hafta sonu ve bayram günleri mesai zammının vergilendirilmesi, işten atmalara karşı işçileri koruyan yasaların esnetilmesi. Bilindiği gibi, Almanya'da Siemens, Mercedes gibi

büyük tekellerde haftalık çalışma saatleri 40 saate çıkarılmış, birçok yerde işten atmalar yaşanmış ve hala da gündemdedir. Keza, benzeri uygulamalar başka Avrupa ülkelerine de yansımıştır. **İşsizler de** bu saldırı yasalarından en çok etkilenen kesim. İşsizlik parasından yararlanma

hakkının 32 aydan 12 aya düşürülmesi, işsizlik yardımının kaldırılarak, yerine getirilen işsizlik parası 2'nin miktarının düşürülmesi, verilen her işi yapma zorunluluğu gibi uygulamalar öne çıkmaktadır. **Emeklilik yaşının** sağlıklılarda 65'den 67'ye, sakat ve malüller için 60'dan 62'ye yükseltilmesi, emeklilik aylığında aidat ödemede yapılan düzenlemelerle düşüşler yaşanması da saldırının emeklilere yönelik boyutunu oluşturuyor. **Gençliğe yönelik** ise; harç uygulamaları, 25 yaş altı gençlerin verilen her işi yapma zorunluluğu nedeniyle mesleki eğitim alma hakkının sadece maddi durumu iyi olanların yararlandığı bir ayrıcalığa dönüştürülmesi gündeme getirilen uygulamalardır.

Almanya'yı temel alarak kısaca ortaya koyduğumuz bu kısıtlamalar birçok AB ülkesinde gündemdedir. Örneğin; “Sosyal hakların en geniş olduğu ülke” olarak bilinen Hollanda'da 2004 sonundaki bu kısıtlamalara karşı son 20 yılın en yoğun protestoları yaşandı. İngiltere'de, İşsizlik parası prim ödemesinden ayrıldı ve 6 aya düşürüldü. Yeni Çalışma Yasası'yla kamu hizmetlerinin ve eğitim sisteminin özelleştirilmesi okul harçlarını büyük boyutta yükseltti. Emekliler Emekli Sandığı'na ek ödeme yapmak zorunda bırakıldılar. Fransa'da; yoğun protestolara neden olan, çalışma süreleri uzatıldı. 2008'den itibaren emeklilik kesintisi artıyor, emekliler ek prim ödemek zorunda bırakılıyor. Gözlük, diş, kulaklık vb. tedaviler artık karşılanmadığı gibi tedavi ücretleri arttırıldı.

Kısıtlama ve saldırıların bir boyutunu da, Göç Yasaları'ndaki değişiklikler ve yeni “terör yasaları” oluşturuyor. Almanya ve İngiltere başta olmak üzere bu konuda ciddi bir saldırı vardır. Ülkelerinde faşizme karşı mücadele eden ilericiler, muhalifler bu yasalarla baskı altına alınıyor. Müslüman bir ülkenin vatan-daşı olmak, baştan “terör şüphelisi” olmak için yeterli görülüyor. İlticacılık kurumu ise neredeyse yok ediliyor. Almanya'nın Yeni Göç Yasası'nda olduğu gibi, ilticacılığın BM metinlerinde belirtilen siyasal, sosyal boyutları yok sayılıyor. İlticacılık, Alman tekellerinin beyin ve emek gücü ithaline göre düzenleniyor. Örneğin bu yasa; “**tehdit**” olarak görülen yabancılara suçlu olup olmadığına bakılmaksızın sınırdışı etmeyi getirirken, “*belirli iş kollarında kalifiye eleman getirilmesi kolaylaştırılmalı, yabancı akademisyenlerin Almanya'ya gelmeleri cazip hale getirilmeli*” deniliyor.

Çıkarılan yasalar şu sıralarda uygulamaya sokuluyor ve bunlara yenilerini ekleme hazırlığı yapılıyor. Sermayenin ve devletlerinin, başta yabancılar olmak üzere, emekçilere yönelik saldırıları bütün Avrupa ülkelerine yayılıyor.

Yurtdışında milyonlarca emekçi Türkiyeli hayat pahalılığından, dağ gibi büyüyen yoksulluktan, işsizlikten, ırkçı saldırılardan yakınıyor. Son zamanlarda 'terör' demogojileriyle korku ve dehşet ortamı yaratılmak isteniyor, yabancılar hedef olarak gösteriliyor. Irkçılık ve yabancı düşmanlığı artıyor. Krizin ve yoksulluğun sorumlusu olarak yabancılar lanse ediliyor. Türkiyeli emekçiler, 40 yıldır emeğiyle, alinteriyle yaşıyor, sömürülüyorlar. Bu yüzden, Anadolu Federasyonu, kampanyasına 'Emeğimizle varız, hakkımızı istiyoruz!' adını verdi ve 11 Şubat günü birçok yerde düzenlenen basın toplantıları ile kampanya başlatıldı.

Anadolu Federasyonu'nun, sosyal haklara yönelik kısıtlamalara, göç yasalarında yapılan baskıcı değişikliklere, yabancılar üzerindeki baskılara karşı kampanyası; bağlı kurumları bulunan Almanya, Avusturya, İsviçre, Fransa, İngiltere, Hollanda, ve Belçika'da gerçekleştiriliyor. 11 Şubat-5 Mart arası yürütülecek faaliyetler arasında; pankart, afiş, el ilanları, imza standları, toplantılar, seminerlerle bilgilendirmeler yapılacak, yürüyüşler düzenlenecek.

Kampanya talepleri

"Emeğimizle varız, hakkımızı istiyoruz" adını taşıyan kampanyada, siyasi, ekonomik, sosyal temelde talepler dile getirilerek, bunlar için mücadele yürütülüyor. Talepler şu şekilde:

- ◆ Yabancılar her düzeyde eşit haklar verilmeli.
- ◆ Anti-demokratik Göçmenler Yasası iptal edilmeli.
- ◆ Anti-terör yasası kaldırılmalı, düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne karşı yapılan saldırılar son bulmalı. Düşünce ve örgütlenme hakkı engellenemez. Haklar ve özgürlükler mücadelesi terör olarak görülemez.
- ◆ Yabancılar ve Müslümanlar terörist değildir. Vatandaşlık vermeme, işten çıkarma, sınır dışı uygulamalarına son verilmeli.
- ◆ Farklı milliyetlerden halkların din ve inançları üzerinde getirilen baskılar son bulmalıdır.
- ◆ Entegrasyon adı altında uygulanan asimilasyon politikalarından vazgeçilmelidir.
- ◆ Anadil eğitimi temel bir haktır, anadil eğitimi kaldırılmamalıdır.
- ◆ Sağlık ile ilgili reformlar kaldırılmalı. Ücretsiz sağlık hakkı geri verilmelidir.
- ◆ Eğitime getirilen kısıtlamalar kaldırılmalı, herkese eşit eğitim hakkı tanınmalıdır.
- ◆ Hartz IV Yasası ile ortaya çıkan işsizlik parası ve sosyal yardımların kesilmesi engellenmeli, bu ya-

Anadolu Federasyonu "Emeğimizle Varız, Hakkımızı İstiyoruz" kampanyası ile mücadeleye çağırıyor

sa iptal edilmelidir.

◆ Alman (ve diğer ülkelerin) vatandaşlığı almanın önüne getirilen engeller kaldırılmalıdır. Yıllardır bu ülkelerde yaşayan, çalışan ve vergi ödeyen herkese koşulsuz çifte va-

tandaşlık hakkı tanınmalı. Verilen vatandaşlıklar herhangi bir sebepten dolayı geri alınmamalıdır.

Krizin Sorumlusu Yabancılar Değil, Avrupa Birliği'dir KAMPANYA EYLEMLERİ:

Almanya: Kampanyanın resmi olarak başladığı 11 Şubat öncesinde bir şölen düzenleyen Anadolu Federasyonu, kampanya süresince yapacakları çalışmalarını duyurdu. 6 Şubat günü, Frankfurt Eschborn'daki halk şöleninde; Alzey Pir Sultan Abdal Derneği Folklor Ekibi'nin gösterisi, Grup Kardelen ve Ahmet Aslan'ın şarkıları, Köln Halk Sahnesi'nin dünya halklarının direnişini anlatan şiirleri, Grup Yorum'un kitleyi coşturan türkü ve marşları ile Mustafa Özarslan'ın türküleri yeraldı. Ölüm orucu, Felluce, Filistin direnişlerinden görüntüleriyle sinevizyon gösteriminin yeraldığı şölende, Anadolu Federasyonu Başkanı Nurhan Erdem de kampanyaya ilişkin bir konuşma yaptı. Yaklaşık 1000 kişiye seslenen Erdem, Alman devletin saldırı yasalarına değindiği konuşmasında, "emeğimizle varız, hakkımızı istiyoruz kampanyasına katılalım" dedi.

Frankfurt

Aynı zamanda Anadolu Federasyonu'nun da merkezinin olduğu Köln'deki kampanya duyurusu, 11 Şubat günü Köln Anadolu Halk Kültür Evi'nde, Federasyon başkanı Nurhan Erdem'in yaptığı basın açıklamasıyla yapıldı. Hartz IV ve Göçmenler yasasının esas olarak, Avrupa'da yaşanan ekonomik krizin faturasının göçmenlere ve emekçilere çıkarılması demek olduğunu vurgulayan Erdem, "bu yasaların bu kadar rahat bir şekilde uygulamaya sokulması bizim sessiz ve örgütsüz kalışımızdandır" dedi ve mücadele çağrısında bulundu.

Duisburg Anadolu Eğitim Kültür Merkezi kampanyanın duyurusunu Alman Sendikalar Birliği binasında düzenlediği basın toplantısında yaptı. Türk ve Alman basınının ilgi gösterdiği açıklamada, yeni

sorumlusu Avrupa Birliğidir” yazılı pankartlar taşındı. Dernek adına yapılan konuşmada da, Avrupa ülkelerinde ya-

Fransa: Paris’te kurulu bulunan Anadolu Kültür ve Dayanışma Derneği, 11 Şubat günü Strasburg St. Denis Meydanı’nda yaptığı basın açıklamasıyla kampanya duyurusunu yaptı. Bildirilerin dağıtıldığı eylemde, “Hak kısıtlamalarına karşı birleşelim, mücadele edelim” ve “Krizin, işsizliğin

yaşayan Türkiyeliler’in en ağır işlerde, en az ücretle çalıştırıldıklarına dikkat çekilerek, son dönemde çıkarılan yasalarla bu koşullarda dahi yaşamının zorlaştırıldığı belirtildi. “Örgütlenmek ve mücadele etmekten başka çaremiz yok” denilen açıklamada, kampanyadaki eylemler de anlatıldı.

yabancılar yasası, işsizlik yasası II ve çifte vatandaşlık konularındaki kısıtlamalara örnekler verildi ve yapılacak eylem ve etkinlikler anlatıldı. Kampanya’ya Duisburg ve çevresinde; PDS, Initiativ e.V., HDR, Rote Hilfe, MLPD, Bündnis Gegen Sozialabbau, Solid ve Rebell gibi bir çok kurum destek verdiklerini bildirdiler.

13 Şubat günü ise, Hochfeld pazarında açılan standlarda imza toplanması ve Hartz IV’e karşı Pazartesi gösterilerine katılımı devam etti. Gösteride bir konuşma yapan federasyon temsilcisi, kampanya hakkında Alman ve Türkiyeli emekçileri bilgilendirdi ve birlikte mücadeleye çağırdı. Pazartesi gösterilerini düzenleyen Duis Bürger Bündnis ile MLPD temsilcisi de yaptıkları konuşmada, federasyonun kampanyasına destek verilmesi gerektiğinin altını çizdiler.

Stuttgart Kültür Sanat Evi’nde 13 Şubat günü yapılan bir basın toplantısıyla kampanya duyurulurken, 100 kişinin katıldığı bir panelle devam etti. Sosyal ve siyasal kısıtlamaların ele alındığı konuşmaların yapıldığı panelde, Eren Can da türkülerıyla destek verdi. Stuttgart’taki faaliyetler, imza standlarında ve bildiri dağıtımlarıyla sürüyor.

25 Şubat’ta Federal Parlamento önünde oturma eylemi yapılacak olan **Berlin’de** faaliyette olan IKAD, 12 Şubat günü, Türkiyeli emekçilerin yaşadığı semtlerde kampanyayı duyurdu. IKAD çalışanları bildiriler dağıtarak, Hartz IV Yasası ve anti demokratik göçmenler yasasının kaldırılması için imzalar topladılar. IKAD başkanı ayrıca kampanyalarına ilişkin, Hürriyet Gazetesi ile bir röportaj yaptı. 15 Şubat günü ise bir basın açıklaması yapıldı.

Avusturya: Anadolu Federasyonu-Avusturya, 11 Şubat’taki basın açıklamasıyla kampanyanın startını verdi. Açıklamada konuşan Başkan Yardımcısı Hatime Azak, Anadolu’dan göç edip Avusturya’ya gelmiş Türkiyeli emekçilerin temel haklarının

Türkiyeli Emekçileri Haklarına Sahip Çıkmaya Çağırıyoruz

Anadolu Federasyonu Başkanı Nurhan Erdem

Kampanyanın amacı nedir? Nasıl bir sonuç hedefliyorsunuz?

‘Ajanda 2010’ adıyla bütün Avrupa ülkelerinde hak ve özgürlüklerin kısıtlanması kararı alındı. Bu çerçevede, 2010 yılına kadar kademeli olarak bütün Avrupa ülkelerinde; başta sağlık, eğitim, işsizlik yardımı vb. konularında köklü değişiklikler ve hak kısıtlamaları hedeflenmektedir. Bizler bu sosyal kısıtlamalarda ilk hedefin biz yabancılar olduğunu biliyoruz. Zaten Ajanda 2010’un ilk uygulamaları da yabancılara yönelik sosyal kısıtlamalar ve yasaklar oldu. Ajanda 2010’un ilk uygulandığı ülke, Almanya’dır. Bunun için Almanya’daki mücadele daha bir öncelikte ele alınmak durumundadır. Örneğin 2005 Ocak ayında Hartz IV ve Yeni Göçmenler Yasası uygulamaya girmiştir.

Avrupa’da yaşayan milyonlarca insanımız bu yasaların getireceği olumsuz sonuçlardan haberdar değildir. Öncelikli amacımız bu yasaların getireceği olumsuz sonuçlar konusunda aydınlatmaktır. Birçok yanı sıra göçmenlerin aleyhinde çıkarılan bu yasalar aynı zamanda Avrupa emekçi halklarına da yöneliktir. Bu yanı sıra kampanyamız herkesi, bütün halk-

ları kapsamaktadır. Yani, sadece Türkiyeli emekçilerin haklarını savunmayı değil aynı zamanda bu mücadeleyi örgütlü bir güce dönüştürüp Avrupa halklarıyla birleştirmeyi ve Ajanda 2010’un emekçiler lehine geri alınmasını sağlamayı amaçlıyoruz. Bu amaçla; kampanyamızın başladığı ilk günlerde Avrupalı onlarca kurum, parti, örgüt ve grupla görüştük. Şu ana kadar Almanya’dan PDS (Demokratik Sosyalist Partisi), Özgür-Der, Initiativ isimli kurumlar destek veriyor. Halen tüm ülkelerde görüşmelerimiz devam etmektedir.

Hangi ülkelerde yürütülüyor?

Anadolu Federasyonu öncülüğünde Almanya, Avusturya, İsviçre, Fransa, İngiltere, Hollanda ve Belçika’da.

Türkiyeli devrimci demokratik örgütlülükler, Türkiyeliler’in sorunları temelinde bir kampanyayı, bildiğimiz kadarıyla, ilk kez örgütleyiyor. Neden böyle bir ihtiyaç duyduunuz?

Evet, genel olarak Türkiyeli örgütlerin buradaki sorunlar çerçevesinde köklü

kısıtlanmasına ve sosyal hakların gasp edilmesine karşı olduklarını açıkladı. 2004'ün Avusturya'da, yerli halklar ve göçmenler için birçok yönüyle olumsuzlukların ağır bastığı bir yıl olduğunun altını çizen Azak, "sosyal hak gaspları, her alanda büyüyen ekonomik ve sosyal problemlerle geçirdik. Euro ile gelen yoksullaşma yeni ekonomik paketlerle derinleşerek Avusturya'da yaşayan tüm halkların omuzlarına yük olarak bindi. Hak gaspları tüm hızıyla sürüyor. Göçmenler, ilticacılar ekonomik kriz söylemleriyle hedef tahtasına oturtulmaktadır" dedi. Azak, "örgütlenmeli ve birlikte mücadele etmeliyiz" diyerek, kampanya etkinliklerine katılma çağrısı yaptı.

İngiltere: Anadolu Federasyonu'na bağlı Anadolu Halk Kültür Merkezi de, kendi binasında yaptığı basın toplantısı ile kampanya hakkında bilgi verdi ve yapılacak etkinlikleri açıkladı.

Hollanda: Rotterdam'da bulunan Anadolu Kültür Merkezinde 11 Şubat günü düzenlenen basın toplantısına; Sosyalist Parti, Kızıl Yarınlar ve İşçi Partisi (PVDA)'nden yetkililer de katıldılar.

İsviçre: Basel Kültür Merkezi, 19-26 Şubat tarihlerindeki bilgilendirme standları ile, Türkiye'li'leri mücadeleye çağırıyor.

Hollanda'da Neden Böyle Bir Kampanya?

Rotterdam'da kurulu bulunan Anadolu Kültür Merkezi, "Emeğimizle Varız, Hakkımızı İstiyoruz!"

kampanyasına Hollanda'da neden ihtiyaç duyulduğunu bir bildiri ile açıkladı.

Müslüman halklara yönelik saldırılarla ön plana çıkan Hollanda'da en başta bu saldırı, kampanyanın temel koşullarından birini oluşturuyor.

Anadolu Kültür Merkezi'nin açıklamasında şu noktalara dikkat çekiliyor:

"40 yıl önce düştük gurbet yollarına. Ülkemizden, sevdiklerimizden uzakta, binbir zorlukla yeni bir yaşam kurduk. Yeni bir ülke, yeni bir dil, yeni bir kültür... 40 yıldır emeğimizle, alınterimizle buradayız. Ancak, son yıllarda yaşanan ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmeler tüm halkı etkilediği gibi biz yabancıların yaşamını da dayanılmaz hale getirmektedir. Öyle ki hemen her olayın sorumlusu Müslüman-

Berlin

Hollanda

bir örgütlenme ve mücadelesi yok. Zaman zaman belirli yasalar veya uygulamalara karşı protestolar olmuşsa da, uzun süreli bir kampanya yürütülmemiştir. Keza, son süreçte artan işsizlik, hak gaspları konusunda da aynı şey geçerlidir. Yurtdışındaki halkımızın örgütsüzlüğü de böyle bir çalışma anlayışının hayata geçmemesinin sonucudur diyebiliriz.

Bizim duyduğumuz bu ihtiyaç, aslında burada yaşayan milyonlarca insanımızın duyduğu ihtiyaçtır. Bu yasaların bu kadar rahat bir şekilde uygulamaya sokulması bizim sessiz ve örgütsüz kalışımızdandır. Biz sessiz kaldıkça da hakkımızda daha birçok kararlar alınacaktır. Örgütsüzlük, haklarımızı aramamıza en büyük engeldir. Biz örgütlü bir gücüz. Her türlü anti-demokratik uygulama ve adaletsizliğin karşısında halklarımızın sesi olmaya çalışıyoruz. Federasyonumuzun kurulma ihtiyacı da bundandır. Örgütlülüklerimizi yaydıkça hak alma bilincini geliştirecek ve insanlarımızın sorunlarının çözümü de kolaylaşacaktır.

Halkın yaklaşımı konusunda izlenimleriniz nelerdir?

Kampanyamız yeni başladı. İlk hafta itibariyle genel çalışmalara gelen tepkiler hayli olumlu ve sevindiricidir. Kampanyayı yürüttüğümüz ülke ve şehirlerde birçok Türk ve yabancı gazetelerin izlediği basın açıklamaları, kent merkezlerinde bildiri dağıtımı yapıldı, imzalar toplandı, standlar açıldı ve binlerce afiş asıldı. İnsanlarımız kendi sorunlarına sahip çıkmaya ve güvenerek yaklaşmaktadır. Sloganlarımız açık, net ve herkesin kendini içinde bulabileceği içerdiktedir. Bu yanı sıra ilgi ile yaklaşılmakta, destekleyici ve olumlu tepkiler almaktayız.

Ne tür eylemler düşünülüyor?

Sıraladığımız talepler kapsamındaki 11 Şubat-5 Mart arasında yürüteceğimiz kampanya süresince bütün ülke ve şehirlerde eş zamanlı eylemlerimiz olacaktır.

Bazılarını şöyle sıralayabiliriz: 18 ve 25 Şubat'ta yerel parlamentolar

önünde oturma eylemi. 12, 19 ve 26 Şubat tarihlerinde enformasyon standlarında Hartz IV ve Yeni Göçmenler Yasası'nı protesto etmek için imza toplama. Her Pazartesi yapılan yürüyüşlere kendi taleplerimizi dile getirerek katılma. 5 Mart'ta Köln Ebertplatz'da, Almanya için merkezi yürüyüş. Aynı gün diğer Avrupa ülkelerinde de (Hollanda Rotterdam, İngiltere Londra, Belçika Liege, Fransa Paris, Avusturya Viyana, İsviçre Basel) yürüyüşler olacak.

Yurtdışındaki tüm Türkiye'li emekçileri bu eylemlere katılmaya, haklarına sahip çıkmaya çağırıyoruz. Tepkimizi ve gücümüzü birlik olup göstermeliyiz. Susmamalıyız. Örgütlenmeli ve birlikte mücadele etmeliyiz. Bu sorun yediden yetmiş hepimizi ilgilendirmektedir. Gençlerimizin geleceği, yaşlılarımızın çalışarak, emeklerini vererek kazandıkları hakları elimizden alınırken biz durup bakamayız. Avrupa'da yaşayan bütün halklarımızı aktif bir şekilde bu kampanyaya katılmaya, kendi sorunlarına sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Avrupa merkezlerinde pankartlar

Anadolu Federasyonu öncülüğündeki kampanya kapsamında birçok ülkede ilk günden itibaren pankartlar asılarak, Türkiye'yi ve Avrupalı emekçilere 'Emeğimizle Varız, Hakkımızı İstiyoruz!' şiarı duyuruldu. Birçoğu 6 metreye 4 metre büyüklüğünde olan ve Türkiye'li Emekçiler imzalı pankartlarda, "İşsizliğin ve Krizin Sorumlusu AB'dir" sloganının yazılı olduğu öğrenildi. Bunlardan bazıları şöyle:

Almanya: 11-15 Şubat arasında; Berlin İşbulma Kurumu önüne, Dortmund merkezli tren istasyonuna, Köln merkezindeki Cinedom civarına; Frankfurt'da, Hamburg'da Türkiye'lilerin yoğun yaşadığı Altona semtine, Stuttgart şehir merkezine asılan pankartlarla "Sosyal ve Politik Kısıtlama-

ların ve Ekonomik Krizin Sorumlusunun Avrupa Birliği" olduğu duyuruldu.

Belçika: Liege'de Anadolu'lu İşçileri imzasıyla Türkiye'lilerin yoğun olarak yaşadığı Longdoz'da 11 Şubat günü asılan pankartta, "Açlığın ve Yoksulluğun Sorumlusu AB'dir" yazıyordu.

Hollanda: Rotterdam'da 11 Şubat günü, merkez istasyonuna, Zuid Plein Köprüsü'ne, Den Haag şehrine, pankartlar asıldı.

İsviçre: Zürih Kantonu'ndaki Winterthur şehrinde 12 Şubat günü merkez meydanı bakan bir binaya "Krizin ve İşsizliğin Sorumlusu Yabancılar Değildir-Türkiye'li" yazılı pankart asıldı. Pankart asma eylemleri halen bir çok kentte sürüyor.

lar ve yabancılar olarak gösterilmeye çalışılırken halklar da birbirine karşı kıskırtılıyor ve yabancı düşmanlığı körükleniyor. Oysa Hollanda nüfusunun % 7'sini Müslüman göçmenler oluşturuyor. Ki 300 bini aşan nüfusuyla Türkiye'li birinci sıradadır.

Dün varolan haklarımız bugün birer birer elimizden alınıyor. Her gün yeni yeni yasalar çıkarılarak üzerimizdeki baskılar daha da arttırılıyor. Nereye kadar? Eğitimden sağlık harcamalarına kadar her alanda kesintiler yaşanırken, terör demogojileriyle yarattıkları korku ve dehşeti bahane ederek güvenlik harcamalarını arttırıyorlar. "Özgürlükler ülkesi" polis ve baskı devletine dönüştürülmeye çalışılıyor.

İrkçilik hızla yaygınlaşıyor. Yönetmen Theo van Gogh'un öldürülmesinin ardından en üst noktaya ulaştı. 2 Kasım'dan itibaren bir ay içinde, 174 ırkçı saldırı gerçekleşti. Bir düşünün "özgürlükler ülkesi"

olarak bilinen Hollanda'da, Nazi işgalinden sonra en baskıcı yasalar bugün karşımıza çıkarılıyor. Baskılar yeni çıkarılan Evlilik Yasası'yla birlikte artık özel hayatımıza kadar girdi. Kiminle, hangi şartlar altında evleneceğimize bile hükümet karar veriyor.

Ciddi bir ekonomik kriz ve yoksullaşma yaşanıyor. Araştırmalar halkın % 55'inin gelirinde düşüş yaşandığını ifade ediyor. Aralık 2003 ile Şubat 2004 tarihleri arasında 468 bin kişi işsiz kalmıştır. Yine hükümetin açıklamalarına göre 1 yıl içinde kendi ülkelerine dönen göçmenlerin sayısı 4 bini aşmıştır.

Hak gasplarının ve çıkarılan yeni yasaların kolay bir şekilde hayata geçirilmesinin nedeni bizim sessiz ve örgütsüz kalışımızdır. Sessiz kaldığımız sürece üzerimizdeki baskılar artacaktır. Bu sorunlar, yerlisi-yabancıyla, genci-yaşlıyla hepimizi ilgilendirmektedir. Sesimizi yükseltmeli, güçlerimizi birleştirmeliyiz.

Trabzon Polisi Yasa Bilir Mi?

Trabzon polisi, geçen ay kurulan Gençlik Derneği'nin faaliyetlerini engellemek için her türlü eşkiyalığa başvuruyor.

Gençlik Derneği'nin bulunduğu pasajda çalışan kapıcı, polis tarafından işbirliğine zorlanıyor. Trabzon siyasi şube polisi ve MİT'ten olduğunu söyleyen kişiler, kapıcıyı ev ve pasaj telefonundan sürekli arayarak görüşmeye çağırıyor. Elbette, dernek üyelerini, "bunlar burda örgüt inşaa ediyor" vb. sözlerle "suçlu" göstermeyi ihmal etmiyor. Aynı şekilde, mülkünü, Gençlik Der-

neği'ne kiraya veren büro sahibi de, "neden kiraya verdiği, ne ilişkisi olduğu" şeklinde tehdit ediyor ve derneğin yedek anahtarını kendilerine vermesi için baskı uyguluyor.

Tüm bu yapılanların tek birinin kendi yasalarında dahi yeri yoktur. Ama polis devletinde yasalar değil, polisin keyfiliği ve demokratik kurumların bir biçimde baskı altında tutulması belirleyicidir. İl Emniyet Müdürü'nün emriyle gerçekleştirilen bu tür yasadışı-lıkları yeni değildir. Daha önce de dergimizin Trabzon temsilciğine benzeri yöntemleri uygulamıştı.

İşçileri ve Adalet Bakanları'na soruyoruz; Trabzon'da yasa var mı? Bu kentin polisleri, demokratik kuruluşları eşkiyalık yöntemleriyle sindirmeleri için yasalar-dan muaf mı tutulmuşlardır?

Erzincan'da Soruşturmalar

Soruşturmalar gençliğin demokratik mücadelesine karşı kullanılmaya devam ediliyor. 17 Ocak 2005 tarihindeki AB konulu basın açıklamasına katılmak için Ankara'ya giden ve gözaltına alınan Erzincan Gençlik Derneği üyesi öğrenciler Elem Özkan ve Sunay Güzel'e Erzincan Eğitim Fakültesi Dekanlığı, Ekrem Kaya'ya da Hukuk Fakültesi Dekanlığı tarafından soruşturma açıldı. Ayrıca; 16 Ocak günü tutuklanıp geçtiğimiz hafta serbest bırakılan 28 DEHAP'lı öğrenciye Eğitim Fakültesi Dekanlığı tarafından soruşturma açıldı.

Üniversiteleri polisler yönetmeye devam ediyor!!!

Sandra Bakutz Serbest Bırakılmalıdır!

1 Nisan davası duruşmasını izlemek amacıyla, heyet olarak 9 Şubat günü Avusturya'dan Türkiye'ye gelen enternasyonalist devrimci Sandra Bakutz, İstanbul Atatürk Havalanı'nda gözaltına alındı. Bir gece gözaltında tutulan Bakutz, ertesi günü çıkarıldığı İstanbul 12. ACM'de, hakkında Ankara 2

No'lu DGM'nin 2001 Eylül'ünde verdiği gıyabi tutuklama kararı olduğu gerekçesiyle tutuklandı. "DHKP-C üyeliği" iddiasıyla tutuklanan Bakutz, Paşakapısı Tutukevi'ne konuldu.

Olaya ilişkin açıklama yapan Türkiye'den ve Avrupa'dan demokratik kuruluşlar, Bakutz'un bir hukuksuzluğa karşı dayanışma amacıyla Türkiye'de bulunduğunu ve kendisinin bir başka hukuksuzluğa maruz kaldığını dile getirdiler.

Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu, Hal-kin Sesi TV, Avusturya Anadolu Federasyonu, çeşitli Avrupa ülkelerindeki TAYAD Komiteler, Junge Welt, Uluslararası dayanışma için Bonn'daki çalışma ortamı, Danimarka International Forum, Khiam Rehabilitation Center for the Victims of Torture, Kommunistische Initiative, Heike Schrader, Gewerkschaftlichen Linksbloks in der Postgewerkschaft Başkanı Robert Hobek, Avusturyalı sendikacı Roman Dietinger, Antiemperyalist Koordinasyon ve daha birçok kişi ve kurum tarafından yapılan açıklamalar ve dayanışma mesajlarında, Bakutz'un serbest bırakılması istenirken, Türkiye faşizmi kınandı. Protesto amaçlı olarak, Türkiye Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık, Adalet, İçişleri, Dışişleri Bakanlıkları'na protesto faksları çekme çağrısında bulunulurken, çeşitli demokra-

tik kuruluşlar, Avusturya'da Sandra'nın serbest bırakılması için kampanya başlattılar. Kampanyaya Sandra Bakutz'un ailesinin de katıldığı belirtilirken, bu amaçla çeşitli eylem ve etkinlikler yapılacağı ve Avusturya devleti nezdinde de girişimlerde bulunulacağı öğrenildi.

Avusturyalı Devrimci Bakutz, alternatif yayıncılık yapan "Gerçek A.S.B.L." adlı vakfın sekreteri ve serbest gazeteciydi. Ülkemize daha önce de, Trabzon'da görülen Gazi katliamı davası gibi birçok dava ile dayanışma amacıyla gelmiş ve 1998'de kayıplarla ilgili olarak bir başka heyetle birlikte geldiğinde de Ankara'da sivil polisler tarafından gözaltına alınmış, tehdit edilmişti. Avrupa ülkelerinde başta tecrit ve ölüm orucu olmak üzere, Türkiye'deki anti-demokratik uygulamalar, katliamlara karşı etkinliklerde yeralan Bakutz'un tutuklanmasının da asıl olarak bu faaliyetlerinin yarattığı hazımsızlık olduğu, kurumlar tarafından yapılan açıklamalarda vurgulanıyor.

Belçika'nın Liege Şehri'nde, 13 Şubat günü, Belçika Anadolu Halk Kültür Eğitim Merkezi (BAH-

Belçika Anadolu Halk Kültür Merkezi Açıldı

KEM)'nin açılışı yapıldı. Kuruluş amaçlarının anlatıldığı konuşmanın ardından türküler söylendi, halaylar çekildi. BAHKEM'in faaliyetleri arasında, kimisi bir süredir yapılan, çeşitli kursların yeralacağı belirtilirken, BAHKEM'in gençlerin ve ailelerin, kültürümüzden uzaklaşmaması için bir çekim alanı olmayı hedeflediği dile getirildi. BAHKEM aynı zamanda Belçikalılar için de Anadolu kültürünü tanıtmaya merkezi haline gelmeyi amaçlıyor.

Adres: Rue Gretry 151 4020 Liege

Sayı 146

41

20 Şubat
2005

Sinan Bozkurt'a Özgürlük!

Almanya'ya iadesi için 11 aydır Yunanistan'ın Komitini Hapishanesi'nde tutulan Türkiyeli Devrimci Sinan Bozkurt'un özgürlüğü için eylemler sürüyor. Sinan Bozkurt ile Dayanışma Komitesi, 10 Şubat günü Yunan Meclisi'nde parti temsilcileriyle görüştü. Aynı günün akşamı ise Atina merkezindeki Propilea Meydanı'nda miting ve meclise kadar bir yürüyüş yapıldı.

Yunan sendikaları ve sol gruplarının da katılımıyla 700 kişi "SİNAN BOZKURT'A ÖZGÜRLÜK!" sloganını haykırdı. Mitingte konuşan Komite temsilcileri, anti-faşist anti-emperyalist mücadelesiyle herkesin tanıdığı bir devrimci olan Bozkurt'un asılsız ve düzmece suçlamalarla iade edilemeyeceğini vurguladılar. Boz-

kurt'un tutuklanmasından bu yana, 48 milletvekili, yüzlerce sendika, federasyon ve derneğin, serbest bırakılmasını istemesine rağmen yaklaşık 11 aydır tutuklu bulunduğu belirtilerek, Adalet Bakanlığı'nın bir an önce olumlu karar vermesi istendi.

Dayanışma Halkların Silahıdır

Mitingin ardından Yunan Meclisi'ne yürüyen kitle, "Terörist Devrimciler ve Halklar Değil, Emperyalistlerdir, Dayanışma Halkların Silahıdır, Kahrolsun Emperyalist Yeni Dünya Düzeni ve Terör Yasaları, Yaşasın Halkların Dayanışması" sloganları attı.

Tekrar meydana dönen kitleye seslenen Komite temsilcileri "Bozkurt serbest bırakılıncaya kadar mücadelemiz devam edecek" dedi.

Şimdi Cüretle Öne Atılma Zamanıdır

Soruşturmalar öğrenci gençliğin üzerine karabasan gibi çöktü. İktidar bir yandan öğrenci affıyla göz boyamaya çalışırken diğer yandan devrimci demokrat öğrencilere soruşturmalar açarak okullardan uzaklaştırıp atmakta. Böylesi bir gerçeklik karşısında öğrenci affının göz boyamadan öte bir şey olmadığını bir kez daha görüyoruz. AB'ye uyum adı altında yapılan bu göz boyamalar bizler açısından yabancı şeyler değil. Bir yandan AB'ye uyum adı altında karar alırken diğer yandan en meşru yasal basın açıklamalarımıza azgınca saldırılmakta, gözetilme alınmaktadır. Genelde tüm kesimlere özelde öğrenci gençliğe yönelik bu saldırıların tek amacı var; düşünen, üreten, sorunlara sahip çıkan bir gençliğin olmasını istememeleri. Çünkü böylesi bir gençliğin varlığı onları tehdit etmektedir. Böyle bir gençliğin var olması, istedikleri gibi sömürü baskı yapmalarına büyük bir engeldir. Böyle olunca da ilk işleri bu gençliği tasfiye etmek olmaktadır.

Gençlik bu saldırılarla ilk kez karşılaşmıyor. Şöyle bir tarih sayfalarını araladığımızda her dönem çeşitli saldırılara maruz kaldıklarını görüyoruz. Bir dönem faşist saldırılar yoğunken başka bir dönem okuldan atmalar, soruşturmalar, gözetilme, kaçırmalar, polis tehditleri ve daha birçok şey sıralayabileceğimiz saldırılarla karşı karşıya kalmışlardır. Bugün hepsini birarada yaşamaktayız. Her yönden yoğun bir saldırı söz konusudur. Öğrenci gençliğin içinde bulunduğu örgütsüz durumdan yararlanarak sürdürdükleri bu saldırı karşısında, dün nasıl olduysa bugün de karşı durma, mücadele etme zamanıdır. Tarih sayfalarını dolaşmaya devam ettiğimizde bu karşı duruşların birçok örneğini göreceğiz. Mesela, 12 Eylül öncesine baktığımızda faşist saldırıların en üst düzeyde olduğunu görürüz. Sivil resmi faşist saldırı sonucunda birçok insan yaşamını yitirmiştir. Ama öğrenci gençlik direnme ruhuyla bu saldırılara karşılık vermiştir. İşgaller, boykotlar, cezalandırmalarla bu saldırılar göğüslenmiştir. Bu yönüyle bakıldığında 1980 öncesi dönem, anti-faşist mücadelenin en yoğun yaşandığı dönem olarak karşımızda durmaktadır. Saldırıya boyun eğilmemiş büyük bir cüretle püskürtülmüştür. Cüreti en iyi ifade eden bir örnek de 1989 yılında yaşanmıştır. 1 Aralık 1989'da sivil faşistler İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu'nda dernek afişlerini indirek, faşist "Bizim Ocak" Dergisi'nin afişlerini as-

mışlardı. Polisin gözü önünde gerçekleşen bu saldırı tam bir işbirliğinin ispatıydı. O sırada bir tek DEV-GENÇ'li vardı okulda. Tek başına faşistlerin afişlerini indirir ve yırtar Hamiyet Yıldız. Tektir ama yalnız değildir Hamiyet. Cesaret ve cüretle öne atılır. Bu tavrıyla büyük bir direnişi başlatmış olur. Haberin kısa zamanda diğer okullara yayılmasıyla DEV-GENÇ'liler Basın Yayın'a gelirler. İktidarın okulları sivil faşistlerle zapt-u rapt altına alma girişimine işgalle karşılık verilir. Rektör Cem Demiroğlu ve okul müdürü Tayfun Akgüner'in polisin saldırmasını istemesiyle, **polis-idare-sivil faşist işbirliği** daha bir açık hale gelmiştir. 1 Aralık direnişi, cüreti ve kararlılığıyla ardında büyük bir sempati bırakmış ve faşizme karşı net ve sert bir cevap olmuştur.

Evet tarihimize baktığımızda cüretin en üst boyutlarıyla karşılaşırız. Hamiyet Yıldız bunlardan biriydi. Hamiyet'in cüreti bugün bize şunu gösteriyor ki her türlü saldırı karşısında bizlerin yapacağı tek şey var; o da bu cüreti bizlerin de göstermesi. Belki bugün insanlara bir şeyler anlatmakta zorlanıyoruz. Çünkü kültürel yozlaşmanın yarattığı bencillik, bananeçilik, vurdumduymazlık salgın bir hastalık gibi her yeri kaplamış durumda. Ama önemli olan bizlerin haklı ve meşru olmasıdır. Bizler eğer ki bıkmadan usanmadan tüm emeğimizle çabamızla haklılığımızı ve meşruluğumuzu anlatırsak, saldırılar karşısında Hamiyet'in cüretini, kararlılığını gösterebilirsek, bu salgın hastalığın önüne geçeriz. Tarihimiz bu örneklerle dolu demiştik. Bizler de bu tarihin mirasçılarıysak eğer, o zaman bizlerin de aynı tavrı göstermekten başka bir yolumuz yok. Hiçbir şey kolay ve kendiliğinden ya da birileri tarafında verilerek kazanılmıyor. Her bir kazanım büyük emekler, çabalar ve bedellerle elde ediliyor. Bugün öğrenci gençlik olarak başta soruşturmalar olmak üzere her türlü saldırı ve baskının karşısında cüretle durmak zorundayız, başka bir alternatifimiz yok. Bu cüreti göstermediğimiz takdirde, bugüne kadar kan can pahasına kazanılan mevziler de bir bir ellerimizden alınacak. Şimdi mevzilere yeni mevziler ekleme zamanı, varolan mevzileri koruma zamanıdır. Bu bizler için bir görevdir ve bizler de bu görevi en iyi şekilde yerine getirmeliyiz.

Gençlik Federasyonu

Sol İçi Hukuk

Gündemimize gelen tüm konularda bunun sıkıntılarını yaşıyoruz;

“Sol içi şiddet”i tartışmak için solun tüm kesimlerinin katılacağı bir kurultay önerdik. Kurultayla neyi amaçladığımızı bir kez daha özetleyelim: Öncelikli amaç, şu veya bu grubu mahkum etmenin ötesinde, bir anlayışın mahkum edilmesidir. Geçmişe yönelik tartışmalar, zor, sancılı olabilir. Somut sonuçlara ulaşamayabilir. Ama bunu masaya yatırmak bundan sonra ne olmalı sorusuna ortak bir cevap bulmamızı sağlayabilir. Buradan çıkacak sonuçlar da, bundan sonra olacakları engelleyici bir faktör olacaktır. Kurultay, anlayışı mahkum etmekle de kalmayıp geleceğimize yönelik olarak sol içi bir hukukun oluşturulmasının da önünü açmalıdır. Bu hukuk, yalnızca “sol içi şiddet” alanıyla sınırlı kalmayıp solun iç ilişkilerinin tümünü kapsayacak bir muhtevada da olabilir. Biz olmasını mümkün ve gerekli görüyoruz.

Mümkün, çünkü, kimse teorik olarak buna karşı görünmüyor. Gerekli, çünkü, solun kendi iç ilişkilerinde yaşadığı sorunlar, halk muhalefeti mevcut gücünün gerisine çeken bir zaafiyet oluşturuyor.

Doğal, geleneksel hukukumuzun yetmediği yerde, iç hukukumuzu kurumsallaştırmaktan kaçınamayız: Bindiği gibi, hukuk, en genel anlamıyla iki kategoride ele alınır: **Geçerli hukuk, doğal hukuk.** Geçerli hukuk, esas olarak devlet tarafından yapılan yasaları ifade ederken, doğal hukuk, insanlar, çeşitli toplum kesimleri, kurumlar arasında gelenekselleşmiş olarak, ahlaki ilkeler, görenekler halinde bulunan kuralları dile getirir.

Solun hem farklı ülkelerdeki, hem ülkemizdeki tarihine bakıldığında, aradaki ilişkilere bir çok durumda yazılı bir hukukun değil, geleneklerin, ideolojik-kültürel ilkelerin yön verdiği görülür. Yani başka bir deyişle, sol ideolojisiyle, kültürüyle, ahlakıyla doğal bir hukuka sahiptir.

Ancak mevcut durumda bu geleneklerin aşındığı bir gerçektir. Bugün sol içinde yazılı olmayan sözlü-geleneksel bir hukukun varlığından veya nesnel olarak varolan bu hukukun **geçerliliğinden** söz etmek oldukça güçtür. Soldaki çok parçalılık, bu parçaların solun sınırlarını zorlayan çok farklı politik yönelimlere girmiş olması, burjuva ideolojisinin açık-gizli sızmasıyla yaşanan ideolojik tahribat, onyılların biriktirdiği pratik sorun ve güvensizlikler, doğal bir hukukun işlemlerini güçleştiren başlıca faktörlerdir.

güncel örnekler olarak Irak konusunda alınacak tavırdan, Newroz’a, 8 Mart’a kadar, her şeyin örgütlenmesinde sorunlar içinde buluyoruz kendimizi. **Asgari müştereklerin** en açık olduğu noktalarda bile bu kadar çok sorun yaşarken “doğal bir hukukun işlediğini” söylemek mümkün değildir. Denilebilir ki, bunlar solun rekabetçiliğinden, grupçuluğundan şu veya bu anlayışlarından kaynaklanıyor. Doğrudur, evet kaynak bunlardır. Ve bunlar bugünden yarına aşılamaz, bir süreç işidir. Hukuk işte tam da bu noktada gereklidir. Sol içi hukuk, bu noktada, varolan olumsuz anlayışların solun ilişkilerinin ve mücadelesinin bütününe zarar vermesini sınırlayıcı, olumsuz anlayışların değişmesini zorlayıcı bir rol oynayacaktır.

İdeolojisine güvenenler, yarın da politikada ilkeli ve tutarlı olacağından emin olanlar, sol içi hukuka karşı çıkmaz: Kalıcı işler yapmalıyız. İktidar iddiasına uygun, somut kurumsallaşmalara sahip olmalıyız. Sol kendi sorunlarını neden tartışmasın? Sol kendi hukukunu niye oluşturmamasın?

Hiç kimse için bunun görünür bir sakıncası yok; teorik bir itiraz yok. Ama iş pratik, somut adım atmaya gelince, teorik-politik gerekçeleri açıklanamayan çekinceler ortaya çıkıyor. Olumsuzluklar, güvensizlikler sıralanıyor. Hiç kimse o olumsuzlukların, güvensizliklerin olmadığını iddia etmiyor ki; tam tersine yukarıda da belirttiğimiz gibi, bunlar varolduğu için sol, bir iç hukuka daha fazla ihtiyaç duyuyor.

Kendi ideolojisine, politik hattına, ilkeli ve tutarlı olacağına güvenenlerin sol içi kalıcı bir komisyon, sol içi bir hukuk oluşturulması konusunda çekincelerini geri çekip, “olmaz” tavrından vazgeçip çabalarını bunların nasıl mümkün olabileceği üzerine yoğunlaştırmaları gerekir.

Sol içi hukuk, solun birliğini de güçlendirici olacaktır: Solun birliğinin çok çeşitli biçimleri vardır. Belli bir konuya, zamana ilişkin oluşturulan platformlar açısından da, Halk Cephesi, Demokratik Cephe, Muhalefet Meclisi gibi daha geniş kapsamlı birlikler açısından da bu birliklerin işleyişini belirleyen sol içi bir hukukun varlığı ön şarttır. Kendi iç hukuku olmayan bir birlik, işlemez, uzun ömürlü olmaz. Bu anlamda solun bir iç hukuka sahip olması, birliklerin de önünü açan, yıpranmış ilişkileri

onaran, güven sorununu asgariye indiren bir rol oynayacaktır.

Zayıf hukuk geleneği, bugüne kadar oluşturulmuş birçok birliğin de en zayıf yönünü oluşturmuş, birlikler, başta şaşaalı programları imzalayan şu veya bu grup tarafından fütursuzca etkisizleştirilmiş ve birliğin diğer üyeleri, bu durumu elleri böğründe seyretmekten başka bir şey yapamamışlardır. Çünkü programa uyulmadığında, kararlar çiğnendiğinde, birlik fiilen tasfiye edilmeye kalkışıldığında, bunları önleyecek veya bunları yapana karşı bir tavır alınmasını sağlayacak bir hukuk oluşturulamamıştır. Dağılıklarını bile halka açıklayamayan birlikler bu şekilsizlik üzerinde doğmuştur. Yapılan resmi açıklamalar esas alınır, halihazırda solda onlarca birliğin sürüyor olması lazım; çünkü bunların kuruluşu halka ilan edilmiş, ama sınıflar mücadelesi sahnesinden çekildikleri ilan edilmemiştir. Çünkü bu birliklerin dağılması bile ortak bir hukukla gerçekleştirilmemiş, birlikler, kendiliğinden, tozun havaya savrulduğu gibi dağılmışlardır. Böyle bir dağılmanın hesabını kim kime sorabiliyor? Hiç kimse. Çünkü solu, birlik üyelerini, birbirlerine karşı sorumlu kılacak ne geleneksel, ne kurumsallaşmış bir hukuk yürürlükte değildir.

Kurultayın, beraberinde oluşturulacak bir komisyonun, sol içi hukukun solun ilişkilerinin bütününü açısından oynayabileceği bu rolü görmek,

konuyu genel görüşmeler düzeyinden çıkartıp somut adımlar atmak açısından önemlidir.

Sol içi hukuku kapsayıcılığı, bizim kendimize güvenimiz, tutarlılığımız kadar geniş olacaktır! Sol içi hukukun kapsamı ne olacaktır. Bu hukuk, sol içi şiddet ve diğer tür anlaşmazlıklardan, siyaset yasakçılığına, ortak hareket etmenin asgari kurallarından çeşitli alanlardaki dayanışmaya kadar birçok alanı kapsayabilir. Bunun önündeki tek engel, ideolojik ve pratik güvensizliklerimiz olacaktır.

Şu hareket katılmaz, bu hareket uymaz şeklinde düşünceler olabilir. Bu düşüncelerin gerçeklik payı da olabilir. Sol içi komisyon, sol içi hukuk konularında olumsuz bir konumda bulunanlar, ancak solun büyük bir çoğunluğunun **ortak iradesi** karşısında bunları kabul edebilirler ve bu da solun kazanımı olur.

Biz, her sorunu çözecek, her derdimize deva olacak bir şey önermiyoruz. Bunu iddia etmek, gerçekçi olmamaktır. Öte yandan, solun böyle bir hukuka ihtiyacını yadsımak da, solun gerçeklerine yabancılaşmak demektir. Artılarımızla, eksilerimizle gerçeğimiz ortadadır. Ve bundan dolayı da, sorunlarımızı asgariye indirecek, birliktelik zeminimizi güçlendirecek bir hukuka ihtiyacımız vardır.

Sayı 146

44

20 Şubat
2005

ZAMAN

Terör örgütleri PKK/Kongra-Gel ile DHKP-C birbirine düştü.

Kontrgerilla medyası devrede

Herkesin dikkatini çekmiş olabileceği gibi, 9 Ocak'ta üç semtte birden HÖC'lülere karşı gerçekleştirilen saldırı ve sonrasındaki gelişmeler, burjuva basında pek yer almadı. Oysa açık ki, yaratılan provokasyon ortamı, oligarşinin medyasının üzerine "balıklama atlayacağı" bir gelişmeydi.

Ama farklı bir taktik izlediler bu kez. Önce görmezlikten geldiler, **"bırakalım çatışsınlar, birbirlerini yesinler"** politikası izlediler.

Biz **oyunu bozunca**, kışkırtıcı yayınlara başladılar. 29 Ocak tarihli H.O. Tercüman'da, 12 Şubat tarihli Zaman'da Gazi'yle ilgili yayınlara

nan yazılar, herkes için uyarıcıdır. 12 Şubat tarihli Zaman'da yeralan **"PKK'lılar DHKP-C'lileri dövdü, iki örgüt düşman oldu..."** haberinde olduğu gibi, her türlü yalanı da devreye sokarak, kışkırtacakları açıktır.

Onları böyle olayın üzerinden bir, bir buçuk ay geçtikten sonra kışkırtıcı haberler yapmaya iten neden, **heveslerinin kursaklarında kalmış olmasıdır**. Bu konuda izlediğimiz yöntemin, kurduğumuz komisyonun isabeti işte buradadır. Onların heveslerini kursaklarında bırakmaya devam etmeliyiz. Onlar solun birbirine düştüğünün demagojisini yaparken, karşılıklarına daha güçlü, daha birlik halinde çıkmak, yalnızca **"iç sorunumuzu"** çözmüş olmak değil, burjuvaziye karşı büyük bir kazanımdır.

SİP'in Küçük Kardeşi Konuştu

atılan olumlu adımları bozguna uğratma peşindedir. Denilecektir ki Alintericiler niye böyle yapıyor? Kışkırtıcılıkları, bozgunculukları amacına ulaşırsa, onların ne çıkarı olacak? Bunun

Alinteri çevresinin bir süredir çıkarmakta olduğu Ufuk Çizgisi adlı dergide, Gazi, Nurtepe ve ve Alibeyköy'de 9 Ocak'ta DEHAP'lıların HÖC'e karşı gerçekleştirdiği saldırı ve sonrasındaki gelişmeler üzerine bir yazı yayınlandı.

Bu sorun gündeme geldiğinden bu yana tekrar tekrar belirtiyoruz ki; yaşananlar sadece DEHAP ve HÖC'ü ilgilendirmiyor; tüm solun sorunu olarak görülmeli, tüm sol sadece lokal olarak bu sorunun değil, bir bütün olarak sol içi şiddet sorununun çözümü için çaba göstermelidir. Bu çabanın bir parçası olarak da herkes bu konuda ki düşüncelerini, önerilerini yazmalı, tartışmalı.

Fakat, Ufuk Çizgisi'nde yeralan **"Siyasette lümpenleşmeye seyirci kalınamaz"** başlıklı yazının bu amaçla hiçbir ilgisi yok.

Tam tersine, her satırından kışkırtıcılık, bozgunculuk akıyor.

Söz konusu yazıda hiç sıkılmadan **"Bay Provokasyon'un önü kesilmeli"** demekteler. Alintericiler merak etmesin, provokasyonun önü en azından bugün için kesilmiştir; lümpen diye küçümsediği Gazi halkının provokasyona geçit vermeyen kararlılığı ve olgunluğuyla, HÖC'ün sol içi şiddet konusundaki berrak anlayışıyla ve HÖC ve DEHAP dahil, solun bir komisyon kuruluşuna onay vermesiyle, bu konuda önemli bir mesafe katedilmiştir. Ama "Bay Kışkırtıcı" asıl bundan rahatsızdır.

Küçükük dünyasında, küçük hesaplarının ihtirasından başka bir şey göremez, düşünemez haldeki Alinteri, HÖC'le DEHAP arasında çıkan bu soruna da, devrimci sorumlulukla değil, ihtiraslarıyla yaklaşmıştır.

Alinteri, kışkırtıcı, bozguncu tavırlarına daha bu sorunun çözümü için sol içi bir komisyon oluşturulması önerilerinin tartışılması sırasında başlamıştır. Toplantıları adeta sabote etmiş, solun anlaşmaya yaklaştığı her aşamada, sorunu çıkmaza sokacak tartışmalar açmış, en başa döndürmeye çalışmıştır.

Bu yazı da komisyonun onlara rağmen oluşturulması, çalışmaya başlaması karşısındaki tahammülsüzlüğün ürünüdür. Hala ne yapıp edip

cevabına geleceğiz.

Ancak en başta açık olan şudur ki; halk güçleri arasında yaşananların **"Yerel Susurluk"**, **"it dalaşı"** diye adlandırılması, Gazi'deki halk örgütlülüklerinin **"lümpenler"** diye aşağılanması, iyi niyetli bir amaçla, hatta solun literatürüyle açıklanamaz. Güya "semtteki emekçiler", Gazi'de yaşananları **"Yerel Susurluk"**, **"it dalaşı"** diye yorumluyorlarmış. Alintericiler daha cesur olmalı; kendi yorumlarını emekçilerin arkasına gizlenerek söylememeliler. **"Yerel Susurluk"**, **"it dalaşı"**; bunlar çok bilinçli seçilmiş kavramlardır ve bu seçimin kışkırtıcılıktan, bozgunculuktan başka hiçbir amacı olamaz.

Alintericiler, aynı yazıda **"devrimci demokrasinin tıkanığında"** girip, varoşların lümpenliğinden çıkıyor. Sanki SİP'in küçük kardeşi konuşuyor. Bunların hepsi daha önce üstelik aynı kelimelerle SİP tarafından da dile getirilmişti. Alintericiler, farklı kavramlar bulacak bir yaratıcılıktan bile yoksundur. Reformizmde, "akıllı solculuk"ta ne varsa, Alinteri'nde de o vardır.

Bu büyük tespiti, yani **"devrimci demokrasinin tıkanığında"** tespitini yapıyorlar ya; mesele o zaman anlaşılıyor; meydan kendilerine kalacak. Kışkırtıcılık, bozgunculuk da işte burada ortaya çıkıyor. Onlar birbirini yesin, meydan bana kalsın anlayışı. Çünkü başka türlü, meydana onun varlığı yokluğu belli değil. Saldırıp gündeme girmeyi düşünüyor. **"Nasıl kendimden bahsettirim"** diye çırpınıyor. Eh tamam işte, kendilerinden bahsettik. Ne oldu, Alinteri biraz daha mı büyüdü, "propagandasını" mı yapmış oldu "devrimci demokrasinin tabanına"?

İhtirasları beyinlerini küçültmüştür. İhtirasları o kadar büyüktür ki, gerçekleri görmelerini engellemektedir. Adeta, ben tahrik etmeliyim ki ben tartışmalıyım tavrıyla yazılmıştır bu yazı.

Komisyonu kurdurmama tavırlarındaki amaç neydi? Komisyon kurulamasın, sorun tıkansın, çatışsınlar... Komisyon kurulduktan sonra da aynı bozgunculuğu sürdürüyorlar.

Komisyon oluşturulması tartışmalarında işine geldiğinde "halk çok gergin, her an birbirine girebilir" diyen, işine gelmediğinde "ben halkla

konuştum, ortalık sakin” diyebilen, vakıf olmadığı olayları, spekülasyonları ortaya atarak tartışmaları resmen “kızdırmaya” çalışan Alintericiler, bu yazılarında da hiçbir şey bulamayıp, “Zülfikar Karaca” imzalı bir kontra bildiriye veya 1999’da Kadıköy’de yaşanan bir olayı ortaya atıyor. Kadıköy’de ne olup bittiğini de bilmiyor. Sorup araştırmıyor da. Atıyor. İki kişi öldü diye yalan yanlış yazıyor 7-8 yıl önce diye yuvarlıyor. Bütün bu yuvarlamalar, yalan yanlışlar nedensiz değildir; Alintericiler, nereden ne bulup gündeme getiririz de, “Sol İçi Komisyon”u bozguna, süreci sekteye uğratırız hesabındadırlar. Alinteri’nin bu sorunun başından itibaren izlediği bozgunculuk politikası bozguna uğramıştır. Sorun budur.

Alinteri “siyasette lümpenleşme”yle değil, kendilerinin devrimciliğe yabancılaşmasıyla uğraşmalıdır

Herkes dikkatli olmalıdır. Hesaplarını doğru yapmalıdır. Hele Alintericiler, hesaplarını on kez, yüz kez daha gözden geçirmelidirler.

Bu sınıflar mücadelesi arenasından devrimciler tümüyle yokolsalar da, Alinteri hiçbir yarar sağlayamaz.

Peki diyelim ki, o siyaset lümpenleri örgütlüyor, beriki “deformasyonun dip noktaları”ndaki kesimleri. Peki kendileri nerede ne yapıyorlar, kimi örgütlüyorlar, gören, bilen var mı? Alintericiler de gecekondularda güç olmak ister, ama olamazlar. O lümpen diye aşağıladıklarının bir tekini örgütleseler, devrimcileştirse, kendilerini “en komünist” ilan ederler. Ama yapamıyorlar. Yıllardır işçi sınıfı işçi sınıfı diyorlar, ondan da uzaklar.

“Sanatçı olamayıp sanat eleştirmeni” olanlar gibi, başaramadığı her konuda eleştirmenlik yapıyor. Hiç kimseyi beğenmez, ama kendileri de hiçbir yeri örgütleyemezler. Kitleselleştikleri, hayatın çeşitli alanlarına yayıldıkları vaki değildir. Buna rağmen “kitleselleşme” üzerine ders vermekten de hiç vazgeçmezler. Kendileri “komünist”, başkaları “devrimci demokrat” ya!

Alintericiler bir hayal dünyasında yaşıyorlar. 9 Ocak’ta DEHAP’lıların HÖC’e karşı saldırısının olduğu akşam, ortalığın kan gölüne dönüşmesini kendileri engellemişmiş... Bu kadar da değil; 95’te oligarşinin Alevi-Sunni çatışmasını tetiklemek için gerçekleştirdiği saldırıda neyse ki, “işçi sınıfı devrimcileri” (yani kendileri oluyor) oradaymış da, en kritik anda yaptıkları müdahaleyle olayları doğru bir rotaya sokmuşlar. Şimdi de “bay provokasyon”a izin vermeyeceklermiş!

Hayal dünyasının genişliğine mi, yoksa Gazi ayaklanması üzerine yapılan bu koskoca çarpıtmaya mı değinelim. Hayal dünyalarında dünyayı yönettiklerini sanıyorlar. Her şeye müdahale ediyorlar. Ama her ne hikmetse, müdahalelerini ancak o olayların üzerinden epey geçtikten sonra tarihe yazılı olarak kaydediyorlar. Gazi halkına gidip bir sorsunlar bakalım “1995’te işçi sınıfı devrimcileri ne yapmıştı?” diye. Gazililer bu soruyu soranın yüzüne “bu adamlar neden bahsediyor?” diye garip garip bakmaktan başka diyecek söz bulamaz.

1996 Ölüm Orucu’nda, 2000 Ölüm Orucu’nda da “çözücü” odur. Bir gösteri mi var, hemen orada “önderlik boşluğu”nu gören bir Alinterici çıkar ve boşluğu doldurur. Orada diyelim ki başka siyasetlerin binlerce kişilik kitleleri vardır, kendileri var mı yok mu belli değildir. Ama olsun, önderlik onların işidir; “komünistler” ya! Devrimci demokrasinin kitleleri de onların öncülüğüne muhtaçtır...

Bu hastalıklı ruh halinin yapmayacağı provokasyon, sorumsuzluğunda sınır yoktur.

Nitekim halk örgütlülüklerini “yerel Susurluk” diye adlandırarak başladığı bu yazıdan önce, yine Üfuk Çizgisi’nde yayınlanan bir başka yazılarında da, devrimci tutsakların 19 Aralık direnişine, ölüm orucuna karşı kışkırtıcı, provoke edici, direnenleri şaibe altında bırakan, devrimciler arası ilişkileri provoke eden bir üslup kullanmışlardı(*). Alinteri, devrimciliğe yabancılaşan, halka, direnişlere, örgütlenmelere hakaret ve küfrü benimseyen “yönelimini” bir an önce terketmelidir! Üfuk Çizgisi’ndeki yazıda “Bay Provokasyon’un önü kesilmeli” diyorlar. Eğer gerçekten bunu istiyorlarsa, en başta “bay kışkırtıcıyı” susturmalıydılar. Devrimcilere, direnişlere reformist düzen solundan alınmış kavramlarla saldırmak, Alintericiler’e bir şey kazandırmaz. Kışkırtıcılıkla, bozgunculukla da bir şey kazanamazlar. Kaybeden kendileri olurlar.

Hiçbir HÖC’lü bu tavırlardan “tahrik” olmalıdır. Karşımızda basit bir kariyerizm ve kışkırtıcılık var. Bu tür basitliklerle uğraşamayız ve bu tür basitliklerin, sol içi ilişkileri, sorunların çözümünü sabote etmesine izin veremeyiz. Veremeyeceğiz de.

(*) Odak Dergisi de gelişmelere ilişkin yazmış. Sorunun çözümüyle ilgisiz, hala darbecilerle meşgul. Kambersiz düğün olur mu? Duyulur da durmak olur mu? Cephe’ye saldırı olur da Odak durur mu? Darbecilerin en büyük hamisi Odak da bu saldırıya katılmış ve darbecilerin yokolmasına, ezilmesine çok üzölmüş. Baş sağolsun.

Fidel Castro Chavez İçin ABD'yi Uyardı

Küba - Fidel Castro küreselleşme ve serbest pazarın yıkımları konusundaki 5 günlük konferansın kapanışında yaptığı 6 saatlik konuşmasında, kapitalizmin çözüm olamayacağını dile getirdikten sonra, Amerikan tehditlerine değindi. ABD'nin olası saldırısında Küba halkının son kadın ve erkeğine kadar kendilerini savunmaya hazır olduğunu belirten Fidel, **"ben de ölünceye kadar savaşıcağım"** dedi.

ABD'nin Venezuela'ya yönelik düşmanlığını dile getiren Fidel, kim yaparsa yapsın, "Chavez'e suikast düzenlenmesi halinde sorumlusunun doğrudan Bush olacağını" söyledi.

Küba-Venezuela Eğitim Programı

Küba Milli Eğitim Bakanı Luis Ignacio Gomez yaptığı bir açıklama ile, Venezuela ile ortak bir eğitim programı üzerinde çalıştıklarını ifade etti. Latin Amerika'nın çeşitli ülkelerinin de yer aldığı eğitim programının amacı kıtadaki okumaz yazma sorununu gidermek. Bunu yaparken, Küba'nın kullandığı ve başarısı herkesçe kabul edilen yöntemlerinin hayata geçirileceği öğrenildi.

Küba Eğitim Bakanı Gomez, 860 milyon insanın okuma yazmasının olmadığı, 120 milyon çocuğun okula gidemediği bir dünyada eğitimin çok önemli bir sorun olduğunu vurguladı ve Küba'nın bu sorunu 43 yıl önce tamamen yok ettiğini söyledi. 2005 yılı içinde Küba hükümetinin en çok pay ayırdığı alanın yine eğitim olduğunu belirten Gomez, Küba'nın bu konuda yardıma ve deneyimlerini aktarmaya açık olduğunu dile getirdi. Bakan Gomez, bu doğrultuda çeşitli ülkelere 15.000 eğitim görevlisi gönderdiklerini, yoksul ülkelere binlerce gencin eğitiminin de ülkelerinde karşılandığını söyledi.

Bu arada Hugo Chavez, yeni bir hamle daha yaparak, ülkedeki madencilik sektöründe faaliyet gösteren ABD, Kanada, Fransa, İsviçre merkezli yabancı firmalarla yapılan anlaşmaların tekrar gözden geçirileceğini açıkladı.

"Devrim 'Final' Aşamasına Girdi"

Nepal - Nepal'de geçen hafta hükümeti feshederek yönetime el koyan Kral Gyandera birliklerini yoğunlaştırırken, 1 Şubat'taki hükümet darbesinden bu yana 1000'den fazla Nepalli tutuklandı. Bu arada Avrupa Birliği ülkeleri de Nepal'deki büyükelçilerini geri çekme kararı aldılar. Avrupa emperyalistlerinin Amerika ile birlikte kokuşmuş rejime desteği biliniyorken, bu kararın gerekçesi öğrenilemedi.

Gerillalar ise, Gyanendra'nın baskı iktidarına karşı mücadeleyi yükseltiyorlar. Hükümet darbesinin ardından ülkede gerillaların ilan ettiği genel grev etkisini gösteriyor. Başkent Katmandu'ya giden otobanların neredeyse boş olduğu, kentte grev çağrısına önemli oranda uyulduğu bildiriliyor. Nepal Komünist Parti (Maoist) gerillaların lideri Prachanda da yaptığı açıklamada, artık ülkede otokratik rejime karşı sürdürdükleri mücadelenin final aşamasına girdiğini ve kimsenin yeni Nepal Cumhuriyeti'nin doğuşunu engelleyemeyeceğini söyledi. Bilindiği gibi, Nepal'de 13 Şubat 1996'dan bu yana Halk Savaşı sürüyor. Gerillalar ülkenin kırsal bölgelerini, orta boy yerleşim birimlerini ellerinde tutuyorlar.

Sayı 146

47

20 Şubat
2005

FARC'tan Orduya Büyük Darbe

Kolombiya - Panama sınırında bulunan Uraba Bölgesi'nde meydana gelen çatışmalarda, Amerikancı ordu büyük kayıp verdi. Ordu sözcüsü tarafından 10 Şubat günü yapılan açıklamaya göre, FARC gerillaları ile askerler arasındaki çatışmada 20 asker öldü. Ordunun son 5 yılda bir gün içinde verdiği en büyük kayıp olarak belirtilirken, çok sayıda asker de yaralandı.

100 Bin Liseli Meydanlardaydı

Fransa - Avrupa tekellerinin işçi sınıfına yönelik saldırıları sürerken, eğitim de payını alıyor. Fransız hükümetinin liselere yönelik "reform"u da bunlardan biriydi. Öğretmen sayısını azaltma gibi maddelerin

de yer aldığı düzenlemeleri "Herkesin eğitim hakkı ve eğitim eşitliği ilkelerinin de" ihlal edildiği şeklinde değerlendiren liseliler, 10 Şubat günü başta Paris olmak üzere meydanlara döküldü. FIDL, Genç Komünistler ve FSU gibi öğrenci örgütlerinin çağrısıyla yapılan gösterilere geniş katılım oldu, birçok kente dersler boykot edildi. Paris'teki eylemde 100 bin liseli yürürken, "Liberal Okul, Eşitsiz Okul", "Kapitalizme Hayır Diyoruz", "Genç Sosyalistler Kızgın", "Polis Lisede, Eğitim Geriliyor" gibi sloganlar atıldı. Gösterilerin ardından Eğitim Bakanı'nın reformu tartışmalar bitmeden uygulamayacağı yönündeki geri adımına karşın, liseliler eylemlerine devam edeceklerini duyurdular.

70 kentte 200 gösteride haykırıldı: 'Seni Değil Stalin'i İstiyoruz!'

Rusya - Başta emekliler olmak üzere 30 milyon insanı ilgilendiren ve Sovyetler döneminin kazanımlarından bedava toplu taşıma, ucuz elektrik, ilaç gibi hakları yok etmek isteyen plana karşı çıkan halk, 70 kentte, 200'den fazla merkezde Lenin ve Stalin posterleri ile Putin'i uyardı: "**Seni değil, Stalin'i istiyoruz!**"

12 Şubat'ta Komünist Parti'nin örgütlediği ve ulusal sol çizgideki Anavatan Partisi'nin desteklediği gösterilere katılım, RFKP tarafından milyonlarla ifade edilirken, hükümet 250 bin olarak açıkladı. Son yıllarda komünistlerin düzenlediği en büyük gösteri olan eylemlerde orak çekiçli bayraklar dalgalandı. Moskova'da binlerce kişiye seslenen RFKP lideri Zuganov, "*Kitleler, bugün omuz omuza durarak, iktidarın gerçek öznesi olduklarını anladılar. Ulusal çıkarlarımızı savunan bir hükümet kurana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz*" dedi. 'Dilenci Değiliz, Sosyal Yardım Hakkımız', 'Bu Reformlar Ya Bir Düşman Ya Da Aptal Bir Başkanın Eseri Olabilir' yazılı pankartlar taşınırken, bir çok kentte ise bilet gişeleri tahrip edildi.

Bu arada Putin yanlılarının bazı yerlerde karşı gösteriler örgütlemeye çalıştığı görüldü. Haber

ajansları, karşı-devrimcilerin bu eylemlere katılacak gençlere sinema bileti vaad ettiklerine yerverdiler. Burjuva siyasetinin ve Putin'in kitle desteğini ve inandırıcılığını hızla yitirdiği tartışılan olgulardan bir diğeri. Son kamuoyu araştırması, Putin'in desteğinin son bir ay içinde yüzde 60'tan yüzde 40'a düştüğünü gösterdi.

Halkın Hakları, 'Sosyalizmin Lüks Mirası'

Hükümet, gasbetmeye çalıştığı hakları, "**Sovyetler'den kalma tahammül edilemez lüks miras**" olarak niteliyor. Kapitalizm mantığını böyle yerleştiriyor. Halkın hakları sosyalizmin getirdiği bir lüks-tü, şimdi son kalıntıları da yokedilmek isteniyor. Giderek bir çığ gibi yayılan eylemler gösteriyor ki, en azından bunu sessiz sedasız bir şekilde yapmaları o kadar kolay olmayacak.

SSCB'nin çözülüşünün ardından gündeme getirilen en büyük sosyal yıkım planının mimarı olan Mihail Fradkov Hükümeti'ni düşürmek için Komünist Parti ve Anavatan Partisi güvenoyu yoklaması istemiş, hükümet Putin'e yakınlığı ile bilinen, ülkenin en büyük partisi konumundaki Birleşik Rusya Partisi'nin oy kullanmaması ile kurtulmuştu.

Bugün sosyalizme ve SSCB'ye sahip çıkan Sovyet halklarının tepkisi ise, devrimci karakterini büyük ölçüde yitiren RFKP'yi fazlasıyla aşıyor, devrimci güçleri göreve çağırıyor...

(Kaynak: Küba İnternet Sitesi)

'Özgürlüğümüz İçin Silahlanıyoruz'

Kuzey Kore - Bush'un tehditlerinin ardından bir açıklama yapan Kuzey Kore, nükleer silahlar konusundaki altılı görüşmelerden çekildiğini açıkladı. "Washington'ın Kuzey Kore'deki rejimi devirme girişimle-

ri karşısında ideolojimizi, sistemimizi, özgürlüğümüzü ve demokrasimizi korumak için nükleer silahlarımızı daha da güçlendireceğiz" denilen açıklamada, ABD'nin baskı altına alma ve tecrit etmeye yönelik açık politikasıyla başa çıkmak için yasal savunma amacıyla nükleer silahlar ürettikleri dile getirildi.

NATO Protesto Edildi

Fransa/Almanya - Emperyalistler Fransa'nın Nice Kenti'ndeki NATO Savunma Bakanları'nın gayriresmi toplantısında ve Almanya'nın Münih Kenti'ndeki 41. Güvenlik Konferansı'nda, halklara karşı NATO'yu nasıl kullanacaklarını tartıştılar. AB ile ABD arasındaki çelişkilerin yansıdığı toplantılarda, hemfikir oldukları; önlerinde en büyük engel olarak gördükleri halkların yayılan direnişini ezmekti. Almanya Savunma Bakanı Peter Struck'un, NATO'nun eskisi gibi ABD ile Avrupa'nın ortak stratejilerini koordine ettikleri öncelikli yerolmadığını söylemesine karşın, "bu ilişkilerin geliştirilmesinin

hem ABD hem de AB'nin çıkarına" olduğunun altını çizmesi, bu gerçeğin ifadesiydi.

Halklar ise, her iki gösteriyi de protesto ederek NATO'nun halkların düşmanı olduğunu bir kez daha haykırdılar. Nice Kenti'nde 10 Şubat günü düzenlenen ve İtalyan ve Fransız anti-emperyalisti 1000 kişinin katıldığı gösteride '**NATO Dünyayı Tehdit Ediyor, Birlikler Irak'tan Dışarı**' pankartı taşındı. 12-13 Şubat günlerinde Münih'teki Konferans da NATO ve ABD aleyhinde pankartların taşındığı gösterilere sahne oldu. 13 Şubat'taki gösteriye katılan 6 bin kişi Irak işgaline karşı çıktı ve "**NATO'ya Hayır, Katil Bush, ABD Askerleri Evine!**" gibi sloganlar attı.

Avrupalı anti-emperyalistler, 21-24 Şubat tarihlerinde Avrupa turuna çıkacak olan Bush'u da protestoya hazırlanıyorlar. 23 Şubat'ta Almanya'nın Mainz Kenti'nde merkezi bir gösteri yapılacak. ABD-AB Zirvesi için Bush'un Brüksel ziyaretine karşı da, 21 Şubat'ta ABD Büyükelçiliği önünde, 22 Şubat'ta ise, AB binalarının bulunduğu Shuman Meydanı'nda bir miting gerçekleştirilecek.

Valilere Bu Kaçıncı 'İnsan Hakları Uyarısı'?

Valiler ve Emniyet Müdürleri İçişleri Bakanı tarafından "insan hakları" konusunda uyarılıyorsa, bilin ki, baskı, işkence artmış demektir. Çünkü bu tür uyarı genelgesi ya da toplantılarda yapılan konuşmalar, yaşananların üzerini örtmek, insan haklarına duyarlı hükümet imajı vermek içindir.

İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, Vilayetler Hizmet Birliği'nin 21. Genel Kurul toplantısında valilerden halkın sorunlarına adil, tarafsız ve insancıl çözüm bulmalarını istedikten sonra şöyle dedi:

"Hükümetimiz, artık işkence ve kötü muamelenin kökünün kazınmasına kararlıdır. Oluşması muhtemel her türlü insan hakları ihlali id-

dialarını en etkili biçimde ve derhal inceleyerek sonuçlandırmanızı bekliyorum."

Aksu, 1 Nisan 2004'te İstanbul ve birçok kentte demokratik kuruluşlar basılıp çalışanları tutuklandıktan bir süre sonra, "derneklerin artık takip ve kontrol edilmesi gereken değil, teşvik edilmesi gereken kurumlar olarak görüldüğünü" söylemişti. Sokaklarda insanların infaz edildiği, gösterilere sadece cop ve panzerlerle değil, kurşunlarla mücadahale edildiği günlerde de bu konuşmaları yapıyor. Tarafsızlık, insancılık gibi şeyler oligarşinin valilerine fersah fersah uzaktır. İşkence ise, Aksular'ın, valilerin bilgisi ve onayıyla sürmektedir.

İrfan Ortakçı Anıldı

19 Aralık katliamında Çankırı Hapishanesi'nde katliama feda eylemi ile cevap veren İrfan Ortakçı Ankara'da anıldı. Ankara Temel Haklar'da 13 Şubat günü düzenlenen anma yemeği saygı duruşuyla başladı. İrfan Ortakçı'nın ailesinin de katıldığı anmada, marşların ardından, Sincan F Tipi'ndeki yoldaşlarının yazdığı ve İrfan'ı anlatan "Destan" adlı şiir okundu. İrfan'ın sevdiği "Dağlara Gel" türküsü coşku ve öfkeyle söylendikten sonra tanıyanlar O'nu anlattılar. Ali Sinan Çağlar, İrfan denince akla öncelikle mütevazı kişiliğinin geldiğini belirterek "tutsaklığının büyük bir bölümünü onunla geçirdim. Sabrı, emekçiliği ve öğreticiliği ile hepimize örnek oldu" diyerek anısı önünde saygıyla eğildiğini söyledi. Savaş Özçelik ise, Ortakçı'nın, devrimci kişiliği en iyi yansıtanlardan biri olduğunu ifade etti. Anma 'Bize Ölüm Yok' marşıyla bitirildi.

Tuzla Tersane İşçileri Yürüdü

Tuzla Tersanesi işçileri, üç arkadaşlarının işten atılmasını protesto etmek için 10 Şubat günü bir yürüyüş yaptı. Slogan ve ıslıklarla Mareşal Fevzi Çakmak Caddesi'nden yürüyerek Haber-İş önüne gelen işçiler burada bir açıklamada bulundu. Sendikanın Şube Başkanı Haldun Kurubacak, işçilerinin işten çıkarılmalarına neden olacak hiçbir şeyin olmadığını söyledi. Kurubacak işçilerin işlerine dönmek için mücadelelerini sürdüreceklerini belirtti. 500 kişinin katıldığı eyleme KESK de destek verdi.

Mamak'ta Sürgüne Karşı Eylem

Ankara Mamak Belediyesi çalışanı 200 kişi, 15 Şubat günü iş bırakarak eylem yaptı. 79

memurun okullara sürgün edilmesi ve 14 işçinin de işten çıkarılmasına tepki gösteren Tüm Bel-

Sen ve Genel-İş üyeleri, Belediye Başkanı Gazi Şahin'i "Başkan Şaşırma, Sabrımızı Taşırma" sloganıyla protesto ettiler.

Tüm Bel-Sen 2 No'lu Şube adına konuşan Satı Burunucu Çalı, işyerlerinin yarı açık cezaevlerine dönüştürüldüğünü söyleyerek, AKP'li belediyenin hak gasplarını, tehditleri ve hakaretleri artırdığını belirtti. Konuşmanın ardından emekçiler Dikimevi'ne kadar yürüyerek bildiri dağıttılar.

Sayı 146

49

20 Şubat
2005

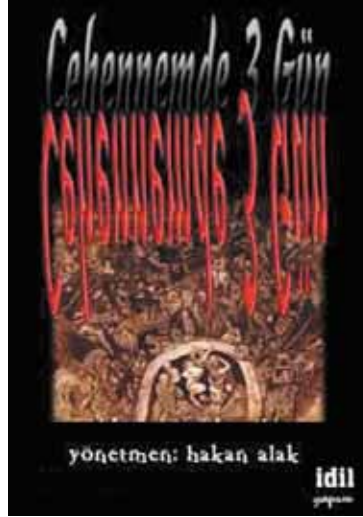

NATO ve Emperyalizme Karşı Bir Belgesel CEHENNEMDE 3 GÜN

Geçtiğimiz yılın haziran ayında İstanbul'da gerçekleşen NATO Zirvesi'nden hareketle çekilen Cehennemde 3 Gün, Ortadoğu'da yaşananlardan başlayıp, İstanbul'a geliyor ve buradan da İstanbul'da örgütlenen eylemler sırasında yaşanan polemiklere yoğunlaşıyor.

İlahi Komedy adlı eserdeki cehennem tasvirlerinin uyarlandığı filmde, yaşanan tüm olaylar bir cehennemin katları olarak ele alınmış. Adı geçen eserdeki cehennem, aslında dünyanın bir tasviridir ve burada yananlar çeşitli suçlardan dolayı cehennemde yanmaktadır. Film, emperyalizmin hegemonyasındaki dünyayı bir cehennem olarak ele alıyor. Bu cehennemde yanmak için ise bir suçunun olması gerekmiyor. Sadece var olmak bu cezayı çekmekle eşdeğer olarak ele alınıyor.

NATO Zirvesi'ne karşı muhalefeti örgütleyenlere uzatılan mikrofona da bu durumun pekiştirilmesi ve açığa çıkarılması, nihayetinde de çözül-

Oyuncu: Serap Matyaş
Senaryo-Yönetmen-Kurgu:
Hakan Alak
Yapımcı: Hakan Alak
Vedat Özdemir
Yapım: İdil Yapım
Süre: 103 Dk.

mesi amacını taşıyor. Film, bu muhalefeti örgütleyenlere saygı duymakla beraber eleştirmek-ten de kaçınmıyor. Tüm belgesel boyunca görüşlerini sunan katılımcılar, cehennem nasıl bir yerdir sorusuna verdikleri cevaplarla bütün hikaye içinde yerli yerine oturuyor.

Bu soruya Lübnanlı Karim Hakim'in verdiği cevap ise filmin sonuç cümlesini hazırlıyor. "İnsanlar kendilerini neden patlatır? Ancak hayat bir cehennem haline geldiğinde insan kendini patlatır!" Bu cevabı tamamlayan cümleleri ise Şengül Akkurt ve Uğur Bülbül tamamlıyor. İşte o zaman, filmin başındaki o arabesk cümle film içinde bir yere oturup başka bir hal alıyor: "BATSIN BU DÜNYA!" Orhan Gencebay'ın sesiyle duyduğumuz bu cümle filmin sonunda neye ve neden dendi-

ğine dair bir cevap oluşturuyor.

İdil Yapım'ın ilk uzun metrajlı belgeseli, ilk olması yanı sıra bazı handikaplar içerse de anlatmak istediği konuyu kapsayıcı olarak ele alması ve yine değinilmemiş konulara eğilmesi bakımından dikkat çekici bir film.

"Cehennemde 3 Gün" mart ayında **Ankara Film Festivali**'nde gösterilecek. Festivalin ardından ise çeşitli alternatif gösterimlerle izleyicisine ulaşacak. Filmin gösterileceği yerler ve tarihleri ile ilgili bilgiler, Grup Yorum'un internet sitesinden de (www.grupyorum.net) takip edilebilir.

İDİL YAPIM FİMLERİ

GERÇEK HİKAYE: Ulucanlar Hapishanesi'nde yaşanan katliamın izini süren bir gazetecinin yaşadıklarını anlatan 55 dakikalık film, 2000 yılında çekildi. İdil Yapım'ın ve Hakan Alak'ın ilk filmiydi.

FEDA: Grup Yorum'un yasaklanan "Feda" albümü için hazırlanan 30 dakikalık belgesel film.

KUŞATMA: 2003 yılında çekilen bu kısa film ise 19 Aralık katliamı ve F tipi hapishanelerde yaşananlar üzerinden bir kuşatmayı anlatıyor.

YABAN: Otistik bir gencin hayatındaki üç önemli tutkuyu; elma, sevdiği kız ve Boran şiirini anlatan traji-komik bir hikaye. Yapım tarihi 2004.

İdil Yapım, bunların dışında Hüseyin Karabey'in **Boran** ve **Sessiz Ölüm** isimli filmlerini yayınladı. Bu günlerde ise Vedat Özdemir'in bol ödüllü filmi **Pardon!** ve Eceba ile Özcan Alper'in filmi **Momi** yayına hazırlanıyor.

İmza Günü

Ruhan Mavruk Kardelen Yayıncılık'tan çıkan "**İda Dağı Çöz Beni**" adlı kitabı için bir imza günü düzenledi.

10 Şubat'ta Tusdata Kafeterya'da düzenlenen imza gününe TAYAD, İstanbul Temel Haklar, Yar Yayınları, Kardelen Yayıncılık, Özgür-Der, Yazarlar Ansiklopedisi'den İhsan Işık, Yazarlar Sendikası Genel Sekreteri Gülsüm Cengiz katılımları ve mesajlarıyla destek verdi. Ruhan Mavruk'un eski öğrencileri de öğretmenlerini unutmayarak ve imza gününe katılarak bir teşekkür plaketi sundu. Mavruk ile okuyucuları arasında yapılan sohbetlerin ardından imza gününe katılan Grup Yedikule bir dinleti verdi.

